

JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMARA TAYBETÎ • 1 · ÎLON'99 · BIHA: 150.000 TL

"Ateşkes" ilanından "ölüm cezası"na...

BOLŞEVİZM IŞIĞINDA SÜRECE BAKIŞ...

Gerçek barışa ve özgürlüğe devrimle varılacaktır!

SÊWETA SAZÛBÎYAYENA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

astarê bolşewîk

KORTQIRANE'99 · CERM: 150.000 TL

D İ R B A   T E N G

Rojekê welatê te jî wê were temîz kirin
Erdekî te jî wê hebe
Û di navîna erdê te de dareke te ya sêvê
Tu yê werî di siya wê rûnî
Tu yê tîbûnên xwe ji bir bikî, êşên xwe, xemên xwe
Hilatina rojê, rengên sêvan bibînî
Di dengê bextewar yên çeman, yên flûtan de.
Tu yê bi destên xwe sêvan jê bikî

“ATEŞKES” İLANINDAN “ÖLÜM CEZASI”NA...

Bolşevizm ışığında sürece bakış!

PKK Genelbaşkanı ve KNK Onursal Başkanı Abdullah Öcalan'ın ölüm cezasına çarptırılmasından sonra, cezanın infaz edilip edilmeyeceği tartışmaları gündemdeki yerini korurken; Öcalan 2 Ağustos 1999'da avukatları aracılığıyla kamuoyuna yaptığı açıklama ile PKK'ye 1 Eylül 1999 tarihinden itibaren “silahlı mücadelenin durdurulması” çağrısını yaptı.

Öcalan'a göre; *“Türkiye'de çatışma ve şiddet ortamı insan hakları ve demokratik gelişmenin önünde engel teşkil etmektedir. Ağırlıklı olarak Kürt sorunundan kaynaklanan şiddet bunda temel rol oynamaktadır. Çıkmazı aşmak ve sorunların çözüm yolu şiddete son vermeyi gerektirmektedir.” (4 Ağustos tarihli gazetelerden)*

Türkiye'de insan hakları ve demokratik gelişmenin önünün açılması için de; *“Bu nedenle PKK'nin 1 Eylül 1998'den beri tek taraflı yürütmeye çalıştığı ateşkes sürecinden, 1 Eylül 1999'dan itibaren silahlı mücadeleye son vermeye ve güçlerini barış için sınırların dışına çekmeye çağırıyorum. Böylelikle demokratik çözüm yolunda yeni bir diyalog ve uzlaşma aşamasının gelişeceğine inancımı belirtiyorum.” (aynı yerden)*

Evet, Öcalan gelinen yerde TC ile barışabilmek için silahlı mücadeleye son verme çağrısı yapmaktadır. Bu çağrı, somut eylem çağrısı olma noktasında, yani silahlı mücadeleye somut olarak son verme çağrısı olma noktasında yenidir. Fakat bu, düşünce olarak, Öcalan şahsında PKK'nin çizgisi bağlamında yeni bir tavır değildir. Öcalan, 1993'ten beri açıkça savunduğu çizginin doğal sonuçlarını ortaya koymaktadır.

Bolşevikler olarak 1993'ten bu yana PKK'nin çizgisi bağlamında takındığımız tüm tavırlarda, PKK'nin çizgisinin bütünüyle reformistleştiğini; verilen silahlı mücadelenin de artık açıkça faşist Türk devletiyle anlaşma siyasetine hizmet eden bir mücadele olarak ele alındığını; PKK'nin gerek TC ile, gerekse de Kürt ulusal sorunu bağlamında kendisine destek verecek ve TC'ye baskı yapacak herhangi bir emperyalist güçle barışmaya, işbirliğine hazır ol-

duğunu, fakat karşı tarafın buna hazır olmadığını; bunun sonucunda da PKK'nin silahlı mücadeleyi sürdürmek zorunda kaldığını vb. vb. düşünceleri kavratmaya çalıştık, çalışıyoruz.

PKK'yi eleştirirken, PKK hakkında yanlış tavır takınan devrimci örgütlere de eleştirilerimizi açık ve kamuoyu önünde yaptık, yapıyoruz. Örneğin, PKK önderliğindeki Kürt ulusal hareketinin niteliği konusunda birçok kez yazdık. Dedik ki: PKK'nin reformist çizgisi temelinde ve PKK'nin önderliğindeki ulusal hareket **devrimci** ulusal hareket değil, **reformist** bir ulusal harekettir. Bu tavrımıza, yazılanlara gözlerini, söylenenlere kulaklarını kapayanlar tarafından, Öcalan'ın Roma'ya gitmesi sonrasında takındığı tavırlar ve özellikle de mahkemedeki savunmasında takındığı tavırlarla PKK'nin nitel değişikliğe uğradığı, "teslimiyete" gittiği, "devrim saflarını" terkettiği vb. vb. değerlendirmeler yapılmaya başlandı. Kendileri gibi değerlendirme yapmayanlara ise "tavır takınmıyorlar" ithamında bulunmaktan geri kalmıyorlar. Oysa sorunun özü, takınılan tavrın doğru olup olmadığıdır. Kimsenin tavır takınmadığını söylemek gerçekleri tersyüz etmektir, devekuşu politikasıdır...

PKK'nin devrimci çizgiye sahip olmadığı, Bolşevikler açısından resmi çizgi olarak 4 Kongremizden beri ortaya konmuştur. 4. Kongremizde yaptığımız değerlendirme, PKK'nin temel özelliğinin genel değerlendirme açısından tek sözcükle tanımlanması istenirse, onun ne devrimci ve ne de karşıdevrimci olarak değerlendirilemeyeceği, onun burjuva milliyetçi bir örgüt olduğu biçimindedir. 1993 ateşkesinden itibaren de çizgisinin bütünüyle reformist temele oturduğu değerlendirmesini yaptık. 1993 Mart ayından bugüne kadar takındığımız tüm tavırlarda, yaptığımız değerlendirmelerde bu temel düşünceyi ortaya koyduk. Öcalan'ın Roma'ya gitmesiyle ve mahkemedeki savunmasıyla PKK'nin "devrimcilikten çıkıp reformistleştiği"ni savunanlar, süreci çok geriden takip ettiklerini, başka örgütlerin yazdıklarını devrim mücadelesi için önemsemediklerini ispat etmenin ötesinde bir şey yapmamaktadırlar. Duvarın kafalarına çarpması sonrasında PKK'nin reformistleştiğini tespit edenlere "günaydın!!!" demek gerekiyor...

PKK'nin 1 Eylül 1998 tarihinden itibaren ilan ettiği üçüncü tek yanlı "ateşkes"ten, Öcalan'ın idam cezasına çarptırılmasına kadar geçen dönemde, gündem çok hızlı biçimde değişti... Öyle ki, bugün yazılanlar bazen yarın okunurken güncelliğini yitirebiliyordu... Böylesi bir ortamda her şeye tavır takınmak da –özellikle devrimci ve komünistler açısından– mümkün değildi, öyle de olmadı.

Faşist Türk devletinin Öcalan'ın Roma'ya gitmesinden sonra kışkırttığı şovenizme, yoğunlaştırdığı baskılara, zulme karşı mücadelede, mızrağın sivri ucunun genelde olduğundan daha fazla TC'ye yöneltilmesi de gerekli hale geldi. Hakim sınıfların tüm güçleriyle PKK'ye ve Kürt ulusal hareketine destek verenlere karşı saldırıya geçmesi, aynı zamanda demokrat, devrimci ve komünistlere karşı, devrim mücadelesine karşı da topyekün saldırıya geçmesiydi.

Böylesi bir ortamda komünistlerin, devrimcilerin PKK'nin yanlışlarını ortaya koymada daha dikkatli davranmaları da zorunlu olarak kendisini dayattı. Dikkatli olmayı hiç eleştiri getirmemek gibi kavrayanlar olduğu gibi, yanlışı ortaya koyma adına ince Türk milliyetçisi tavırlar savunanlar da oldu bu dönemde.

Bolşevikler olarak 1 Eylül 1998 "ateşkes"inden bugüne kadar PKK'nin siyasetini ortaya koyan, yanlışlarını eleştiren yazılarımızla, Öcalan'ın "kaçırılması", "yargılanması" konularında takındığımız bazı tavırları okuyucuya sunuyoruz.

1 EYLÜL 1998 "ATEŞKES"İNDEN 15 ŞUBAT 1999'A KADARKİ DÖNEM

PKK'nin 1 Eylül 1998 tarihinden itibaren ilan ettiği üçüncü tek yanlı "ateşkes hakkında Bolşevik Partizan sayı 120'de şu tavrı takındık:

***

"PKK'den bir "ateşkes" ilanı daha...

Ağustos ayının ikinci yarısında, MED-TV'de bir hafta boyunca, 28 Ağustos'ta yapılacak telekonferansa telefonla katılacak olan A. Öcalan'ın basın mensuplarına çok önemli açıklamalarda bulunacağı anons edildi!

28 Ağustos günü akşamı MED-TV'de yapılan telekonferansta bu çok önemli açıklamanın ne olduğu ortaya çıktı...

PKK Genel Başkanı A. Öcalan, 1993 ve 1995'te yapılan iki "ateşkes" ilanına, 1 Eylül'den itibaren geçerli olacak olan bir tek yanlı "ateşkes" daha ekleyerek üçüncü kez "ateşkes" ilan ettiklerini açıkladı.

PKK'nin 1993'ten buyana yürüttüğü siyasetin, yani faşist Türk devletiyle anlaşma temelinde Kürt sorununa "siyasi çözüm" getirme siyasetinin doğal bir sonucu olan üçüncü "ateşkes" ilanı da, PKK'nin bu siyasetinin hangi boyutlarda olduğunu ortaya koymaktadır. Bu "ateşkes" ilan edilirken ve ilan edildikten sonraki süreçte savunulan görüşler, PKK'nin TC ile barışma siyasetinin, anayasal bazı değişiklerle Kürt sorununun "çözülebileceği" yönlü siyasetinin, PKK için temel siyaset olduğunu bir kez daha göstermektedir.

"Ateşkes" ilanı, silahlı mücadelenin sürdürülmesi ya da diplomatik ilişkilerin biçimi ne olursa olsun, tüm mücadele biçimlerinin kilitlendiği merkezi nokta TC ile diyalog yolunun açılması ve "siyasi çözüm"ün elde edilmesidir.

Sorunun özü, herhangi bir dönemde savaşan güçler arasında "ateşkes" ilan edilip edilmeyeceği değildir. Eleştirimiz de, PKK niye "ateşkes" ilan ediyor biçiminde ve bu yönde değildir. Bizim eleştirimiz, PKK'nin "ateşkes" ilan etmesinin ardında yatan düşünceyedir. Bu düşünce de, faşist Türk devletiyle, –bu devletin varlığını sürdürmesi şartlarında– anlaşma temelinde "siyasi çözüm"ü sağlama reformist yaklaşımıdır. Bizim karşı çıktığımız ve Kürt ulusunun kurtuluşu adına savunulan siyasette reddettiğimiz te-

mel sorunlardan biri, PKK'nin TC ile uzlaşma, reformist siyasetidir.

TC'Yİ İKNA ÇABALARI

PKK'nin özellikle 1993'teki "ateşkes" ilanından bugüne kadar savunduğu siyasette özde bir şey değişmese de, her "ateşkes" ilanı sürecinde öne çıkarılan bazı noktalar olmakta ve söylemde de değişiklikler olmaktadır. Gelinen yerde PKK'nin söylemine, "siyasi çözüm" için Türk hakim sınıflarını ikna etmeye yönelik olarak, TC'nin çıkarlarını savunma düşüncesi açıkça yerleşmiştir.

A. Öcalan 28 Ağustos'ta "ateşkes"i açıklarken, TC'nin 75. yılında yenilenmesi ve demokratikleşmesi gerektiğini, kendilerinin demokrasi sorununda ve dünyada neredeyse en çok sıkıştırılan Türkiye'yi düzlüğe çıkarmak için ateşkes ilan ettiklerini de anlattıktan sonra şunları da söyledi:

"Biz Türkiye için ne bölücü bir kuvvetiz, ne bütünlüğü zedeliyoruz, ne de hükümranlığını bozuyoruz. Tam tersine sağlam bir Türkiye bütünlüğü, yine fazla dışa bağlı olmayan, kendi halklarının yönetimine dayanan bir Türkiye için; emeğin, özgür yaşamın ne olduğunu en iyi bilen bir taraf olarak üzerimize düşeni yapacağız." (Özgür Politika, 30 Ağustos 1998)

A. Öcalan, Türk hakim sınıflarının "en kutsal" tapınaklarından biri olan "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü"nü savunduklarını açıklayarak, "bölücü" olmadıklarına yemin billah and içmektedir. Böylece, "siyasi çözüm" için diyalog yolunun açılmasının köşe taşlarını dizmeye ve Türk hakim sınıflarını ikna etmeye çalışmaktadır.

Bu ikna çabası içinde kendilerinin burjuva anayasalara ters davranmadıklarını da şu sözlerle dile getirmektedir:

"Biz, bize karşı uygulanan insanlık dışılığa karşı meşru savunma hakkımızı kullandık. Bu bütün anayasalarda vardır." (aynı yerden)

Burada öne çıkarılan esas sorun, PKK'nin mücadelesinin meşruluğu değildir. Burada, silahlı mücadelenin, ulusal kurtuluş için TC'ye karşı verilen mücadelenin, saldırı değil de, kendine saldırıldığında kullanılan bir taktik savunma aracı olduğu görüşü öne çıkarılmakta ve bunun da anda varolan burjuva anayasalara ters olmadığı düşüncesi savunulmaktadır. Bu düşünce, gerillanın durumu ortaya konulurken de şöyle ortaya çıkmaktadır:

"İkincisi, siyasi süreç olursa elde silah dağda ne yapacaksınız? Bu pek sağlam bir duruş değil diyorsunuz. Bunun tabii ki önemi şurada; ***siyasi çözüm aracı gerilla, eğer siyasi çözüm konusunda duyarlı adımlar atılırsa hiç kuşkunuz olmasın, sivil savunma gücü, emniyet gücü olur."*** *(abç, aynı yerden)*

"Siyasi çözüm" süreci sonrasında gerillanın ne olacağı anlatılırken, gerillanın "siyasi çözüm aracı" olarak ele alındığı açıkça savunulmaktadır. Bu tespitler, PKK'nin silahlı mücadeleyi TC ile uzlaşma ve anlaşma temelindeki "siyasi çözüm" stratejisine bağlı ele aldığını bir kez daha açıkça ortaya koymaktadır.

Kendilerinin "bölücü" ve "terörist" olmadıklarına Türk hakim sınıflarını ikna çabası içinde A. Öcalan, TC'nin ilk kuruluş belgesi olarak kabul edilen "Amasya Tamimi"nde savunulan görüşlerin savunuculuğunu yaptı ve "ateşkes" sürecinde 1993'de Bingöl'deki gibi bir "provokasyonun olmayacağı" yönünde garanti de verdi.

DUYUMLAR VE "SİTEM"

A. Öcalan "ateşkes"i açıklarken, kendisine sorulan "Ankara'dan bir işaret geldi mi?" sorusuna şu cevabı verdi:

"Ankara adına konuşamam. Kaldı ki bu Türkiye'de çok istismar ediliyor. Ve ortamı daha da bozmak için başından beri engellemek için bir demagoji geliştirilmesi tehlikesi vardır. Ama şunu demek istiyorum, buna ilgi duyan görüş 93'ten daha da olgunlaşmıştır. Bu benim tahminimdir." (aynı yerden)

"Ateşkes"e ilgi duyan görüş 1993'e dönülüp bakıldığında, A. Öcalan burada Turgut Özal'a atıfta bulunmaktadır. T. Özal'ın ölümünden sonra ortaya çıktığı gibi, 1993'teki "ateşkes", perde arkasında yürüyen görüşmeler sonucu ilan edilmişti. Buradaki tavrında A. Öcalan, "benim tahminimdir" diye görüşünü açıklasa da, sorulan soruya açıkça "Ankara'dan bir işaret gelmedi" diye cevap vermemektedir.

"Ateşkes" ilanı sonrasında faşist Türk devletinin, bilinen tavırları karşısında A. Öcalan tavır takınırken, bazı duyumlar aldıklarını açıklamaya başladı. Yine MED-TV'de telefonla yaptığı konuşmalarda şunları söyledi:

"Şunu da çok iyi görmek gerekiyor ki; hem askeri, hem sivil kesim olağanüstü çalışıyor. Ateşkesi işletmemeleri mümkün değil, bayağı bu istemi dolaylı yoldan da olsa geliştirilsin diyen kesim. Ki onlara açık bu vesileyle seslenmek durumundayım." (Özgür Politika, 13 Eylül 1998)

"Biz isterdik karşı taraftan bir takım yanıtlar, tepkiler alalım şimdi aslında tepkileri göstermesi gerekenler, tabii devekuşu gibi başını yine kuma soktular, çok ilginç biz bunu tek taraflı ilan etmedik aslında, bizden rica edildi, ama kimdir bunlar, ne biçim kişiliklerdir, bir oyun mu oynuyorlar yoksa bir çelişki çıkmaz içindeler mi anlamak istiyorum." (aynı yerden)

A. Öcalan bu konuşmalarında aldıkları duyumların ne olduğunu ve duyumları kimlerden aldıklarını açıklamasa da, "Ankara'dan" kendilerine bazı işaretler gittiğini açıklama durumundadır. Daha sonra takındığı tavırda da A. Öcalan, "ateşkes" ilan etmelerinde aldıkları duyumların da rol oynadığını açıkladı. Duyumların pratiğe yansımaması sonucunda da şu tavrı takındı:

"Bu duyumlarımız, bizi halen pek tatmin edici bir pratik biçiminde sonuç vermemiştir. Ama biraz daha bekleyeceğiz." (Özgür Politika, 20 Eylül 1998)

A. Öcalan'ın takındığı bu tavırlar, TC ile perde arkası bazı pazarlıkların, görüşmelerin yürüdüğüne işaret etmektedir. Duyumlarının istendiği pratik sonuca yolaçmamış olmasını görünce de sitem etmeye başlanmıştır... A. Öcalan, 12 Eylül tarihinde Hollanda'nın Rotterdam şehrinde yapılan "Kürdistan Uluslararası Kültür Festivali"ne gönderdiği mesajda aynen şöyle demektedir:

"İsterdik ki 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla uzattığımız barış elini Türk egemenleri kardeşçe tutsunlar, uzattığımız el havada boş durmasın." (Özgür Politika, 13 Eylül 1998)

Evet, A. Öcalan Türk egemenleriyle kardeşleşmek istiyor!

Türk hakim sınıfları, kendilerine uzatılan eli havada boş bırakmasalar da, bu eli "kardeşçe" tutsalar da, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu sağlanamaz. Hele hele Kürt ulusundan işçi ve emekçilerinse hiç! Bu yaklaşım, tam da savu-

nulan "siyasi çözüm"ün nemenem bir şey olduğunu ve "ateşkes" ilanının hangi anlayış temelinde yükseldiğini ortaya koymaktadır.

A. Öcalan burada, bizim yıllardır Kürt ulusundan işçi ve emekçilere anlatmaya çalıştığımız, PKK faşist Türk hakim sınıflarıyla anlaşmak istiyor; bu siyaset Kürt ulusunun ve Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşunu sağlayamaz yönlü görüşümüzü bir kez daha onaylamaktadır.

"ATEŞKES"İN SEÇİM AYAĞI

A. Öcalan, "ateşkes"in süresi konusunda takındığı tavırda, kendilerine verilecek cevaba ve gelişmelere bağlı olarak "ateşkes"in sürüp sürmeyeceğine karar vereceklerini açıkladı. Bu arada, azami süre olarak da 18 Nisan 1999'da yapılacak seçim tarihinin esas alınabileceğini de savundu.

A. Öcalan henüz 1995'teki gibi bir seçim cephesi görüşünü dile getirmedi. Fakat, "ateşkes" ilanını doğru bulup savunanların takındıkları tavır ve yaptıkları yorumlarda, "ateşkes"in seçim ayağı da ortaya çıktı. Sürgünde Kürdistan Parlamentosu (PKDW) üyesi olan M. Sirac Bilgin'in takındığı tavır, bu konudaki yaklaşımı en açık biçimiyle ortaya koyan tavır oldu.

M. Sirac Bilgin, A. Öcalan'ın 28 Ağustos akşamı MED-TV'de yaptığı konuşmayı "tarihi" bir konuşma ve bunun Türk devletine *"inanılmaz fırsatlar"* sunduğu, *"barışın", "Türkiye'nin uluslararası itibarının iadesini"* sağlayacağı biçiminde değerlendirdikten sonra; "ateşkes"in en önemli yanının; *"Çok geniş bir birleşik demokrasi platformu ile seçime girme ve hatta iktidara oynama"* konusunda, *"inanılmaz olanaklar açmış"* olması olduğunu savunmaktadır. M. Sirac Bilgin'in tavrı şöyledir:

"Demokratik güçlere katılmaya hazırlanan ve taze kan olarak nitelenebilecek olan önemli bir seçmen ve siyasetçi kitlesine güven vermek çok önemlidir. Bilindiği gibi önümüzde çok önemli olabilecek bir seçim süreci vardır. Türkiye'deki demokrasi yanlıları bu seçimlere çok iyi toparlanmış olarak girmeye çalışmaktadırlar. Bu demokratik güçler, açıkça ifade edelim sadece geleneksel muhalefet güçlerinden ibaret değildirler. Bunlardan bazıları, öyle görünüyor ki şimdiye kadar sistem içi olarak algılanıyordu." (Özgür Politika, 30 Ağustos 1998)

"Düşünün bugünkü seçim sistemi ile %28 civarında oy alan bir blok, gerçekten iktidara oynayabilir. Mecliste sağlanacak böylesi bir kalabalık temsilciler grubu Türkiye'de psikolojik açıdan da çok büyük değişiklikler yaratacak, halkların birbirlerine düşmanca bakışlarını engelleyecektir. Bence bu ateşkesin en önemli yanı bu olacaktır. Bu somuttur. Barışın uzak göründüğü bugünlerde, yeni bir ruhla kurulacak olan demokrasi platformunun bu ateşkesin yaratacağı güven ortamına ihtiyacı vardır. PKK ateşkesi ilan etmekle bu konuda üzerine düşeni yapmıştır. Bundan sonrası basına, demokratlara ve aydınlara kalmış bir iştir. Birlik ne kadar süratle olursa, seçimlere damgasını vurması o kadar kolaylaşacaktır." (aynı yerden)

M. Sirac Bilgin şahsında dile getirilen bu görüşler, 1995 Aralık ayında yapılan seçimler öncesinde ilan edilen "ateşkes" ve savunulan seçim cephesi görüşleriyle paralel görüşlerdir.

"Ateşkes"in 18 Nisan 1999 tarihine kadar sürüp sürmeyeceğinin garantisi yok. Fakat, seçimler bağlamında hesaplar yapılıyor. Yapılan hesapların tutup tutmayacağıysa, hakim sınıfların tavrına ve gelişmelere bağlıdır.

A. Öcalan'ın aldığını söylediği duyumlar, seçime katılma hesapları, HADEP'in tutuklu bazı yöneticilerinin serbest bırakılması, DTP Genel Başkanı Hüsamettin Cindoruk'un TÜSİAD'ın bir toplantısında "Kürt sorununun çözülmesi" gerektiğinden bahsedip, İrlanda-İngiltere örneğine atıfta bulunması vs. perde arkasında dönen bazı gelişmelere işaret etmektedir.

SONUÇ

PKK, faşist Türk devletiyle "siyasi çözüm" sağlamak amacıyla "ateşkes" ilan ederken, TC ile diyalog yolunun açılabilmesi için birçok yola başvurmakta ve hesaplarını da çok yönlü yapmaktadır.

PKK, bir yandan faşist Türk devletinin egemenlerini ikna etmeye çaba gösterirken, diğer yandan da PKK'nin istediği gibi bir gelişme olmazsa -ki şu an gelişmelerin bu yönde olduğu gözlenmektedir-, tehditleri de elden bırakmıyor. Her Kürdün bir bomba olup patlayacağı, bir bombalamada yüzlerce kişinin ölebileceği ve bunun sorumlusunun da Türk devletinin yöneticileri olacağı vb. vb. tehditler de savrulmaktadır.

Bu bağlamda PKK; radikal, devrimci sol ile de her zamankinden daha geniş ve söylemde doğru yaklaşımlara sahip bir eylem birliğini gündeme getirmekte, böylece hem kendi tabanındaki devrimcilere devrimle de bağını bütünüyle koparmadığı mesajını vermekte; hem de hakim sınıflara -eğer onlar uzlaşmaya yanaşmazsa- başka alternatifleri de olduğu mesajını iletmektedir. Burada da PKK'nin bugünkü çizgisi açısından geliştirilmeye çalışılan devrimcilerin eylem birliği, Kürt sorununun siyasi çözümü için bir yedek olarak düşünülmektedir.

Diğer yandan, "ateşkes"in bir ayağının da emperyalist ülkelerdeki diplomatik çabaların geliştirilebilmesi olduğu, TC'ye Kürt sorunu bağlamında daha fazla "baskı" yapılmasını sağlamak ve arabulucu rolüne soyunmak isteyenlerin eline "silah" verebilmek için de "ateşkes" ilan edildiği açıkça savunulmaktadır.

A. Öcalan, Avrupa Birliği Dönem Başkanlığı'nı yapan Avusturya Başbakanı Viktor Klima'ya gönderdiği mektupta; *"Biz bu ateşkesle aynı zamanda, sizlerin bize yaptığınız çağrıya da cevap vermiş oluyoruz, ortak çabamızın olumlu gelişmelere yol açacağı ise kesindir." (Özgür Politika, 23 Eylül 1998)* görüşünü dile getirmektedir.

Türk hakim sınıfları ise, anda, bilinen tavırları takınmaktadır. Operasyon üzerine operasyonlar, baskılar, köy yakmalar, zorla koruculaştırma ve sürgün, orman yakmalar vb. vb. sürüyor. Tüm bunların devam ettiği Eylül ayında görüldü. A. Öcalan da bu gelişmeler karşısında Eylül ayı sonunda, Ekim ayı başında geniş açıklamalarda bulunacağını belirtti. Bu arada, 27 Eylül'de Güney Kürdistan'da PKK ile KDP arasında "ateşkes" sağlandığı haberleri verildi.

Gelişmeler "ateşkes"in sürmesi ya da bitirilmesi, kısacası hangi yönde olursa olsun, PKK'nin siyasi yaklaşımını değiştirmez. 1993 ve 1995'e göre PKK uluslararası alanda diplomatik ilişkilerde daha da ilerlemiş durumdadır. "Ateş-

kes"in sürdürülmesi ya da bitirilmesi durumunda, her iki açıdan da kendilerinin "barışçıl" olduğunu, savaştan yana olanın Türk devleti olduğunu savunup, TC ile diyaloğun sağlanabilmesi için emperyalist kurum ve kuruluşlara çağrıda bulunacaktır. Temel siyaset bellidir; faşist Türk devletiyle diyalog ve "siyasi çözüm" sağlamak. Bu hedefe varılıncaya kadar da "ateşkes"ler hep yeniden gündeme getirilecektir.

Bu siyaset temelinde verilen mücadele sistem içi bir mücadeledir. Bu mücadele başarıya ulaşsa da Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu sağlanamayacaktır. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, faşist Türk devletiyle, Türk hakim sınıflarıyla anlaşmayla değil; değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde, faşist Türk devletinin yıkılmasıyla, DEVRİMLE ve işçilerin-köylülerin devrimci -demokratik iktidarının kurulmasıyla mümkündür.

Gerçek kurtuluş, DEVRİMDE! SOSYALİZMDE!

29 Eylül 1998 •

(Bolşevik Partizan, sayı 120, sayfa 15-17)

Bu yazı yazıldığında ne Öcalan'ın Suriye'den çıkması, ne İtalya'ya gitmesi ve ne de "Roma süreci" denen Öcalan'ın PKK'nin "yeniden yapılanması" hakkında takındığı tavır vardı. Özü itibarıyla bu yazıda yapılan bir çok tespit Öcalan'ın ve PKK'nin sonraki süreçte takındıkları tavırlarla da doğrulanmıştır.

Nedir öne çıkan tespitler? PKK'nin temel siyaseti açısından: Silahlı mücadelenin sürdürülmesi ya da diplomatik ilişkilerin biçimi ne olursa olsun, tüm mücadele biçimlerinin kilitlendiği merkezi nokta TC ile diyalog yolunun açılması ve "siyasi çözüm"ün elde edilmesidir. Eleştirilen temel noktalardan biri, PKK'nin TC ile uzlaşma, reformist siyasetidir.

Bu reformist siyasetin uygulanmasında her "ateşkes" ilanı döneminde söylemde değişiklik olduğu gelinen yerde ise; ***"PKK'nin söylemine, 'siyasi çözüm' için Türk hakim sınıflarını ikna etmeye yönelik olarak, TC'nin çıkarlarını savunma düşüncesi açıkça yerleşmiştir."*** tespiti yapılmakta ve bu tespit Öcalan'ın savunmasında ortaya koyduğu görüşlerin özü itibarıyla Öcalan yakalanmadan ve Suriye'den çıkarılmadan önce de savunulduğunu ortaya koymaktadır.

Yine Öcalan'dan aktarılan alıntılardan ortaya çıktığı gibi, Öcalan TC'nin "bütünlüğü"nü savunmakta, 75. yılında TC'nin yenilenmesi, "demokratikleşmesi" durumunda kendi üzerlerine düşeni yapmaya hazır olduklarını açıkça savunmaktadır. 12 Eylül 1998 tarihinde Hollanda'nın Rotterdam şehrinde yapılan "Kürdistan Uluslararası Kültür Festivali"ne gönderdiği mesajda da çok açık bir biçimde Türk hakim sınıflarının uzatılan eli tutmasını ve Türk hakim sınıflarıyla kardeşleşmek isteğini dile getirmektedir. Savunmasında ortaya koyduğu tavır tam da bu düşüncesine uygun bir tavırdır.

Ayrıca yazıda, "ateşkes" ilanının faşist Türk devletinin bazı temsilcilerinden alınan duyumlar, yapılan öneriler gözönüne alınarak yapıldığı, PKK'nin TC'nin bazı temsilcileriyle gizli pazarlıklara giriştiğine de işaret edilmektedir.

Stêrka Bolşewik sayı 5'de "ateşkes" hakkında takındığımız tavırda şunları söyledik:

***

"SÖMÜRÜ SİSTEMİ ORTADAN KALDIRILMADIKÇA EMEKÇİLERE KURTULUŞ YOK!

Demokrasi, barış, özgürlük... devrimle kazanılacaktır!

PKK üçüncü kezdir tek taraflı ateşkes ilan ediyor; "kan dökmekle sorun çözülmüyor, sorunu konuşarak, anlaşarak çözmek gerekir. Bunun için de gelin barışalım" diyor.

TC, PKK'ye saldırmayacak, PKK de, TC devletine yönelik silahlı eylemlerine son verecek. Bir yandan PKK diğer yandan faşist TC barış masasına oturarak kardeş kardeş Kürt sorununu çözecekler!

Barış, böyle bir istemin adı oluyor!

Herkes bu barışı desteklemeye, böyle bir barış için mücadele etmeye çağrılıyor. Kuzey Kürdistanlı hemen hemen her siyasi akım barışa endeksli bir siyasete kilitlenmiş durumda. Çalışmalar buna bağlı olarak yapılıyor, kitleler bu yönde hazırlanıyor. Bunda başarılı da olunmaktadır. Özellikle Kuzey Kürdistanlı kitleler içinde barış çağrıları hedefini buluyor ve kamuoyunda sesler bu doğrultuda yükseliyor. Bu anlaşılır bir şeydir de. Çünkü Kürdistanlı hemen hemen her ailenin yüreği kanamaktadır. Herkes ölü vermiştir, yaralısı vardır, zindanlarda yatanı vardır... Bu insanlar yeni ölüler vermek istemiyorlar, yeni acılar duymak istemiyorlar.

"Daha fazla insan kaybetmeye hayır, sömürgecilerden alınabilecek her kırıntıya evet" ortamı hazırlandı. Öyle bir ortam ki; barışın kulakları kesiliyor, gözleri kör ediliyor, kolları budanıyor, ayakları kırılıyor... İşe yaramaz hale getirilen birşey önümüze barış diye sunulabiliyor. Bu türden bir barışın gerçek barış olmadığını, işe yaramaz olduğunu ortaya koymak, dostça eleştiriden sayılmıyor. Böyle bir atmosfer içinde her kesim ateşkesi tartışıyor, barışı tartışıyor. TC'nin artık ateşkese yanıt vermesini istiyor. Bu sesi duymak istemeyen TC'dir, O, ateşkes sürecinde saldırılarını daha da yoğunlaştırarak sürdürüyor.

Ateşkes, taktik mi?

Kimileri "bu bir taktiktir" diyor. Böyle demekle de PKK'nin doğru bir siyaset izlediğini söylemiş oluyorlar! Böylelerinin söyleminde taktik, doğruyla eşitlenmiş oluyor. Marksizm-Leninizm'den biraz olsun haberdar olan biri, tek başına bir taktikten sözedilemeyeceğini; taktiğin stratejiyle birlikte ele alındığında bir anlam ifade ettiğini bilir. Barış masasına oturmak, sorunu barış içinde çözmek siyaseti PKK'de stratejik ana halka konumundadır. Taktik, stratejik hedefin hizmetindedir, onu geliştirmek ve güçlendirmek için ortaya konur. Ateşkes, PKK'nin stratejik hedefinin hizmetindeki bir siyasettir, onun istediği türden bir barışa somut yanıt istemektedir. Bu anlamda ateşkes; PKK'nin, TC devletiyle barış içinde bir arada yaşama stratejisini güçlendirmeye yarayan bir taktiktir.

PKK'nin stratejik hedefi TC devletiyle barış masasına oturarak Kürt sorununa siyasi çözüm bulmaktır. Bu hedefe ulaşıldığında; Kürtlerin varlığı tanınacak, Kürtlerin de kendi kendilerini yönetme imkanlarının nasıl olabileceği konuşulacak. Tarafların kabullenebileceği bir yol yordam bulunarak sorun çözüme kavuşacak. PKK, bu bağıntıdaki

istemini bazı Avrupa ülkelerindeki yönetim biçimlerini örnekleyerek açıkça ortaya koymaktadır. Örneğin Almanya'daki gibi olabilir, diyor. Strateji budur. Tüm taktikler de doğal olarak bu stratejinin hizmetindedir, onun başarısı için vardır. Silahlı mücadelenin, askeri savaşın bu stratejinin bir parçası olarak yürüdüğü gibi, ateşkes de bu stratejinin bir parçasıdır, onun hizmetindeki bir taktiktir. Stratejinin kendisi bağımsız, özgür, sosyalist bir Kürdistan'ı yaratma kapsamında olmadığından, ona hizmet eden bir taktiğin ezilenler açısından işe yaramaz olduğu en başta bilinmelidir.

Faşist TC devletiyle barış masasına oturmak için ateşkes ilan etmekle emekçilere ve ezilen uluslara mevcut sistem değişmeksizin bir barışın mümkün olabileceği propagandası yapılmaktadır. Demokratik bir adımın bile atılmadığı, atılmayacağı koşullarda tek taraflı ateşkes ilan etmek kitleleri düzenle birleştirmekten öte bir işe yaramaz. Böyle bir siyaset gerçek bir barışı değil, düzenle barışık yaşamanın zeminini hazırlar.

(...)

Gündemde olan barış, reformistlerin istediği bir barıştır. Ama öylesine faşist bir devlet var ki, reformlar için mücadele bile militan olmayı gerektiriyor. Demokratik bir talebin yükseltilmesi can bedeli olabiliyor. Faşist TC devletinin reformist taleplere dahi tahammülü yok. Devletin bırakalım talepleri kabullenmesini, kendisinden başka türlü bir ses çıkarana bile tahammülü yok. Düzenin temellerine dokunmayan, sadece kendi kimliğinin kabul görmesini isteyen bir talep için bile silahlı mücadele yürütülmek zorunda. Süreç böyle bir süreçtir.

Reformisti militanlaştıran da bu süreçtir.

Komünist ve devrimciler sömürü çarkları üzerine işleyen bir sistemde, zalimlerle mazlumların, ezenlerle ezilenlerin, köleyle köle sahibinin barış içinde yaşamasının boş laf olduğunun bilincindeler, bunu net ve açık bir biçimde emekçilere taşıma sorumluluğuna sahipler. Onlar, savaşın, zulmün, açlığın, işkencenin, sefaletin, rezaletin, sömürücülerin zindanlarına insanları tıkmanın son bulması için; toplumda huzur ve barışın sağlanabilmesi için sömürü sisteminin tüm kurum ve kuruluşlarıyla ortadan kalkması gerektiğini biliyorlar. İşçi ve emekçi sınıfları böyle bir barış, yani gerçek bir barış için mücadeleye çağırıyorlar, bunun için örgütlemek istiyorlar.

Kuşkusuz bu çok zor bir yoldur. Çünkü bu, sınıf savaşının en üst boyutta yürümesi demektir, bir sınıfın diğer bir sınıfın hakimiyetine son vermesi ve kesin olarak kendi hakimiyetini kurması demektir. Hakim sınıflar kendi sonlarını hazırlayacak böyle bir yola asla izin vermezler. Onlar kendi sonları demek olan bir barıştan yana olmazlar, olamazlar.

Devrimci ve komünistler açısından sömürücü sınıflar ortadan kaldırılmadıkça toplumsal barışın sağlanması mümkün değildir. Bugüne kadar bu gerçeği çeşitli bağıntılarda ortaya koyduk; doğrunun kavgasını verdik, bundan böyle de doğrunun kavgasını vermeye devam edeceğiz.

Faşist TC devletiyle anlaşıp anlaşmamak, onlarla barışıp barışmamak PKK'nin kendi bileceği bir iştir. Tüm ezilenlerin bilmesi gereken gerçek şu ki; faşist TC devleti devrimle yıkılmadıkça, yerine işçi ve emekçilerin iktidarı kurulmadıkça işçi ve emekçilerin başında çeşitli kılıklar altında hep çavuşlar, dayıbaşları, elçiler olacak. Kürt işçi ve emekçileri sömürü çarkları altında inim inim inlemeye devam edecek. Yani, kölelik düzeni yerinde kalacak. O yıkılmayana kadar da tüm ezilenlerin, işçi ve emekçilerin ekmek kavgası, emek kavgası sürecek. Onun için bu kavga sömürü sisteminin kökünü kazıyacak bir savaş olmak zorundadır. Bu, insanca varolmanın, insanca yaşamanın savaşıdır. Bu savaşı yükseltmek ve onu kazanmak gerek!

Ağası, paşası, çetesi, zindancıbaşısı, dayıbaşısı olmayan; sömürüsü, zulmü olmayan, kardeşçe yaşanır bir dünya kurulduğunda... işte o zaman ATEŞKES ilan edilecektir. Gerçek BARIŞ ancak o zaman gelecektir.

Faşist Türk devleti utanmazlığın, sahtekarlığın, rezil her türlü yaptırımın sahibidir. Resmi hırsızlara gösteriler düzenlenir, trilyonları götürenler, insanları katledenler "Türkiye seninle gurur duyuyor" sloganlarıyla karşılanır, kutsanır. Ama aynı devlet bir tepsi baklava çalıp yiyen yoksul çocuklara yıllarca süren hapis cezaları verir. Oyun bu kadar gerçekçi, bu kadar açık yürür bu memlekette.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de insanların barış istemiyle sokaklara çıkması bile suç. 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde barış istiyoruz diyenlere devlet azgınca saldırdı. Barış diyene faşist şiddeti gösterdi bu devlet. İnsanlar joplandı, işkencelere tabi tutuldu, kitleler halinde tutuklamalar yapıldı.

Barış laflarını duymak kudurtuyor bu faşist devleti. Savaş olmasın demek suç! Bu suçu işlemeye hazır olan, yani savaş istemeyen herkes bu devletle barışmak değil, savaşmak zorunda. Barış yürüyüşlerine karşı faşist devletin takındığı tavır bunu göstermeye yeter de artar bile... Görmek isteyene!" (Stêrka Bolşewik, sayı 5, sayfa 3-4)

"Ateşkes" ilanından sonra PKK uzatılan elin TC tarafından tutulmasını beklerken, bu arada ABD emperyalistleri Barzani ve Talabani'yi Washington'da biraraya getirerek, Güney Kürdistan bağlamında "barıştırdı", ortak metin imzalattı. TC'nin bir anlamda dıştalandığı bu anlaşma faşist Türk hakim sınıflarını önemli ölçüde rahatsız etti, ağababaları ABD emperyalistleriyle belli bir anlamda karşı karşıya gelindi.

Aradaki çelişki Barzani ve Talabani'nin Ankara'ya gelmesi ve ABD emperyalizminin temsilcisinin yönetiminde Türk devletiyle uzlaşma sağlanarak giderildi; Washington anlaşmasının "Ankara sürecine" ters olmadığı, TC'nin sınırlarını tehdit etmediği, PKK'ye destek verilmeyeceği vb. vb. konularda tahaahütler verildi.

Bu sürtüşme sürecinde faşist Türk ordusunun önde gelenlerinden Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Atilla Ateş, Hatay Reyhanlı'da Suriye'ye "ateş" püskürerek... *"Türkiye beklediği karşılığı alamazsa, her türlü tedbiri almaya hak kazanacaktır. Artık sabrımız kalmadı."* diye tehditte bulundu. Bunu dönemin Başbakanı Yılmaz ve yardımcısı Ecevit'in açıklamaları izledi.

Daha sonra yeni yasama yılı dolayısıyla 1 Ekim'de TBMM'nin açılışında konuşan Cumhurbaşkanı Demirel de benzeri tehditte bulundu ve böylece Suriye'ye karşı devletin resmi tavrını dile getirdi. Buna göre Suriye PKK'ye verdiği yardıma son vermeli, Suriye'deki PKK'lileri, başta da Öcalan'ı Türkiye'ye teslim etmeliydi... Savaşın psikolojik hazırlıkları iyice yapıldı ve savaş çıkmadan araya girenler –başta da ABD– oldu; örneğin Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek arabuluculuk yaptı. Bu arada ABD emperyalizmi, Savunma Bakanı Cohen aracılığıyla Şam'ı uyararak PKK'nin Suriye'den çıkarılmasını istedi.

TC'nin Suriye'ye karşı saldırgan tavrı sürecindeTürk hakim sınıflarını çok rahatsız eden bir durum daha yaşandı. Sürgünde Kürdistan Parlamentosu İtalya'nın Başkenti Roma'da, hem de parlamento binasında toplantı yaptı. Suriye'ye askeri ağızlardan verilmeye başlanan "nota"lara alışılmışken, bir de resmi bakanlıklar tarafından verilmeye başlandı... Dışişleri Bakanı Cem İtalya'ya nota verdi.

Tüm bu gelişmelerden sonra PKK Genelbaşkanı Öcalan Suriye'den çıkmak zorunda kaldı. 12 Kasım'da İtalya'ya gidene ve ortaya çıkana kadar esas olarak Öcalan'ın nerede olduğu üzerine spekülasyonlar yapıldı, TC'nin Suriye ile Adana'da yaptığı anlaşmanın "zaferi" kutlandı! Buna göre "terörün başı ininden kovulmuştu"...

13 Kasım'da boyalı Türk medyası büyük bir sevinçle Öcalan'ın İtalya'da tutuklandığı haberini verdi, TC'nin büyük zaferi diye özel haber olarak da bütün gün televizyonlarda verilip duruldu. İtalya'nın Öcalan'ı Türk devletine teslim etmeyeceği ortaya çıkınca, İtalya'ya karşı da Türk şovenizminin yoğun olarak kışkırtıldığı eylemlere tanık olundu Türkiye'de. Öyle bir ortam oluşturuldu ki, toplumsal cinnet yaşandı... Kürdüm diyen, Öcalan'ın TC'ye iadesine karşı çıkanları linç bekliyordu. Linç edilerek yaşamını yitirenler de oldu bu dönemde... Faşist Türk devleti barbar yüzünü bir kez daha çok açık bir biçimde gösterdi.

Bu dönemde takındığımız tavır şöyledir:

***

"TC'nin erken zafer sevinci kursağında kaldı! Abdullah Öcalan'ın siyasi kimliği tanınmalıdır!

13 Kasım'da boyalı Türk medyası büyük bir sevinçle ve zafer çığlıkları atarak Abdullah Öcalan'ın İtalya'da tutuklandığı haberini verdi...

Tek ağızdan konuşan Türk medyası, hemen "canlı yayın"lar yaparak, Abdullah Öcalan'ın 12 Kasım gecesi Moskova'dan gelen bir uçakla Roma havaalanına indiğinde "iade edilmek üzere" tutuklandığını, Regio Celli adlı bir cezaevine konduğunu anlattı. İlk anda verdikleri bilgilerde bir sürü başka hikayeler de anlattılar.

Örneğin, Abdullah Öcalan'ın yanında sahte pasaportlu üç kişi daha olduğu, bunların büyük ihtimalle Türk ve Rus ajanları olabileceği; Türk polisinin Abdullah Öcalan'ın ne zaman nereye gideceğini bildiği ve bunu İtalyan polisine haber verdiği, Abdullah Öcalan'ın bu bilgi üzerine tutuklandığı; Abdullah Öcalan'ın aslında Roma'dan transit geçerek Libya'ya sığınacağı ve fakat İtalyan polisinin (Türk polisinin verdiği bilgi üzerine!) yaptığı pasaport kontrolu sırasında yakalandığı vb. vb. masalları ballandıra ballandıra ve bütün detaylarıyla anlatıldı...

Türk hükümetinin Abdullah Öcalan'ın iadesi için gerekli tüm işlemleri en kısa zamanda tamamlayarak Abdullah Öcalan'ı resmen isteyeceği, İtalya'nın Abdullah Öcalan'ı TC'ye teslim edeceği havası pompalandı. Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla PKK bitmişti. Abdullah Öcalan TC'ye teslim edilecek, hak ettiği cezaya çarptırılacaktı. Medyanın 13 Kasım'ı bir bayram günü ilan etmediği kaldı! O kadar sevindiler, o kadar coşkulandılar...

12 Kasım tarihi, aslında 55. hükümetin, yani MGK icazetli ve CHP payandalı Anasol-D hükümetinin sonunun ilan edildiği gündü. Hükümetin sonu, ona layık bir biçimde, onursuz bir biçimde gelmişti!

Korkmaz Yiğit adlı üç kağıtçı, mafyacı patronun tutuklanmadan bir gün önce kendi kanallarında yayınladığı bir günah çıkarma kasedinde, "Türkbank" ihalesinde Başbakan Mesut Yılmaz'la, ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Güneş Taner'le ortak hareket ettiğini kamuoyuna açıklamış; Çakıcı'nın ihalede kendisine yardımcı olduğu suçlamalarının doğru olmadığını söylemiş, kendisinin Mesut Yılmaz ve Güneş Taner gibi destekçilere sahip olduğunu, bu durumda Çakıcı'ya ihtiyacı olmadığını belirtmişti.

Bu bay, Başbakan ve Güneş Taner'le hangi tarihte neler konuştuğunu, bu konuşmalara kimlerin şahit olduğunu vb. anlatıyordu. "Temiz eller", "çetelerle mücadele" vb. adına hareket edenler çetelerin parçasıydılar!

Böylece bilinenler bir kez daha çetelerle içiçe olan bir işadamının ağzından duyurulmuş oluyor, kaset savaşlarının yeni bir evresi gündeme geliyordu. Bu kasetin yayınlanması, hükümetin sonu anlamına geliyordu. Çünkü kamuoyu önünde, kendisi de çete kasetlerine dayanarak siyaset yürüten Başbakan'ın "çetelerin komplosu" açıklamalarının hiçbir inandırıcılığı kalmamıştı.

DYP ve FP zaten bu hükümetin devrilmesini istiyordu. Hükümeti ayakta tutan CHP'nin desteğiydi. Korkmaz Yiğit kasetinin yayınlanması, CHP açısından artık hükümete noktayı koyma zamanının geldiği anlamına geliyordu. CHP, kendisinin temiz siyasetten yana olduğunu göstermek istiyorsa, artık bu hükümete destek veremezdi. Ve nitekim kaset işi patladıktan ve Mesut Yılmaz'ın istifa etmeyeceği belli olduktan hemen sonra, CHP de hükümet aleyhine gensoru vereceğini açıkladı.

Tarih 12 Kasım 1998'di. Hükümet siyaseten ve fiilen bitmişti. Hükümet ortağı DTP de bunu açıkça ilan etmişti. Sıra, artık işin hukuki prosedüründeydi.

13 Kasım'da Abdullah Öcalan'ın İtalya'da tutuklandığı haberi, TC'nin gündemine bu ortamda düştü. Hükümet bu habere bir can simidi gibi sarıldı!

İşte *"onbinlerce vatandaşımızın katili", "cani", "uluslararası terörist"* nihayet yakalanmıştı! Ve bu muazzam başarı tabii ki, bu hükümete aitti! 14 yıldır *"bu bölücü çetebaşını destekleyen hain komşu Suriye'ye"* bu hükümet zamanında sert çıkılmış, ona haddi bildirilmiş, *"hükümetin savaşı da gündeme getiren kararlı politikası sonucu Abdullah Öcalan Suriye'deki ininden çıkarılmış"*tı.

Onunla da kalınmamış, *"Abdullah Öcalan'ın izi bulunmuş, onun Rusya'ya sığındığı tespit edilmiş, Rusya'ya karşı izlenen tutarlı ve kararlı politika sonucu"* Rusya'da barınmasının da önü alınmış, onun *"Rusya'dan kovulması"* bu hükümet tarafından sağlanmıştı!

Bu hükümetin siyasi iradesi sayesindedir ki, Abdullah Öcalan adım adım izlenmiş, hangi pasaportu kullandığı tespit edilmiş, nereye gideceği ortaya çıkarılmış ve gideceği yerler uyarılmıştı! Utanmasalar, Abdullah Öcalan'ı Mesut'la Bülent'in yakaladıklarını söyleyeceklerdi!

Kısacası, hükümet, böylece çetelerle, irticayla savaşta kazandığı muazzam başarılara(!!!) "bölücü terör" alanında, onlara da taş çıkartacak devasa bir başarı daha eklemiş, "bölücübaşı"nı yakalamıştı. Ve bu hükümetin gitmesi-

ni isteyenler, gerçekte bu mücadeleleri kesintiye uğratacaklardı!!! *(Bütün alıntılar, 14/15/16 Kasım tarihli Türk görsel ve yazılı medyasındandır...)*

Hık deyicinin tokmakçısı MGK medyası da hükümet üyelerinin bu açıklamalarının üzerine balıklama daldılar ve özellikle CHP üzerinde yoğunlaşarak, hükümetin devrilmemesi yönünde bir kamuoyu yaratmaya koyuldular. Korkmaz Yiğit'in kaseti Abdullah Öcalan'ın "yakalanması" ile birlikte ikinci plana itiliverdi.

13 ve 14 Kasım'da Türk hakim sınıfları ve onların medyası zafer şarhoşluğu içinde, Abdullah Öcalan ellerine geçerse, onu nasıl lime lime edeceklerini ballandıra ballandıra anlatan "şehit anaları", "gaziler" ve benzerini konuştururken, Med-TV ve bir dizi yabancı basın ajansı, Abdullah Öcalan hakkında onun *"İtalya'ya geldiği"* ve Roma'da bir hastanede olduğu haberlerini veriyordu. Med-TV ilk andan itibaren, *"Başkan Abdullah Öcalan'ın İtalya ziyareti"*nden sözediyordu.

Abdullah Öcalan'ın yaptığı *"Ankara'dan çıktık partileştik, Ortadoğu'da ordulaştık, dünyaya açılıp devletleşeceğiz"* tespitine atıfta bulunuluyor, Kürt sorununun çözümü için yeni bir aşamaya gelindiği belirtiliyordu. Abdullah Öcalan ise Roma'da yaptığı ilk açıklamada aynen şöyle diyordu:

"İtalya hükümetinin bilgisi dahilinde Roma'ya geldim. Siyasi kimliğim ile bu ülkede kalabilmem için gerekli işlemler yapılıyor. Ancak gelişmeler hakkında olumlu veya olumsuz bir şey söylemek için henüz erken. Halkımızı dostlarımızı ve tüm kamuoyunu bu konudaki gelişmeleri yakından izlemeye ve duyarlı olmaya çağrıyorum." (Özgür Politika, 14 Kasım 1988)

İtalyan yetkilileri, ilk andan itibaren ne Türk makamlarına ne de Türk medyasına doğru dürüst bilgi vermekten kaçıyordu. Türk faşistlerinin verdikleri ilk bilgilerin gerçekle ilgisi olmadığı kısa sürede ortaya çıktı. Yalan balonları bir bir patlamaya başladı.

İlk balon, Türk polisinin başarılı operasyonu, Türk hükümetinin başarısıyla ilgiliydi. Güya bu başarılı operasyonun mimarı olanlar, Abdullah Öcalan'ın nerede, nasıl yakalandığıyla ilgili ilk bilgiyi, Abdullah Öcalan "yakalandıktan" 12 saat sonra, 13 Kasım öğlen vakti, Alman Kriminal Dairesi şefinden almışlardı. Bir "iş ziyareti" için Almanya'da bulunan Emniyet Genel Müdürü Bilican'a Abdullah Öcalan'ın Roma'da havaalanında "gözetim altına" alındığı haberi iletilmişti! Yalancının mumu yatsıya kadar bile yanmadı!

İkinci balon, Abdullah Öcalan'ın bulunduğu yerle ilgiliydi. Türk medyası ve hakim sınıfların sözcüleri, Abdullah Öcalan'ın hapishanede olduğunu söylüyordu. Abdullah Öcalan'ın hapishanede değil, bir hastanede olduğu çıktı ortaya. Medya, Türk resmi temsilcilerinin buna ilişkin açıklamasını da yayınladı: İtalyan yetkilileri bu konuda birbirine çok benzeyen iki ismi karıştırdıkları için istemeden yanlış bilgi vermişlerdi!

Üçüncü balon, Abdullah Öcalan'ın *"iade edilmek için tutuklanması"* ile ilgiliydi. Kısa süre içinde, şu gerçekler çıktı ortaya. Abdullah Öcalan gerçekte tutuklu filan değildi. İtalyan polisi tarafından da *"sahte pasaport taşıdığı için"* veya *"kırmızı bültenle arandığı için"* vb. tutuklanması vb. de sözkonusu değildi. PKK Başkanı Abdullah Öcalan, 12 Ekim gecesi Moskova'dan gelen bir uçakla Roma'ya gelmiş, pasaport kontrolü sırasında gerçek kimliğini açıklamış, siyasi iltica talebinde bulunmuş, bu talebin gerektirdiği hukuki işlemlerin yapılması -özel durumu, güvenliği vb. gözönüne alınarak- gözlem altına alınmıştı. Abdullah Öcalan kendi isteği ve inisiyatifiyle İtalya'ya gelmişti!

Türk hakim sınıfları, daha zafer sarhoşluğu içindeyken ve kendini Abdullah Öcalan yakalandı teraneleriyle avuturken, Abdullah Öcalan'ın iadesi konusunda son sözü söyleyecek Adalet Bakanlığı'nın Müşteşarı, Abdullah Öcalan'ın İtalya tarafından bir terörist değil, ulusal hakları için mücadele eden bir siyasi partinin başkanı olarak değerlendirildiğini ve Türkiye'ye iadesinin sözkonusu olmayacağını açıklıyordu.

Hakim sınıfların yalancı medyası, bu net açıklamaya da kendine uygun bir açıklama bulmakta gecikmedi. TC Roma Büyükelçisi ağzından getirilen harika bir açıklamaya göre, *"Bu adam zaten Kürt yanlısı açıklamaları ile tanınan biriydi. Hükümetin değil, kendi kişisel görüşünü yansıtıyordu. Fazla ciddiye alınmamalıydı."* vb.

Gelişmeler çok hızlı oldu. Abdullah Öcalan'ın *"duyarlı olma"* çağrısını, PKK'nin ve ERNK'nın *"Kürt Halkı ve dostları Roma'da buluşmalı. Herkes Roma'ya"* çağrısı izledi. Ve binlerce Kürt ve diğer milliyetlerden ilerici, devrimci bu çağrıya uydu. Roma, ERNK ve PKK'nin deyimiyle bir anda *"Kürdistan'ın merkezi"* haline geliverdi.

Abdullah Öcalan'ın bulunduğu varsayılan hastanenin önündeki meydan, onun siyasi kimliğinin tanınması, siyasi kimliğiyle legal siyaset yapabilmesi talebiyle açlık grevinin ve Roma'da bir dizi eylemliliğin merkezi oldu.

Roma, İtalya ve Avrupa, "Kürt Sorunu"nu gündemin en üst sıralarına çekerek tartışmak zorunda kaldı. İtalya'da kamuoyu, giderek artan bir biçimde Abdullah Öcalan'ın şahsında somutlaşan Kürt meselesinin, gerçekte ezilen bir ulusun ulusal kurtuluş mücadelesi olduğu, haklı olduğu yönünde bilgilenmeye, Kürt sorunu bağlamında, Kürdistanlıların kurtuluş mücadelesine sempatisini göstermeye başladı. İtalyan hükümeti de, yine giderek artan bir biçimde, TC'nin yaptığı baskılara boyun eğmeyeceği mesajlarını vermeye başladı.

17 Kasım'a gelindiğinde, İtalyan Başbakanı D'Alema, parlamentoda muhalefet partilerinin sorusuna verdiği bir cevapta, açıkça kendilerinin PKK'yi bir terörist örgüt olarak değerlendirmediklerini gösteren ifadeler kullandı; Abdullah Öcalan'ın İtalyan hükümetine yazdığı bir mektuptan alıntılar yaparak, onun barış istediğini, İtalyan hükümetinin de Kürt sorununun barışçıl siyasi çözümünden yana olduğunu ve bu konuda üzerine düşeni yapmaya hazır olduğunu; iade konusunda kararı mahkemelerin vereceğini ve fakat İtalyan yasalarına göre idam cezası olan bir ülkeye, idam cezasını gerektiren suçlarla aranan bir kişinin iadesinin mümkün olmadığını açıkladı.

İtalya'daki bu gelişmeler karşısında, Türk hakim sınıfları yavaş yavaş kendilerini İtalya'nın Abdullah Öcalan'ı vermeyeceği düşüncesine alıştırmaya başlamak zorunda kaldılar. Fakat bir yandan da, Abdullah Öcalan'ı alabilmek için bütün yolların denenmesinden vazgeçilmedi. Bunun için yoğun bir diplomasi trafiği yürütüldü, yürütülüyor.

ABD Dışişleri adına, PKK'nin terörist örgüt olduğu ve Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye geri verilmesi için hukuki yolların bulunması gerektiği açıklandı. Fransa ve Belçika'dan da, Abdullah Öcalan'ın bu ülkelere sokulmayacağı açıklamaları geldi. Almanya üzerinde de, orada da Abdullah Öcalan hakkında tutuklama kararı olduğundan, Abdul-

lah Öcalan'ı istemesi yönünde baskı yaratılmaya çalışıldı, çalışılıyor.

Bu arada Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kamuoyu *"Kalleş müttefik" (Sabah)* İtalya aleyhinde kışkırtılmaya, İtalyan konsoloslukları önünde yapılan mitinglerle, boykot tehditleri vb. ile İtalya baskı altına alınmaya çalışılıyor.

55. hükümetin gidici Başbakanı Mesut Yılmaz, 18 Kasım'da TBMM'de yaptığı konuşmada meclisteki tüm partiler adına, İtalya'nın Abdullah Öcalan'ı Türkiye'ye iade etmemesi halinde İtalya'yı terörist devlet ilan edecekleri anlamına gelen sözler ediyor! Bu "ihanet"i hiçbir TC hükümetinin unutmayacağı ve affetmeyeceğini vb. söylüyor! TC Başbakanı, resmen kışkırtıcılık yapıyor! Yurtdışındaki Türkleri "tepkilerini gösterme"ye çağırıyor!

Bu arada bütün medya, Abdullah Öcalan ve PKK şahsında tüm Kürtleri ve tabii PKK'nin yürüttüğü mücadele içindeki haklı ulusal başkaldırı yanını destekleyen tüm güçleri, burjuva demokrasisi ve insan hakları bakış açısından Abdullah Öcalan'ın TC'ye verilmesine karşı çıkma "cüret"ini gösteren tüm güçleri karşısına alan, korkunç şovenist bir saldırı kampanyası yürütüyor. Bu kampanyanın sivri ucunu oluşturan MHP'li faşistler, polislerle elele sokaklarda kelle avcılığına çıkıyor!

Abdullah Öcalan'la dayanışma içinde olduğunu söyleme cesaretini gösteren insanlar, Kürt sorununun siyasi çözümünü talep edenler, barış diyenler linç edilmek isteniyor. Medya üzerinden linç resimleri zevkle yayılıyor. Yeni linçlerin hazırlığı yapılıyor! HADEP binaları basılıyor. Dayanışma açlık grevi yapanlar yaka paça tutuklanıyor, öldüresiye dövülüyor. Saldırıların başını çeken polisler, daha sonra linç edilmek istenenleri kurtarır pozlara giriyorlar. TC demokrasisinin ne olduğu bir kez daha görülüyor: Açık terör; faşizm!

Türk işçi ve emekçilerinin şoven kışkırtmalar temelinde Kürt emekçilerine saldırtılmaya çalışılması noktası, bütün gelişmeler içinde işçi sınıfı ve emekçiler açısından en önemli, en tehlikeli noktadır. Bu oyuna gelinmemelidir!!!

Türk işçi ve emekçileri, düşmanın PKK/Abdullah Öcalan, onun şahsında Kürtler vb. değil, faşist devlet olduğunu; şimdi Türk hakim sınıflarının sıkıştıkları noktada, halkları birbirine karşı kışkırtıp kırdırmaya bile hazır olan alçaklar olduğunu görmeli, kavramalı, kışkırtmalara kapılmamalıdır!

Bütün bu gelişmeleri şöyle değerlendiriyoruz:

- Faşist TC hakim sınıflarının Abdullah Öcalan'ın yakalanmış, PKK'nin bitmiş olduğu yönlü açıklamaları yalandır, kendi kendini ve kitleleri kandırmaktır.

Gerçekte olan, Abdullah Öcalan'ın 1993'den bu yana sistemli olarak propagandasını yaptığı ve ateşkeslerle de pratik olarak yolunu açmaya çalıştığı "siyasal çözüm" için PKK'nin uluslararası alanda "terörist örgüt" kategorisinden çıkarılıp Kürt sorununun barışçı siyasi çözümü için mücadele eden bir siyasi parti, bir ulusal kurtuluş örgütü olarak tanınmasının yolunu açmak için Batı Avrupa'ya geçmesidir.

PKK Başkanı, şimdi emperyalist bir Batı Avrupa ülkesinden siyasi iltica hakkı talep etmekte, siyasi kimliğinin tanınması halinde, barışçı, siyasi çözüm için, payına düşen her şeyi yapmaya hazır olduğunu açıklamaktadır. O, 16.11.1998 tarihli açıklamasında aynen şunları söylüyor:

"Tarihinin büyüklüğü ve halkının açık demokratik kimliği, hükümetin demokratik yapısından aldığım cesaretle 12.11.1998 tarihinde hava yoluyla Moskova'dan Roma'ya gelmiş bulunmaktayım. Temel amacım insanlığın uygarlık beşiği Ortadoğu'da, onun kalbi durumundaki Kürdistan'ın yüzyıllardan beri yokedici savaşlara konu olmuş, bugün de en dengesiz güçlerin koalisyon, jenosid ve darbeleri altında bitirilmek istenen bir Kürd'ün mozağininin ve tarihin en eski bir halkının, yine orada yaşayan Ermeni, Asuri halklarının varlık, kimlik ve özgürlük problemlerine ses olabilmek için, doğrusu yanlışıyla bir mücadele vererek, bugüne, Roma'ya geldim.

Bu, gerçekten Zan Pietroların yürüyüşüne benzeyen bir yürüyüş ve sona ulaşmadır. Bölgede yaşanan gerçek savaş sorunlarına uygar yöntem olan, siyasetle çözüm bulmak kaçınılmazdır. Kültürlere, halkların özgürlüklerine, soykırım yöntemleriyle saldırılmasının hiçbir insani izahı yoktur. Bunu durdurmalıyız. Payıma ne düşüyorsa, TERÖRÜN TÜMÜNE -BİZDEN DE KAYNAKLANSA- KARŞIYIM. HEMEN DURDURULMASI İÇİN ÜZERİME DÜŞENİ YAPMAYA HAZIRIM. BUNUN İÇİN SADECE İNSANLIĞIN BAŞTA BM, AB BENZERİ KURUMLAR GİBİ İNSAN HAKLARI VE DEMOKRASİ YANLISI GÜÇLERİN GÖZETİMİNİ, MÜMKÜNSE İRADESİNİ HAREKETE GEÇİRMESİNİ DİLİYORUM. İTALYA'YA BU ANAHTARLARI AÇMAK İÇİN GELDİM. BUNUN SİYASİ ÇALIŞMA KOŞULLARINA ULAŞMAK İÇİN BURADA BULUNMAK İSTİYORUM. YASALARA BİÇİM VERMİŞ BU ÜLKENİN HALKININ, KENDİ DEĞERLERİNE SON DERECE SAYGILI VE BAĞLI OLACAĞINI BELİRTİRKEN, EĞER BU OLANAK BİZE TANINIRSA BUNUN İTALYA'NIN ÇIKARLARINA TERS DÜŞMEYECEĞİNE, AKSİNE TARİHE YARAŞIR BİR ONUR TEŞKİL EDECEĞİNE İNANCIMI BELİRTİR; ŞİMDİDEN TEŞEKKÜR VE SAYGILARIMI KIVANÇLA SUNARIM." (17.11.1998 tarihli Özgür Politika, ***büyük harflerle biz yazdık)***

PKK'nin çizgisi, 1993'den bu yana açık olarak, faşist TC devleti yıkılmaksızın, o devletle, PKK'nin veya PKK'nin onayladığı bir kurumun pazarlıkları temelinde Kürtlere bazı ulusal hakların tanınması anlamına gelecek olan "siyasi çözüm"e oturmuştur. Silahlı mücadele, TC devletini bu tip bir çözüme zorlamak için bir araç haline gelmiştir. PKK aslında kendisine açık siyasi çalışma imkanı tanındığında, silahları bırakmaya hazırdır. Fakat terörist-faşist TC buna yanaşmamaktadır. PKK'nin hâlâ silah elde savaşması, TC'nin çok geri düzeyde bile bir siyasi çözüme hâlâ açık olmamasında yatmaktadır.

PKK, 1993 yılından bu yana bu reformist çizgisine bağlı olarak, uluslararası alanda diplomasiye büyük önem vermiş, bu alanda önemli başarılar kaydetmiştir. Bunların en önemlisi, kuşkusuz bundan kısa süre önce, PKK ağırlıklı Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun bir Batı/NATO ülkesi olan İtalya'nın başkenti Roma'da toplanmış olmasıdır.

Şimdi Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gelip siyasi iltica talebinde bulunması, bu gelişmenin ve PKK'nin andaki çizgisinin mantıki sonucudur. Bunun zamanlamasında, kuşkusuz Suriye'nin TC tarafından savaş tehditleriyle Abdullah Öcalan'ı Suriye'den çıkartmaya zorlanmasının payı vardır.

Fakat PKK açısından sonuç olarak atılan adım, siyasal çizginin uygulanmasıdır. Bu açıdan bakıldığında, TC'nin zafer çığlıkları boştur. PKK kendi mantığı açısından, diplo-

masi alanında atması gereken bir adımı atmıştır. Olan budur...

Askeri olarak PKK'nin son dönemde önemli kayıplar verdiği; Suriye'nin desteğini çekmek zorunda kalmasının PKK'nin askeri gücü açısından olumsuz bir rol oynadığı ve oynayacağı olgudur. Bu olgu olduğu kadar, PKK'nin 90'lı yılların başlarından bu yana açık olarak askeri bir çözümün mümkün olmadığını savunduğu ve siyasetini "siyasi çözüm" temeline oturttuğu da olgudur.

– PKK, Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gelmesi adımını atarken kuşkusuz önemli bir rizikoya girmiş, PKK'nin kaderini bir anlamda emperyalist İtalyan burjuvazisinin eline teslim etmiştir. Abdullah Öcalan, PKK'nin bugünkü yapısında, belirleyici öneme sahiptir. Abdullah Öcalan'sız bir PKK, bu partinin siyaseti sonucu düşünülemez. Abdullah Öcalan'sız bir PKK, parçalanmış, güçten düşmüş onlarca PKK demektir. Abdullah Öcalan şahsında yaratılan kişiye tapma kampanyalarının tabii sonucudur, bu durum.

Abdullah Öcalan, 9 Ekim'de TC faşistlerinin kendisine karşı geliştirdiğini anlattığı komplonun değerlendirmesini yaparken, eğer bu komplo başarıya ulaşsaydı geriye hiçbir şeyin kalmayacağını söyleyerek, kendisi de bu durumu ifade etmektedir.

Şimdi Abdullah Öcalan'ın kaderi, bir ölçüde İtalyan mahkemesinin vereceği karara, bu karar hakkında İtalyan Adalet Bakanlığı'nın tavrına, yani kısaca İtalyan burjuvazisinin andaki hükümetinin tavrına bağlıdır. Kuşkusuz bu hükümetin tavrının belirlenmesinde kamuoyunun tavrı önemli bir rol oynayacaktır!

Kamuoyunun kazanılması için şimdi esasta PKK ile TC arasında zamana karşı bir yarış yürümektedir. Ve bu yarışta anda PKK öndedir. Fakat gelişmelerin PKK açısından olumlu olarak sonuçlanacağını söylemek için hâlâ erkendir. Sonuçta, İtalyan hükümetinin elinde birden fazla alternatif vardır.

Alternatiflerden biri, Abdullah Öcalan'ın TC'nin isteği doğrultusunda TC'ye teslim edilmesidir. Bu, TC açısından –êl yardımıyla da olsa– gerçekten PKK'ye karşı zafer, TC burjuvazisi açısından en tehlikeli Kürt isyanlarından birinin bastırılması anlamına gelir. Çünkü Abdullah Öcalan, PKK açısından olmazsa olmaz bir konumdadır. O, kendi siyasetiyle bu konuma gelmiştir. Ve bu siyaset hâlâ sürdürülmektedir. Abdullah Öcalan, PKK açısından GÜNEŞ'tir!

TC, elinden gelen her şeyi yaparak Abdullah Öcalan'ı almaya çalışıyor, çalışacaktır. Bunun için uluslararası alanda müttefiklerini de devreye sokacaktır. Nitekim, ABD tavrını koymuştur. PKK, Abdullah Öcalan'ın Roma'ya gelmesiyle bu rizikoyu da göze almıştır.

Bu riziko göze alındığına göre, bunun tek açıklaması vardır: PKK açısından Roma'dan Türkiye'ye teslim edilme rizikosu, göze alınabilir, yani oldukça küçük olan bir rizikodur. PKK açısından İtalya, Abdullah Öcalan'ın hem can güvenliği, hem de siyasi faaliyetleri açısından Ortadoğu'dan (burada İsrail/TC ittifakının doğrudan vurma ihtimali var!) ve Rusya'dan (burada Rusya'nın her an satma ihtimali veya yine TC ajanları/mafya işbirliğiyle yok edilme rizikosu var!) daha az rizikolu bir yer olarak değerlendirilmiştir.

İtalyan Parlamentosu'nun şimdi hükümette olan partilerinin ve kimi bakanlarının da içinde olduğu bir grup üyesinin Abdullah Öcalan'ı *"siyasi çözümün yolunu açmak için"* İtalya'ya daveti; İtalya'nın Avrupa'nın her yanındaki Kürdistanlıların kolayca ulaşabilecekleri bir konumda olması; işleyen bir burjuva demokrasisinin olması, TC açısından askeri saldırı konusu yapılamaz durumda olması, İtalyan halkı içinde Kürt sorunu konusunda oluşmuş olan olumlu kamuoyu vb. faktörler, İtalya'nın Abdullah Öcalan'ı TC teslim etme ihtimalinin çok küçük olduğunu gösteriyor.

Fakat kuşkusuz, sonuçta belirleyici olan emperyalist çıkarlardır. Eğer İtalya'nın emperyalist çıkarları Abdullah Öcalan'ı teslim etmesini gerektirirse, olaylar bu yönde gelişirse, emperyalist dünya PKK'yi bir bütün olarak bitirme kararı alırsa, İtalya şimdi onu TC'ye teslim edebilecek konumdadır. Bu alternatif, anda TC açısından en olumlu, PKK açısından en olumsuz alternatiftir.

İkinci bir alternatif, Abdullah Öcalan'a İtalya'da siyasi mülteci statüsünün tanınmasıdır. Bu durumda o, PKK'nin başkanı olarak siyasi kimliğiyle Avrupa'da legal siyaset sahnesine çıkabilecek; Kürt sorununun çözümünde emperyalistlerin resmen muhatap aldığı bir kişi konumuna gelecektir. Bu durumda TC'nin uzun sürede PKK ile resmi pazarlığı da kaçınılmaz olarak gündeme gelecektir.

"Teröristlerle hiçbir zaman pazarlık yapmama" ilkesinin(!) savunucusu İsrail'in durumu ortadadır. Dünün "teröristi" Arafat bugün Filistin devlet adamıdır. IRA'nın, ETA'nın durumu ortadadır.

Bu alternatifin gerçekleşmesinin temel şartı, Abdullah Öcalan'ın emperyalistler açısından inanılır bir biçimde "terörizmi" (siz devrimci terör eylemlerini anlayın) lanetlemesi, örgütüne silah bırakma çağrısı yapması ve bu çağrıya örgütün uyacağının belli olmasıdır. D'Alema'nın *"biz terörizmden çok çekmiş bir ülkeyiz. Tabii ki ülkemizde terörist barındırmayız"* açıklamasının altında yatan budur.

Abdullah Öcalan, yukarıda yayınladığımız 16.11.1998 tarihli açıklamasında, aslında barışçı bir burjuva siyaseti yapmaya hazır olduğunu, terörizme karşı olduğunu açıklıyor. Fakat emperyalistler, buna henüz tam inanmıyorlar, belirli kuşkuları var. Gelişmeleri izlemek istiyorlar.

Kuşkusuz, Abdullah Öcalan'a siyasi statü tanımanın emperyalist İtalya'ya getireceği kimi avantajlar vardır. En başta gelen avantaj, Kürt ulusunun gönlünü kazanmak, Kürdistan bölgesinde emperyalist etkinlik dalaşlarında bir üstünlük sağlamaktır. PKK ile barışık bir siyaset, onu emperyalistlerin istekleri doğrultusunda etkilemek için de elzemdir.

Aynı zamanda uzun vade açısından, Kürt sorununun zaten kaçınılmaz olan siyasi çözümünde anahtar rolü oynamış olmanın getireceği uzun vadeli çıkarlar da İtalya'ya kısa süreli kimi kayıpları göze aldırabilir. Ayrıca PKK tarafından düşman ilan edilmenin getireceği kimi kayıplar da (PKK bugün Avrupa'da binlerce kitleyi seferber edebilecek durumda olduğunu göstermiştir) bu yolla engellenebilir.

Fakat bu alternatifin İtalya'ya getireceği kayıplar büyüktür. İtalya, en başta TC'yi –en azından kısa– orta vade açısından kaybedecektir. Bu, anda 6 milyar dolarlık bir pazardan vazgeçilmesi anlamına gelebilir.

Bu, bunun ötesinde Türk faşistlerinin sabotaj faaliyetlerinin hedefi haline gelmek olabilir.

Bu, bugüne kadar TC'nin önemli ölçüde sınır koyduğu yığınsal bir Kürt göçünün hedefi haline gelmek anlamına gelebilir. (19 Kasım'da İtalya sahillerine 300 Kürdistanlı

mülteci taşıyan bir gemi vurdu. Bu gemi hakkında TC'nin açıklaması şu oldu: Bu gemi Çanakkale Boğazı'nda durdurulmuş, ancak sonra Montrö Antlaşması gereği yoluna devam etmesine izin verilmişti. Böylece TC, tüm Avrupa'ya, en başta da İtalya'ya aba altından sopa gösteriyor, "Kürtleri çok istiyorsanız onları size göndeririz" mesajını veriyordu)

Bu, uluslararası arenada ABD ile çok önemli bir konuda çatışmak ve uluslararası alanda "terörizmin hamisi" bir devlet konumunda gösterilmek ve görülmek anlamına gelebilir. ...

Bütün bunlar, yanyana konduğunda, İtalya'nın Abdullah Öcalan'ı siyasi mülteci olarak kabul etmesinin de büyük bir ihtimal olmadığını gösteriyor. Yine de, eğer Avrupa Birliği, ABD ile bu konuda çatışma içinde PKK'ye resmen siyasal örgüt statüsü vermeyi, emperyalist çıkarlarına uygun görür ve İtalya'ya bu yönde bir destek sunar, görev verirse, İtalya bu alternatifi gerçekleştirme imkanına sahiptir.

Bu alternatif, PKK açısından anda en olumlu, TC açısından en olumsuz görünen alternatiftir.

Bir başka alternatif, İtalya'nın Abdullah Öcalan'a geçici bir süre ikamet izni vermesi, iltica talebinin görüşülmesini zamana yayması ve Abdullah Öcalan'ı Almanya'nın istemesi üzerine Almanya'ya teslim etmesidir.

Uluslararası hukuk kurallarına göre, Abdullah Öcalan hakkında Almanya'da da kesinleşmiş bir mahkeme kararı olduğundan ve Almanya da kırmızı bültenle Abdullah Öcalan'ı aradığından ve Almanya-İtalya arasında suçluların iadesi anlaşması bulunduğundan, Almanya'nın istemesi halinde, İtalya Abdullah Öcalan'ı Almanya'ya teslim etmek zorundadır.

Abdullah Öcalan'ın Almanya'ya teslimi, İtalya açısından andaki en iyi, çıkarlarına en uygun çözümdür. Bu durumda, hem TC, hem de Kürtler bütünüyle karşıya alınmamış olacak, uluslararası hukuk kurallarına uyulma adına İtalya'nın bir sorunu, sorunun çözümü bir başka ülkeye devredilerek halledilmiş olacaktır. Bunun önşartı, Almanya'nın Abdullah Öcalan'ı istemesidir.

Almanya, andaki konumuyla buna hiç niyetli değildir. Çünkü Kürdistanlı kitlenin neler yapabildiğini pratikte görmüştür. Almanya'nın bir Türk-Kürt çatışmasının arenası olmasını istememektedir. Abdullah Öcalan, onun için gereksiz bir rizikodur.

Fakat yine de emperyalistler arası pazarlıklar, TC'nin de onayı vb. sözkonusu olduğunda, Almanya'nın Abdullah Öcalan'ı istemesi talebini getirmesi de -anda az ihtimal olsa da- mümkündür.

Bu halde, Abdullah Öcalan Almanya'da mahkemeye çıkarılacak, en fazla bir kaç yıllık bir ceza ertesinde, Avrupa'da legal siyasetçi olarak -Kani Yılmaz gibi- gündeme gelecektir. Ve kuşkusuz, Abdullah Öcalan'ın Almanya'daki hapisliği, onun PKK içindeki egemenliğinin engeli olmayacaktır. PKK giderek emperyalistlerin istediği "uygar", "uysal" çizgiye çekilecek; PKK'nin istediği anlamdaki bir siyasal çözüm zamana yayılarak süreç içinde gündeme gelecektir.

Bir başka ihtimal, yine siyasi iltica talebinin görüşülmesinin zamana yayılması, Abdullah Öcalan'a İtalya'da -üçüncü bir ülkeden resmi kabul açıklaması gelene dek- geçici oturma statüsü verilmesidir.

Bu, anda TC'nin birinci tercihi olmasa da, onun da yüzünü kaybetmeden, protestoyla da olsa kabul edebileceği bir çözümdür. Ve güncel gürültüler bittiğinde "sorun"un böyle çözülmesi, anda en büyük ihtimal olarak görülmektedir.

Bu, kuşkusuz sadece anda İtalya-TC arasında yaşanan, Avrupa'da yaşanan güncel bir krizin çözülmesi anlamına gelir. Ve fakat krizin temeli olan, TC'deki Kürt/Kürdistan sorununun çözümü anlamına gelmez!

Orta-uzun vadede emperyalistlerin bu "sorun"un çözümü için öngördükleri model, var olan devletlerin sınırları değişmeden, Kürdistan bölgelerinde, Kürt halkına belli ulusal hakların verilmesi, bunların anayasal hak olarak kabul edilmesidir. Kürdistan bölgelerine bölge devletlerinin sınırları içinde tanınacak çeşitli biçimlerdeki kültürel/bölgesel özerkliklerdir.

PKK'ye bu çözümde biçilecek rolün ne olduğunun düşünüldüğü, bu kriz içinde takınılacak pratik tavırla belli olacaktır. PKK'nin kendine seçtiği rol, ne yazık ki devrimci bir rol, emperyalizmi bütünüyle karşısına alan bir rol değil, emperyalist sistem içinde "çözümü" kabul eden bir roldür...

Halbuki bütün gelişmeler, PKK'ye bir şeyi göstermiş olması gerekir: **Emperyalist ve gerici güçler için dostluk, dayanışma, yardım vb. gerçekte boş laflardır. Emperyalistler ve gericiler için dostluk değil, çıplak çıkarlar vardır. Çıplak çıkarların zedelendiği yerde "dost"lar satılır.**

İşte Suriye'nin tavrı!

PKK'nin öve öve bitiremediği, antiemperyalist ve evet devrimci olarak tanıttığı, stratejik ittifak planları yaptığı Hafız Esad rejimi, TC, üzerine ciddi olarak geldiğinde, Abdullah Öcalan'a kapıyı göstermiştir!

İşte Rusya'nın tavrı!

Kürt/Rus dostluğuna düzülen övgüler, Duma'nın aldığı dostluk kararları vb. Rusya'nın Abdullah Öcalan'a Rusya'yı terketme "tavsiyesinde" bulunmasını engellememiştir.

Kürtlerin çok yakın mücadele dostu görünen Yunan hakim sınıfları, Abdullah Öcalan'a açıkça siyasi iltica vermeyi çıkarlarına uygun görmemektedir. Fakat lafa gelince çok müttefiktirler!

Yarın Abdullah Öcalan'a kucak açması muhtemel bir ülkenin hakim sınıfları, bunu Kürt ulusunun haklı mücadelesini desteklemeye çok meraklı olduklarından değil, o ulusal mücadeleyi kendi çıkarları için kullanmayı uygun gördüklerinden yapacaklardır!

O halde, emperyalist ve gericilerle ittifak içinde, onlarla anlaşarak, onlara güvenip dayanarak bir ulusal mücadelenin gerçek anlamda başarıya ulaştırılması mümkün değildir.

Diğer yandan, somut olarak Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusal sorununun TC'nin varlığı şartlarında onunla anlaşma temelinde "siyasi çözümünün" mümkün olmadığı da açıkça ortadadır. TC yıkılmadıkça çözüm yoktur!

Bütün gelişmeler, aslında PKK'nin reformist çizgiden vazgeçip devrimcileşmesini; çözümü "siyasi çözüm"de değil devrimde aramasını; ittifaklar bağlamında emperyalistler ve gericilerle pazarlıkları bırakıp devrimcilere yönelmesini dayatıyor...

Kuşkusuz böyle bir yönelim, bugün dünyanın içinde bulunduğu karşıdevrimin en karanlık döneminin yaşandığı bir ortamda, kısa vadeli başarılar vadetmeyen bir yönelim.

Fakat, doğru olan, gerçek anlamda devrimci olan bu!

Kuzey Kürdistan'da ulusal sorunun gerçek çözümü, faşist TC'nin; Kürt, Türk, bütün milliyetlerden halkların devrimiyle yıkılmasından, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü'nün kurulmasından geçiyor.

Ne yazık ki, PKK açısından atılan somut adımlar bunun tersi yönde...

Fakat bu, bizim şimdi de TC ile PKK arasında yürüyen savaşta tarafsız ve kayıtsız kalmamız gerektiği anlamına gelmiyor!

Çünkü PKK, ulusal baskıya karşı çıkan yönüyle, ulusal haklar, hak eşitliği isteyen tavrıyla, faşist Türk devletine karşı savaşta, haklı bir davanın savunuculuğunu yapıyor. Bunu burjuva milliyetçiliği bakış açısıyla yapıyor, reformistçe, emperyalizmle uzlaşma içinde yapıyor, ama yine de mücadelede bizim sahip çıkmamız gereken haklı bir yanın savunucusu.

Bu noktada, Abdullah Öcalan'a, onun şahsında PKK'ye, onun şahsında Kürt ulusuna yönelen TC saldırısı, bize de yapılmış, bütün ilerici, demokratik-devrimci güçlere yapılmış bir saldırıdır. Bu saldırıyı geri püskürtmek için herkes elinden geleni yapmak görevine sahiptir.

Biz bu anlayışlar temelinde;

Abdullah Öcalan ve PKK ile dayanışmamızı ilan ediyoruz!

Abdullah Öcalan'a İtalya'da siyasi kimliğiyle yaşama ve çalışma hakkı verilmelidir!

Abdullah Öcalan'ın faşist TC'ye teslimi, siyasi cinayettir! Bunu yapan sonuçlarına katlanacaktır!

19 Kasım 1998 •

(Bolşevik Partizan, sayı 121, sayfa 3-8)

Yazıda doğru olarak mızrağın sivri ucu Türk hakim sınıflarına, faşist Türk devletine yöneltilmiş; fakat aynı zamanda Öcalan'ın tavrı somutunda PKK'nin siyasi çizgisinin ne olduğu da bir kez daha çok somut olarak ortaya konmuştur.

PKK'nin 1993'ten bu yana yolunu açmaya çalıştığı "siyasi çözüm" için bir adım daha atılmıştır. Öcalan'ın Avrupa'ya çıkmasının esas amacı, bizzat Öcalan'ın kendisi tarafından açıkça ortaya konmuştur.

"Siyasi çözüm" için emperyalist devletler tarafından kabul edilmenin ve TC'ye "baskı" yapmanın yolu, emperyalistler tarafından yapılan PKK'nin "terörist" örgüt değerlendirmesinin değiştirilmesinden; bu değerlendirmenin ortadan kaldırılmasından geçtiğinin bilinciyle Öcalan, her tür teröre karşı olduğuna dair and içti... Bu tavır da PKK'nin çizgisinde ve Öcalan'ın tavırlarında yeni bir tavır değildi. Daha önceleri emperyalist devletlerin başkanlarına, emperyalist kurum ve kuruluşlara gönderdiği mektuplarda bu yönlü tavır takınmıştı.

Somut olarak belirtmek gerekirse; 22-25 Eylül 1995 tarihinde Oslo'da yapılan "Uluslararası Kürt Konferansı"na gönderdiği mesajda Öcalan; *"Yine ülkemiz dışında, çeşitli Avrupa ülkelerinde meydana gelen* ***her türlü terör eylemine karşı olduğumuzu****, bunun için elimizden gelen her türlü çabayı göstereceğimizi ve bu anlamda yasalara saygılı olacağımızı bilmenizi isterim." (abç) (Özgür Politika, 25 Eylül 1995)* diyerek "terör" eylemlerini reddetmeye başladı... Bunu ilk anda Avrupa ülkeleriyle sınırlamaya çalıştı. Bu konuda takındığımız tavırda şunları da söyledik:

"Burada, şimdilik Avrupa ülkeleri ile sınırlı olan, ama zamanı geldiğinde bütün eylemleri 'terör eylemi' olarak değerlendirmenin temeli atılmıştır.

Başta ABD emperyalistleri olmak üzere bütün emperyalistlerin, Kürt sorununun 'siyasi çözümü' için PKK'yi muhatap olarak kabul etmelerinin önkoşulu, PKK'nin 'terörizmi lanetlemesi' ve bu yönde ikna edici pratik tavır takınmasıdır. A. Öcalan'ın tavrı tam da bunun köşe taşlarını dizen bir tavırdır. Temel atılmıştır. Gidiş yönü bellidir..." (Bolşevik Partizan, sayı 99, sayfa 23)

Evet, Öcalan tarafından atılan bu temelde, gidiş yönünün belli olduğunu tespit etmemizden kısa bir süre sonra Öcalan tarafından ABD Başkanı Clinton'a bir mektup gönderildi. 13 Ekim 1995 tarihli bu mektup 22 Ekim 1995 tarihinde Özgür Politika gazetesi aracılığıyla kamuoyuna yansıdı. Gidiş o kadar hızlıydı ki; Oslo konferansından sadece iki hafta sonra Öcalan, bu sefer sınır koymadan ***"Ayrıca her türlü terör faaliyetini de reddediyoruz."*** tespitini yaptı. Bolşevik Partizan sayı 100'de bu konuda takındığımız tavır, PKK'nin bugün geldiği yeri özü itibarıyla ta 1995'de de ortaya koymaktadır. Öcalan tarafından legal zeminde siyaset yapmanın, TC ile barışmanın, TC'nin bütünlüğünün korunmasının, Kürtlerle barışmanın TC'yi daha güçlü kılacağı vb. vb. görüşler bu dönemde açıkça savunulmaktadır. Öcalan'a göre ta bu dönemde Türk sermayesi "Türk solu"ndan daha devrimcidir. Sermayenin açık propagandası yapılmaktadır.

Öcalan'ın emperyalistleri ikna etmek için söylemini biraz daha değiştirmesi, PKK'nin "Roma süreci" öncesiyle sonrası arasında nitel değişikliğe uğradığı anlamına gelmiyor. Atılan adım varolan çizgiye uygun ve o temelde atılan bir adım olmuştur. Öcalan'ın İtalya'ya hangi amaçla geldiği konusunda yaptığı açıklama, PKK'nin siyasetinin ne olduğunu ortaya koymaktadır. Roma'ya geliş, sonraki dönemde savunulan görüşlerin sebebi değil; daha önceki çizginin sonucudur.

Öcalan'ın İtalya'ya gitmesi sonrasında yazdığımız yazıda öne çıkarılması gereken bir diğer konu da, PKK'ye doğru bir temelde çağrıda bulunarak emperyalistlere güvenmemesi gerektiğinin somut örnekleriyle gösterilmeye çalışılmasıdır.

Öcalan'ın İtalya'ya gelmesiyle büyük bir rizikoya girdiği, PKK'nin kaderini bir anlamda İtalyan emperyalist burjuvazisinin eline teslim ettiğinin hatırlatılmasıdır. Emperyalistlere güvenin büyük zarara yolaçtığı acı deneyimle yaşandı. Fakat bundan da öğrenilmedi!

Sözkonusu yazımızın sonuna doğru şu tespiti yaptık:

"Bütün gelişmeler, aslında PKK'nin reformist çizgiden vazgeçip devrimcileşmesini; çözümü 'siyasi çözüm'de değil devrimde aramasını; ittifaklar bağlamında emperyalistler ve gericilerle pazarlıkları bırakıp devrimcilere yönelmesini dayatıyor..."

Bu tespit bugün için de hâlâ geçerlidir. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu isteniyorsa eğer, reformizmden radikal bir kopuş ve devrimcileşmek; devrim için mücadele etmek gerekiyor!

Kürt ulusal sorununun emperyalistler tarafından çözülemeyeceği, çözümün devrimde olduğu Stêrka Bolşewik sayı 6'da takındığımız tavırda da ortaya kondu. Sözkonusu tavrımız şöyledir:

***

"Kürt sorununu emperyalistler çözemez! Çözüm devrimde!

Türk hakim sınıfları aralarında yürüttükleri dalaşta gittikçe batıyorlar. Kendilerini temize çıkarma uğruna yaptıkları işler aleyhlerine gelişiyor.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de gündemi tümüyle kaplayan hakim sınıfların pislikleri, mafya-devlet ilişkisinin içiçeliği, TC'nin Suriye'ye yönelik savaş çığırtkanlığıyla kapatılmaya çalışılırken, işler TC'nin istemediği yönde gelişmeye başladı. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Rusya'ya, ardından İtalya'ya gelmesiyle birlikte Kürt sorunu Avrupa'nın gündemine oturdu.

TC, Suriye'ye yönelik savaş çığlıklarını nasıl bir ortamda ortaya attı? Gelişmelere kabaca bakalım:

Susurluk olayının ardından devletin pis işleri giderek su yüzüne çıkmaya başladı. Görüldü ki; Türk devleti bir yandan kendi koyduğu yasalar dışında illegal yöntemlerle çalışıyor. Devlet denen baskı organı, çete, mafya denen illegal aygıtlarıyla işbaşında. Bu gelişme öyle bir noktaya geldi ki, bizzat hakim kliklerin bir bölümünü rahatsız eder pozisyona geldi. Yaratılan canavar kendilerine de diş göstermeye başladı. Öylesine pislikler yapılıyor ki bunları örtbas etmenin olanağı yok. Durum bu boyuta gelince, hakim sınıflar artık temizlenmesi çok zor olan bazı pislikleri temizlemek için bir kaç kadrosunu feda etmek zorunda kaldı, buna yönelik adımlar atılmaya başlandı. Bu temizleme sürecinde klikler arası savaş da kızışmaya başladı.

Bu savaş içinde "dürüst siyaset", "temiz siyaset" demeçleri ortalığı kapladı. Ama, "ben temizim" pozlarıyla ortaya çıkıp "temiz toplum", "temiz siyaset" propagandası yapan hakim sınıf temsilcilerinin her birinin demeçleri ardında, bizzat kendisinin ne kadar pis olduğu ortaya çıkıyordu. Çetelerle savaş açtığını, hesap sorduğunu açıklayan, hergün buna ilişkin demeçler veren 55. Hükümet'in de bu işin içinde olduğu ortaya çıktı. Kimi bakanlar istifa ettirildi. İşi yine kurtaramadılar. Bunun arkasından bizzat başbakanın mafya ilişkisi ortaya çıktı. İş artık çığırından çıkmıştı. Devlet-çete-mafya birliği kaset savaşlarıyla, kliklerin kendi medyası üzerinden ortalığa dökülüyordu. Batanlar diğerlerini de kendisiyle batırmak için bildiklerini söylemeye başladılar. Devlet sırrı dedikleri pis işler artık çarşaf çarşaf ortalıkta dolaşır oldu.

Dinci faşistleri resmen iktidardan indirerek yerine getirilen hükümetin de bu pislikler içinde olduğunu herkes gördü.

Bütün önlemlere rağmen dinci gelişme önlenemiyor, PKK'ye yönelik topyekün savaşta her defasında "ezdik, bitirdik, yok ettik" palavralarından öte bir adım atılamadığının ortaya çıkması yanında, Kürt sorunu uluslararası alanda açıkça konuşulmaya başlanıyor, İtalya, Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nu resmen kabul ediyor.

Böyle bir ortamda Türk şovenizmi eşliğinde Suriye'ye yönelik savaş çığlıkları yükseldi. Suriye'yle bu gelişmeler yaşanırken PKK Genel Başkanı A. Öcalan Rusya'ya gitti. Türk devleti bu gelişmeyle birlikte bir kez daha PKK'nin çökertildiği, çözüldüğü yalanları eşliğinde zafer çığlıkları yükseltti.

Kaset savaşı bir anda kesildi!

Gözler Rusya'daydı. Faşist Türk devleti A. Öcalan'ın iadesi için her yola başvururken, Duma, onun Rusya'da siyasi statüye kavuşturulması yönünde ezici çoğunlukla karar aldı. Sonuçta fakat yapılan pazarlıklar ve ABD'nin baskılarıyla A. Öcalan'ın Rusya'da kalmasına izin verilmedi. Bu arada, çetelerle ilişkisi gerekçesiyle 55. Hükümet'e gensoru verileceği açıklanmıştı.

Ertesi gün, 13 Kasım'da A. Öcalan'ın İtalya'da yakalandığı haberleri ortalığı kapladı. Türk medyası büyük gürültülerle bütün bu gelişmeleri hükümetin başarı hanesine yazmaya başladı. Böyle bir aşamada yolsuzluk, hırsızlık ilişkilerinin onca önemi yoktu. Gensoru verilerek hükümet düşürülmemeliydi!

Devlet-mafya-çete ilişkin ortaya çıkabilir; hırsızlık yolsuzluk yapabilirsin; her türlü pisliğe batabilirsin; mademki APO yakalandı, bütün bunların ne önemi var! Hükümet başarılıdır ve başarılı bir hükümet düşürülmemelidir!

Hükümetin düşürülmemesi gerektiğini söyleyenler, bu hükümetin çeteyle, mafyayla iliskisi olmadığını, bu nedenle düşürülmesinin yanlış olduğunu vb. savunmuyor; bu ilişkinin varlığını kabulleniyor, fakat buna ragmen "terörle mücadelede bu kadar başarılı" bir hükümetin düşürülmesini yanlış buluyorlar. Çürümüşlüğün, rezilliğin bu kadarı olabiliyor!!!

Bir yönüyle haklılar da... Gerçekten temiz olan yok. Bunu kendileri de görüyorlar. O zaman bağırıyorlar "bundan daha iyisini kuramazsınız, gelin bu hükümeti boşa yıkmayın". Bu konuda haksız değiller, gerçekten de herkes pis, temiz olanı yok!

Pisliklerini örtmenin bir ilacı Kürtlere saldırı! Kim daha iyi saldırırsa puan topluyor. Azgın Türk şovenizminin bir görüntüsü böyle.

A. Öcalan'ın İtalya'ya gelmesiyle birlikte TC yaptığı ilk açıklamalarda İtalya'nın A. Öcalan'ı iade etmek için tutukladığını, bunun için sadece formaliteleri beklediğini anlattılar. Yasalarında iadeye engel olabilecek küçücük bir madde vardı: İdam! Adalet Bakanı açıklıyordu: "Kolay beş dakikada onu da kaldırırız."

Ortalığı şovenizmin toz dumanı kapladı. Türk'ün gücü bir kez daha ilan edildi! Ancak, Avrupa'nın soruna kendi açısından yaklaştığı, iade işinin o kadar da kolay olmadığı anlaşılınca Türk devleti kudurmaya başladı. Bizzat Başbakan herkesi tepkisini göstermeye çağırdı. Yıllardır pompalanan azgın Türk şovenizmiyle gözü dönmüş olanların tepkisi ne olabilirdi?

Devletin resmi ağızlarının "tepkinizi gösterin" çağrıları eşliğinde Kürtlere yönelik korkunç bir saldırı kampanyası başladı. HADEP binaları basıldı, sivil ve resmi güçler el ele Kürtlere saldırmaya başladılar. Bazı kişiler linç edildi. Bu saldırılar yeni saldırıları teşvik eder tarzda yayınlandı. Gözü dönmüş saldırganlar vatansever kahramanlar olarak lanse edildi, linç olayları "kitlelerin tepkisi" olarak gösterildi. Yalnızca HADEP binalarına değil, kimi Kürt mahallelerine, iş yerlerine baskınlar düzenlendi. Kürtler gruplar halinde gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi, yüzlercesi tutuklandı.

İtalya'ya karşı da herkes tepki göstermeye çağrıldı. İtalyan mallarına karşı boykottan tutun da İtalya'yı terörist devlet ilan edeceklerine varan açıklamalarda bulundular. İtalyan bayrakları yakılıyor, işyerleri kepenk kapatmak zorunda kalıyor.

Yurtiçinde ve dışında kitleleri sokağa dökmek için kampanyalar düzenleniyor. Kitleler birbirine kırdırılmaya çalışılıyor. Bütün bunları bizzat faşist TC organize ediyor. Öyle bir ortam ki, demokratik tavır takınmak, demokratik bir tepki gösterebilmek katledilmeyi, işkenceye çekilmeyi, tutuklanmayı, linç edilmeyi göze almayı gerektiriyor.

Türk hakim sınıflarının demokrasiden anladıkları budur. Onlar arasıra demokrasinin yarım olduğunu, tam oturmadığını söylüyorlar. Bunların anladığı "tam demokrasi"; Kürtlere, devrimcilere, komünistlere karşı işkence, linç, katletme gibi olaylarda herkesin katılımcı olması, bu işi yalnızca resmi görevlilerin değil sivillerin de onlarla ele ele vererek yapmasıdır! Türk hakim sınıflarının gerçek çehresi budur!

Bu faşist devlet ormanları, köyleri yakar, yıkar, binlerce insanı yerinden yurdundan sürgün eder, insanların yollarda açlıktan soğuktan ölmesine neden olur. Yüzbinlerce askeriyle, özel timiyle, korucusuyla Kürdistan'a savaş açar, insanların üzerine kurşun yağdırır, çoluk çocuk, genç, ihtiyar demeden insanları katleder. Gözaltına alır kaybeder. Çöplüklerde ceset parçaları bulunur, hergün ne kadar insan öldürüldüğünün propagandası zevkle kendi medyasında yapılır, öldürülen gerillaların başları kesilip üzerine basılarak resimler çekilir vb. vb. Bütün bunları yapan faşist Türk devleti, A. Öcalan'ın 30 bin kişinin katili olduğunu söyler. İtalya'ya buna ilişkin dosya verirken kendisinin katlettiği ortaya çıkan Kürdistanlı gazetecileri bile PKK'nin öldürdüğünü söyler.

Türk faşist devleti böylesine kudururken, 14 Kasım tarihli Özgür Politika gazetesi A. Öcalan'ın şu açıklamasını yayınlıyordu: *"İtalyan hükümetinin bilgisi dahilinde Roma'ya geldim. Siyasi kimliğimle bu ülkede kalabilmem için gerekli işlemler yapılıyor. Ancak gelişmeler hakkında olumlu veya olumsuz birşey söylemek için henüz erken. Halkımızı, dostlarımızı ve tüm kamuoyunu bu konudaki gelişmeleri yakından izlemeye ve duyarlı olmaya çağırıyorum."*

Bunun ardından PKK ve ERNK'nın *"Kürt halkı ve dostları Roma'da buluşmalı"* çağrısıyla birlikte binlerce Kürt ve çeşitli milliyetlerden ilerici ve devrimci Roma'ya akın etti. Roma, A. Öcalan'ın siyasi kimliğinin tanınması vb. taleplerle yapılan geniş çaplı eylemlere tanık oldu. Bunlar haklı demokratik tepkilerdir. Meydan faşist TC'ye, emperyalistlere bırakılmamalıdır.

A. Öcalan'ın İtalya'da siyasi kimliğinin tanınması ve siyasi çalışma hakkını savunmak demokratik bir taleptir. Bu bağlamda onunla dayanışma içinde olmak her gerçek demokratın, devrimcinin, komünistin görevidir. PKK'nin çizgisinin ve o çizginin sonucu gelinen aşamanın doğruluğu, yanlışlığı bir başka sorundur.

Olgu şudur; A. Öcalan'ın İtalya'ya gelmesiyle birlikte Kürt sorunu yalnızca İtalya'da değil, tüm Avrupa'da gündemin başına oturdu ve tartışılmaya başlandı. Bu, PKK'nin çizgisinin pratik sonucuna dayanmaktadır ve PKK açısından bir başarıdır. Kürt sorununun uluslararasılaşmasını istemeyen, bu sorunu, PKK'yi imha ederek bitirmek için Suriye'ye savaş açmayı dahi göze alan TC, bu bağlamda hezimete uğramıştır. A.Öcalan, Suriye'deyken tam olarak yapamadıklarını şimdi yapabilmenin adımlarını atmaktadır.

PKK, 1993'ten bu yana, TC ile barış masasına oturmak, Kürt sorununu siyasi temelde çözmek için defalarca barış çağrıları yaptı, tek taraflı ateşkes ilan etti. Böyle bir çözüm için uluslararası alanda büyük emperyalist güçlere çağrılar yaptı, özel mektuplar gönderdi. Bölücü olmadıklarını, ayrı devlet kurma gibi özel bir taleplerinin olmadığını, sorunun demokrasi ve insan hakları çerçevesinde Avrupa, ABD ve Türkiye'nin de içinde olacağı bir yapı içinde ele alınıp makul bir çözümden yana olduklarını defalarca ortaya koydular. Uluslararası alanda da PKK bu çizgisine uygun bir pratik sergiliyor. 16.11.98 tarihli açıklamasında da A. Öcalan cizgisinin ana hattını şöyle ifade ediyor:

"Bölgede yaşanan gerçek savaş sorunlarına uygar yöntem olan siyasetle çözüm bulmak kaçınılmazdır. Kürtlere, halkların özgürlüklerine, soykırım yöntemleriyle saldırılmasının hiç bir insani izahı yoktur. Bunu durdurmalıyız. Payıma ne düşüyorsa, terörün tümüne-bizden de kaynaklansa- karşıyım. Hemen durdurulması için üzerime ne düşüyorsa yapmaya hazırım. Bunun için sadece; insanlığın, başta BM, AB ve benzeri kurumlar gibi insan hakları ve demokrasi yanlısı güçlerin gözetimini, mümkünse iradesini harekete geçirmesini diliyorum."

Ve son günlerde de "örgütün yeniden yapılanması"dan söz ediyor.

Bütün bu açıklamalar örgütün "siyasi çözüm için TC'yle barış masasına oturma" bağlamında ortaya koyduklarının taktik değil, strateji olduğunu göstermektedir. Açıklamada da net görüldüğü üzere A. Öcalan, Kürt sorununun siyasi çözümünü başta BM, AB ve benzeri kurumlar gibi insan hakları ve demokrasi yanlısı güçlerin gözetimini, mümkünse iradesini harekete geçirmesine havale etmektedir. Roma'ya da bu siyasetin hayata geçmesine çalışmak için geldiğini belirtmektedir.

Peki bu siyaset doğru mudur?

Kesinlikle hayır!

Bu siyaset, ne devrimcidir, ne bağımsızlıkçıdır. Belki, A.Öcalan'ın belirttiği gibi "demokrasi ve insan hakları çerçevesinde" soruna bir "çözüm" bulunacaktır. Bu; emperyalistlerin çıkarından başka dostları olmadığı gerçeğini yok sayan bir istemdir. Olgu şudur ki; emperyalistler, demokrasi, barış, insan hakları gibi kavramları kendi işlerine geldiğinde kullanırlar, onların çıkarlarına ters düşecek demokrasi ve insan hakları kavramlarını bir kenara kaldırıp atarlar. Aslında bunlar biliniyor ama her nedense bu kavramlar darlaştırılarak emperyalistlerle iş yapabilmenin basit araçlarına dönüştürülüyor, işi masum gösteren araçlar olarak kullanılabiliyor. Oysa durum hiç de öyle basit değil. Örneğin Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devletini kurmak istemesi demokratik bir haktır. Ve evet bu aynı zamanda bir insan hakkıdır. Demokrasi ve insan hakları çerçevesindeki sorunları emperyalistler çözmeye muktedirse o zaman neden PKK, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını talep etmiyor? Çünkü PKK de emperyalistlerin böyle insan hakları, bu tür demokrasiyle işleri olmadığını; bunun emperyalizmin tabiatına aykırı olduğunu biliyor. Demek ki emperyalistler demokratik hakların, insan haklarının gerçek savunucuları olamazlar. Geriye ne kalıyor? Ölçüp biçecekler, çıkarlarına en uygunu hangisiyse onu verecekler. Tabii ki "demokrasi ve insan hakları" çerçevesinde! Denecektir ki bunların hiç mi önemi yok, bu bir adım değil mi? Tabii ki en basit demokratik taleplerin de önemi vardır. Bunların bile bedelsiz olmadığı açık. Bazı taleplerin elde edilmesi hiç yoktan iyidir. Ama bu iyilik, kötüler içinde bir iyiliktir. Ve bu noktadaki kazanımları Kürt sorununun çözümü olarak lanse etmek yanlıştır. Çünkü Kürt sorununun çö-

zümü bu değildir, bu sorun ulusal sorundur. Ulusal sorunun gerçek çözümü de emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, proleter devrime bağlı ve onun zemininde çözülecek bir sorundur.

Soruna bu çerçevede yaklaşmayanlar, emperyalistler arası dalaşı körükleme, ondan yararlanma adına, emperyalistlere etki alanlarını nasıl ellerinde tutabilecekleri ve nasıl geliştirebilecekleri konusunda danışmanlık yapma durumunda kalır.

7 Aralık 1998 tarihli Özgür Politika'da yayınlanan A. Öcalan'ın şu açıklamasına bakalım:

"Biz Avrupa'yı tekrar bu sorunun içine çektik. Avrupa'ya şans tanıdık. Terör suçlamasının şiddeti de bu planın bozulmasına karşı, kızgınlık ve Avrupa'nın önünü kesme amaçlıdır. Avrupa, ABD'ye boyun eğerse ve kendini devre dışı bırakırsa bu ABD'nin devreye gireceği anlamına gelir. Kürt sorununda rolü olmayan Avrupa, Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'da inisiyatifini yitirecektir. Biz Kürdistan'ın dört parçasında ve Avrupa'da örgütlü bir gücüz. Kürt sorunu çözümü dışında kalan Avrupa çok zayıf düşecektir."

Burada gayet net bir biçimde Avrupalı emperyalistlerin Kürt sorununa el atmalarının ne kadar çıkarlarına bir iş olduğu anlatılıyor. Hesap kitap ortaya konuyor!

Emperyalistlerin bu bölgelerdeki inisiyatifi ne demektir?

Emperyalist inisiyatif; bulunduğu alanda baskı ve sömürüyü gerçekleştirme imkanına sahip olmak, alanın bağımlılık çarkını elinde tutmak demektir. Eğer Avrupalı emperyalistler Kürt sorununun çözümünü sağlayacak olurlarsa Ortadoğu'da, Balkanlar'da ve Kafkaslar'da sömürüde aslan payını almaya hak kazanacaklar. Eğer PKK'nin kendilerine tanıdığı şansı kullanmaz, sorunun çözümüne yardımcı olmazlarsa, yazık olacak, çünkü o zaman bu pastayı ABD'ye kaptıracaklar...

Bu hesabı emperyalistlerin kendisi yapabilir. Bu, anlaşılır bir şeydir, çünkü müdahale edip etmemeleri yapacakları hesaba bağlıdır.

Ama ne yazık ki, bunları sömürgeci zulüm altında inleyen, kurtuluş isteyen bir ulusun, ulusal hareketinin önderi söylemektedir!

Bu politikalar Kürt ulusunu kurtuluşa taşıyamaz. Kurtuluş, proletarya önderliğinde devrimde, sosyalizmde. Bu işin başka yolu yok!

Aralık 1998 •

(Stêrka Bolşewik, sayı 6, sayfa 3-5)

Evet, yazımızda ortaya konduğu gibi PKK'nin siyaseti Kürt ulusunu kurtuluşa taşıyamaz. Kurtuluş, proletarya önderliğinde devrimde, sosyalizmde. Bu işin başka yolu yoktur! Bugün de en temel görev, işçilere emekçilere Marksizm-Leninizm bilimi temelinde gerçeklerin, doğruların taşınması, devrim için mücadeleye yönlendirilmeleri ve Bolşevizm bayrağı altında örgütlendirilmeleridir.

Öcalan'ın İtalya'da kaldığı süreçte, 1999 Ocak ayı başlarında TC'nin teşhir edilmesi amacıyla, ERNK Avrupa temsilcilerinden Kani Yılmaz ve Abdurrahman Çadırcı tarafından MED-TV'de açıklamalar yapıldı.

Sözkonusu açıklamalara göre TC PKK ile pazarlıklar yapmış ve her üç "ateşkes" ilanı da bu pazarlıklar sonucu gündeme gelmişti. Sözkonusu gizli pazarlıklar hakkında şu tavrı takındık:

***

"Gizli pazarlıklarla sorun çözülemez!

PKK'nin 1 Eylül 1998 tarihinden itibaren ilan ettiği üçüncü tek yanlı "ateşkes" hakkında, Bolşevik Partizan sayı 120'de takındığımız tavırda A. Öcalan'ın açıklamalarını aktardıktan sonra şunları söylemiştik:

"A. Öcalan'ın takındığı bu tavırlar, TC ile perde arkası bazı pazarlıkların, görüşmelerin yürüdüğüne işaret etmektedir." (Bolşevik Partizan, sayı 120, sayfa 16)

Faşist Türk devletinin PKK'yi yok etme, ya da en azından zayıflatma siyasetinin bir parçası olarak A. Öcalan'ın Suriye'de barınmasına son vermek için Suriye'ye karşı saldırganlaşması; bunun sonucunda da A. Öcalan'ın Suriye'yi terketme durumunda kalması neticesinde; PKK kaynaklı haberlerde tüm saldırgan tavrına rağmen TC'nin PKK ile görüştüğünün haberleri yayınlanmaya başlandı.

Bu konudaki en geniş açıklamalar Ocak 1999 başında, MED-TV'deki bir programa katılan ERNK Avrupa temsilcilerinden Kani Yılmaz ve Abdurrahman Çadırcı tarafından yapıldı.

Bu açıklamalara göre, PKK tarafından ilan edilen her "ateşkes" öncesinde TC, PKK ile dolaylı, dolaysız görüşmelerde bulunmuştur. 1993 "ateşkes"inin Turgut Özal destekli ve Talabani arabulucuğuyla gerçekleştiği bilgisi daha önceleri verilmişti.

Yine, 1995 sonunda ilan edilen ikinci tek yanlı "ateşkes"in ise Başbakan Mesut Yılmaz'ın döneminde Alev Alatlı'nın arabuluculuğuyla gerçekleştiği bilgisi verilmektedir. Alatlı'nın A. Öcalan ile görüşmesi planlanmış ama gerçekleşmemiştir. Daha sonra ise RP-DYP hükümeti döneminde Turkish Daily News gazetesinin sahibi İlnur Çevik'in devreye girdiği, ama İlnur Çevik ile A. Öcalan'ın görüşmesinin de gerçekleşmediği açıklanmaktadır. Verilen bilgilere göre, biri Diyarbakır'da, biri de Hollanda'da TC'nin askeri yetkilileriyle PKK yetkilileri arasında başbaşa iki görüşme yapılmıştır.

ERNK temsilcilerinin açıklamalarına göre PKK ile TC arasında resmi görüşme 1997 Nisan ayı sonunda Hollanda'nın Arnheim kentindeki bir otel lobisinde gerçekleşmiş. Bu görüşmeye katılım şöyle olmuştur:

"Görüşmede Türk tarafından Genelkurmay Halkla İlişkiler Daire Başkanlığı'nda insan haklarından sorumlu bir albay ile Genelkurmay İkinci Başkanlığı'ndan bir subay yer aldı. Bu görüşme de Türkiye'nin arabulucusu vasıtasıyla gerçekleşiyor. İki saat süren görüşmede PKK ise Avrupa Örgütü'nden üst düzey iki yetkili tarafından temsil ediliyor." (Özgür Politika, 5 Ocak 1999)

Sözkonusu bu görüşmede "Türk tarafının" artık sorunu çözmek için görüşmelere başlanması gerektiğini belirtir ve görüşlerini yazılı olarak PKK'ye teslim eder. Özgür Politika'nın aktarımıyla karşılıklı görüşmeler şöyle geçmiştir:

"Taraflar, görüşmelerin selameti açısından bu buluşmanın propaganda amaçlı kullanılmamasında birleşiyor. Türk subaylar ve PKK yetkilileri arasındaki görüşmede karşılıklı olarak birçok olumlu adımın atılması ve kamuoyunun hazırlanması konusunda da mutabakata varılıyor. Türk tarafı, PKK liderinden olumlu yanıt gelirse, daha üst düzeyli görüşmelerin yapılabileceği mesajı veriyor. PKK'nin de bazı ön taleplerde bulunduğu görüşme 'oldukça sıcak bir at-

mosferde' sona erdi." (aynı yerden)

Adı açıklanmayan arabulucuya dayandırılarak, Türk Genelkurmayı'nın görüşmelerin sürüp sürmeyeceği konusunda henüz karar vermediği açıklanıyor. 14 Mayıs 1997'de Güney Kürdistan'a yönelik operasyonla birlikte diyalog geçici olarak kesilmiş.

Türk hakim sınıflarının bir kanadı tarafından yürütülen görüşmeler/diyalog 30 Temmuz 1998'de yeniden başlıyor ve PKK'nin cezaevindeki temsilcileriyle yapılan gizli görüşmede, "1 Eylül Dünya Barış Günü'nde bir "ateşkes" düşünülebilir mi?" sorusu sorularak taleplerde bulunuluyor. Böylece karşılıklı görüşme trafiği hızlanıyor...

Artık "aracı" ile PKK arasında karşılıklı mesajlarda bulunup, görüş bildirilmektedir. 16 Ağustos 1998 tarihli Türk tarafının "aracı"yla ilettiği mesajda, PKK'ye Kürt sorunun "siyasi çözümü" önerilmektedir. Mesajdan iki gün sonra ise bizzat A. Öcalan "aracı" ile telefonla görüşme yapar ve "ateşkes"e sıcak baktığını "aracı"ya bildirir. Sonuç olarak karşılıklı görüş alışverişinden sonra PKK 1 Eylül 1998'den itibaren "ateşkes" ilan eder.

"Ateşkes"ten önce ve sonra bazı gelişmeler şöyle aktarılır:

"PKK ile ateşkes öncesi birçok görüşme yapıldığı gibi, ateşkes sonrası da vaatlerle dolu sıkı bir mesaj trafiği yaşandı. Türk devletinin arabulucuları, ateşkesten dört gün sonra, yani 5 Eylül'de yeniden devreye girdiler. Mesaj bu sefer ateşkese Ankara tarafından nasıl bir karşılık verileceği bilgilerini içeriyordu.

Buna göre Türkiye, PKK Genel Başkanı'nın rahat hareket edebilmesi için Suriye'ye baskı yapacak, İzmir'de HADEP tarafından düzenlenmek istenen mitinge müdahale etmeyecek, engelleri kaldıracaktı." (Özgür Politika, 6 Ocak 1999)

PKK'nin "aracı"ya hangi mesajları verdiği sözkonusu açıklamada belirtilmezken, A. Öcalan'ın gelen mesajlara MED-TV'de yaptığı konuşmalarla cevap verdiği belirtilmektedir. 11 Eylül'de A. Öcalan'ın MED-TV'de yaptığı konuşmaya, 15 Eylül'de Türk tarafının yanıt olarak 10 maddelik bir mesaj gönderdiği de ayrıca açıklanmaktadır. Bu 10 maddenin sonuncusunda diyaloğa bir süre nokta konulduğu belirtilerek şunlar söylenmektedir:

"Son iki yıldır ne yaşanmışsa, ne düşünülmüşse birinci dereceden haberdar edildiniz. Bunun da gerekçesi, bir gün konuşulacak bir şeylerin olabilmesidir. Yaklaşık 50 milyon insanın ölmesine neden olan II. Dünya Savaşı'nı çıkaranlar bile bir gün gelip konuşabilmişlerdir. Son olarak; sizinle teknik olarak alt düzeyde siyaseten de en üst düzeyde yürütülen bu görüşmeler ikinci bir duruma kadar durdurulmuştur. Bu size bağlıdır." (aynı yerden)

Bu mesajda söylenenlere rağmen birkaç kez daha karşılıklı mesajlar alınıp verilmiştir. 3 Ekim tarihli Türk tarafının mesajında PKK'den, "PKK'nin Türkiyelileşmesi" talep edilmiştir. A. Öcalan'ın daha önce Eylül sonunda "ateşkes" hakkında yapacağını belirttiği açıklamanın da Ekim ayının ikinci haftasında yapılması istenmiştir. Bu süreçte TC'nin Suriye'ye karşı saldırgan tavrı öne çıkmış ve A. Öcalan da 9 Ekim'de MED-TV'de yapacağı açıklamayı beklemeden Suriye'den gitmiştir. Böylece de kendisine karşı hazırlandığı söylenen komplodan kurtulmuştur. MED-TV ve Özgür Politika'da verilen bilgilerin özeti buraya kadar aktardıklarımızdır.

Verilen bilgilerde, yapılan açıklamalarda TC'nin PKK ile görüştüğü anlatılmaktadır. Bu bağlamda bazı köşe yazarları, bu görüşmelerin bir bütün olarak TC'nin görüşmeleri olmadığını, görüşmelerin hakim sınıflar içindeki bir kesimin –Kürt sorununun görüşmeler yoluyla halledilmesini isteyen kesimin– tavrı olduğunu ve bu kesimin hâlâ istediği gibi iş yaptıramadığını vb. görüşler de savunmaktadırlar.

Kani Yılmaz ve Abdurrahman Çadırcı'nın MED-TV'de yaptıkları açıklamalar, PKK'nin TC'yi tümüyle bağlamasa bile Türk hakim sınıflarının bir kesimiyle gizli pazarlıklar yaptığı ve hâlâ yürürlükte olan tek yanlı "ateşkes"in de bu pazarlıklar temelinde ilan edildiğinin bizzat PKK yetkilileri tarafından onaylanmasıdır.

Gizli görüşmeler ister PKK ile TC arasında yürüsün, isterse de PKK ile Türk hakim sınıflarının bir kesimiyle yürüsün, Kürt ulusal sorununun PKK tarafından hangi siyaset temelinde çözülmek istendiğini göstermesi bakımından özde hiç bir şey değiştirmez. İşin özü şudur: PKK, faşist Türk devletiyle anlaşmak için elinden geleni yapmakta, bu konuda gayet somut adımlar atmaktadır.

Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu bağlamında tartışılması gereken esas sorun da PKK'nin bu yaklaşımıdır.

Gelişmeler şunu göstermektedir ki, PKK 1993'den bu yana savunduğu siyasette epey ilerlemiştir. Daha önce takındığımız birçok tavırda, Kürt sorununun TC ile anlaşma temelinde "çözümü" için PKK'nin hazır olduğu, fakat TC'nin PKK'yi muhatap olarak kabul etmediğini ortaya koyduk.

Gizli görüşmeler bağlamında ortaya konanlar, bir bütün olarak TC olmasa da, Türk hakim sınıflarının bir bölümünün PKK ile diyalog içinde olduğunu ortaya koymaktadır ve sorunun bu yönü, PKK ile TC arasındaki diyalog bağlamında önemli bir gelişmedir.

Kuşkusuz ki, bu diyalog sorunsuz, çelişkisiz bir diyalog olmayacaktır. Tarafların anlaşabilmesi için karşılıklı tavizler, beklentiler olabileceği gibi, çatışmaların kızışması ve "ateşkes"ler de olacaktır. Kürt sorununun emperyalistlerle ve Türk hakim sınıflarıyla pazarlıklarla "çözümü" için atılan adımlar artık çok daha açık görülmektedir.

Bu gelişme sürecinde, özellikle pazarlık gücünü artırma bağlamında, çatışmaların kızışma noktasında PKK'nin devrimci söylemlere sarılması, hatta devrimci eylemler yapması da gündeme gelebilir. Fakat, girilen rota bellidir: TC'nin varolan yapısının korunması temelinde, Türk hakim sınıflarını gizli pazarlıklarla ikna etmek ve emperyalistlerin de desteğini alarak faşist Türk devletiyle anlaşmak.

PKK'nin girdiği bu rotanın yanlış bir rota olduğu, Kürt ulusunun kurtuluşunun bu siyasetle mümkün olmadığı düşüncesinin, Kürdistanlı işçi ve emekçilere anlatılması, kavratılması görevi tüm devrimcilerin, komünistlerin görevidir.

Sözkonusu görüşmelerde PKK'nin takındığı tavırların gerçekte ne olduğu tümüyle ortaya konmuş değil. Hâlâ işin esas bölümü gizli tutulmaktadır. Yapılan açıklamalarda Türk tarafının diyalog yolunu kapayabilecek bilgiler de gizli tutulmaktadır. Yapılan açıklamalarda birkaç ismin belirtilmesinin bile yanlış olduğunu, bunun ilerideki görüşmelere zarar verebileceğini de savunanlar oldu. Örneğin Sürgünde Kürdistan Parlamentosu (PKDW) üyesi olan M. Sirac Bilgin şunları savunmaktadır:

"MED-TV'de konuşan arkadaşların isim açıklamamaları çok doğru bir hareketti. Fakat yine de bir iki isim vermeleri ve teyp bandındaki sesi değiştirmeden yayına vermele-

ri, karşı taraf için bundan sonraki teşebbüslerinde cesaret kırıcı olabilir ve bundan sonraki teşebbüsleri geniş ölçüde engelleyebilir." (Özgür Politika, 6 Ocak 1999)

Kürt ulusunun kurtuluşu adına hareket ettiğini söyleyen ve PKDW üyesi M. Sirac Bilgin, gizli pazarlıkların yapılabilmesi için tarafların –somutta da PKK'nin yetkililerinin– ağızlarını kapatmasını salık vermektedir. TC ile anlaşabilmek için her yol mübah görülmekte ve tam bir burjuva siyasetin savunuculuğu yapılmaktadır. Böylesi siyasetçilerin Kürt ulusunun gerçek kurtuluşuna hizmet edemeyecekleri de gayet açıktır.

SORUNUN BİR BAŞKA YÖNÜ

PKK-TC arasında yapıldığı söylenen gizli görüşmelerin esas yanları açıklanmamasına rağmen, gizli görüşmelerin ve pazarlıkların yapıldığı olgu olarak kabul edildiğinde, sorulması gereken ve cevap bekleyen sorular ortaya çıkmaktadır:

Neden bu gizli görüşmeler şimdi açıklanıyor? Neden gizli görüşmelerde savunulanlar tümüyle açıklanmıyor? TC ile PKK arasındaki arabulucu(lar) kim? Yapılan açıklamalarda verilen bilgilere göre, 15 Eylül 1998 tarihli TC'nin mesajında *"Son iki yıldır ne yaşanmışsa, ne düşünülmüşse birinci dereceden haberdar edildiniz"* tespiti yapılmaktadır. Bu birinci elden haberdar edilme işi neyin nesidir? A. Öcalan'ın Aralık 1998 ortalarında PKK'nin "yeniden yapılanması"ndan sözetmesinin de bu gizli görüşmelerle herhangi bir bağı var mıdır? vb. vb.

Daha birçok soru sorulabilir. Tüm bu sorulara cevap verme durumunda değiliz. Fakat yapılan açıklamalar temelinde sorunu iki noktada irdelemek mümkün.

Şöyle ki, sözkonusu gizli pazarlıklar Türk hakim sınıflarının, Kürt sorunu bağlamında sorunun diyalog yoluyla halledilmesini isteyen kesimle yapılmıştır. Ve bu kesim faşist Türk devletinin siyasetini belirleme durumunda değildir. Bu kesimle yapılan pazarlıklar, TC'nin siyasetine egemen olan kesimin PKK'ye saldırı siyasetini engelleme durumunda değildir.

Bunun somut göstergesi, PKK'nin ilan ettiği "ateşkes"e cevabın, PKK'ye karşı, somutta da PKK Genel Başkanı A. Öcalan'a karşı TC'nin daha da saldırganlaşmasıdır.

A. Öcalan'ın İtalya'ya gidişiyle birlikte faşist Türk hakim sınıfları kelimenin gerçek anlamında şovenizmi tırmandırdılar. Yaratılan bu ortamda Kürt olan, Kürt halkından yana tavır takınmaya yeltenen herkes hedef tahtasına oturtuldu. Kürtlere yönelik kitlesel saldırılar, linç olayları yaşandı. TC, A. Öcalan'ın Suriye'den çıkmasını zafer olarak gösterdi. Bununla birlikte PKK'nin yenilgiye uğratıldığının propagandasına ağırlık verildi.

Yapılan gizli görüşmelerin PKK tarafından açıklanmasının arka planında; TC'nin yaptığı propagandaları boşa çıkarmak, bizzat "teröristlerle pazarlık yapılmaz" diyen TC'nin "terörist" diye tanımladığı PKK ile gizli pazarlıklar yaptığını ortaya koyarak aslında TC'nin hiç de göründüğü gibi güçlü olmadığını göstermek; bunun da ötesinde, gizli pazarlıklara uymayanın TC olduğunu ve PKK'nin TC'yi köşeye sıkıştırdığı vb. yönlü hesaplar vardır. PKK, böylece TC'yi diyaloğa zorlamak istemektedir.

Gizli görüşmelerde savunulanların tümünün açıklanmaması ve aracıların kimler olduğunun belirtilmemesi, esas olarak bundan sonraki diyalog yolunun kapatılmaması içindir.

Bu temel yaklaşımla hareket edildiği içindir ki, TC ile gizli pazarlıkların yapılmasının yanlışlığı sözkonusu bile edilmemektedir. Türk hakim sınıflarının bir kesimiyle gizli pazarlıklar yapılması TC'nin zayıflığı ve PKK'nin güçlülüğü olarak gösterilmektedir.

Kürt ulusal sorununun çözümüne burjuva milliyetçi ve reformist temelde yaklaşanlar için, kuşkusuz ki Türk hakim sınıflarının bir kesiminin kendileriyle gizli pazarlıklar yapması güçlülük olarak görülebilir. Fakat bu, gerçekte, güçlülüğün değil, düzen içi siyaset yapmanın, Türk hakim sınıflarına yamanmanın göstergesidir. Gizli görüşmelerde nelerin savunulduğu, hangi vaatlerde bulunulduğu bütün yönleriyle devrimci kamuoyuna açıklanmalıdır.

Gizli pazarlıklarla TC ile anlaşılsa ve Kürtler bazı kültürel haklarına kavuşsa bile Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtulması , gerçek kurtuluşu mümkün değildir. PKK Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu istiyorsa faşist Türk devletinin şu ya da bu temsilcileriyle gizli görüşmelere son vermelidir; Kürt ulusal sorununun çözümünü düzen içi "çözüm"lerden aramamalıdır.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu için de, gizli pazarlıklar değil, açık siyaset; reformizm değil, devrim için mücadele!

14 Ocak 1999 •

(Stêrka Bolşewik, sayı 7, sayfa 26-28)

Bu yazıda PKK'nin , "TC'nin varolan yapısının korunması temelinde, Türk hakim sınıflarını gizli pazarlıklarla ikna etmek ve emperyalistlerin de desteğini alarak faşist Türk devletiyle anlaşmak" istediğini artık çok açık biçimde dile getirdiği ortaya konmaktadır. Yine aynı tarihte takındığımız bir başka tavır da, Öcalan'ın "Ortadoğu Raporumdur" dediği tavrında, TC ve emperyalistlerle barışa hazır olduğu siyasetine rağmen "radikal" görünme tavrına ilişkindir. "Devletleşme nasıl olacak?" başlıklı yazımız şöyledir:

***

"Devletleşme" nasıl olacak?

Faşist Türk devletinin Suriye'ye karşı savaş çığırtkanlığı ve saldırgan tavrı sonucu Suriye'yi terketmek zorunda kalan PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, 15 Ekim 1998 tarihinde MED-TV'de açıklamalarda bulundu.

Sözkonusu açıklamalarda A. Öcalan, 1980 öncesine kadar uzanarak 1998'in 9 Ekim tarihinde kendisine karşı planlandığı söylenen kompoloya kadar değişik açıklamalar yaptı ve açıklamalarını şu tespitle bitirdi:

*"Tarih şunu göstermiştir: biz Ankara'dan çıkmakla partileştik, Ortadoğu'ya çıkmakla ordulaştık, **Dünya'ya çıkmakla da devletleşeceğiz.**" (abç) (Özgür Politika, 21 Ekim 1998)*

Aktardığımız bu alıntı, PKK'nin Kürt sorununun "çözümü" için andaki siyasetini savunanlar tarafından yoğun bir biçimde kullanıldı. Özellikle Özgür Politika gazetesinin köşe yazarları tarafından, A. Öcalan'ın bu tespiti, Kürtlerin kurtuluşunu gerçekleştirmenin yakın olduğu, bu tespitin Kürtlerin devletleşmesi siyasetinin temel taşlarından biri olduğu vb. biçimlerde sunuldu.

Kürt ulusunun özgürlüğü için mücadeleye atılan geniş

kitlelere, "devletleşeceğiz" propagandası temelinde PKK'nin TC ile diyalog ve barış temelinde sorunu ele alan reformist siyaseti gerçek kurtuluş olarak sunulmaktadır. Ve bu propaganda başarılı da olmaktadır. Kitleler, gerçekten de A. Öcalan'ın Avrupa'ya çıkışını kurtuluş yolunda atılan önemli bir adım olarak görmekte ve Kürtlerin kendi devletlerine kavuşacaklarına inanmakta, bu temelde de mücadele etmektedirler.

Sorunlara duygusal değil, bilimsel yaklaşıldığında, A. Öcalan'ın 15 Ekim 1998 tarihindeki açıklamalarında, burjuva temelde bile bir devletleşmeyi savunmadığı görülecektir. 1987'de dile getirilmeye başlanan ve 1993'te ilan edilen ilk "ateşkes"ten bu yana da PKK tarafından sistemli bir biçimde savunulan siyaset; faşist Türk devletinin varlığı ve sınırlarının bütünlüğünün korunduğu şartlarda, yasal düzenlemelerle Kürtlere bazı hakların verilmesi temelinde Kürt sorununa "siyasal çözüm" siyasetidir. Öyle ki, ilkbaşlarda savunulan federasyon, ya da otonomi savunusu bile artık TC ile diyaloğun önşartı olmaktan çıkarılmıştır.

A. Öcalan şahsında PKK, TC'nin diyalog yolunu açması için "bölücü" olmadıklarını sık sık yineleyerek faşist Türk devletini ikna etmeye çaba göstermektedir. 28 Ağustos 1998 tarihinde A. Öcalan, 1 Eylül 1998'den itibaren üçüncü kez "ateşkes" ilan ettiklerini açıkladığı konuşmada şunları söyledi: *"Biz Türkiye için ne bölücü bir kuvvetiz, ne bütünlüğü zedeliyoruz, ne de hükümranlığını bozuyoruz. Tam tersine sağlam bir Türkiye bütünlüğü, yine fazla dışa bağlı olmayan, kendi halklarının yönetimine dayanan bir Türkiye için; emeğin, özgür yaşamın ne olduğunu en iyi bilen bir taraf olarak üzerimize düşeni yapacağız." (Özgür Politika, 30 Ağustos '98)*

A. Öcalan'ın bu tavrı, TC'yi oyuna getirme, taktik vb. kaygılarla takınılan bir tavır değildir, PKK'nin siyasetinin samimi bir biçimde açıklanmasıdır. Peki ama, TC'nin bütünlüğünü sağlamlaştırma, hükümranlığını devam ettirme temelinde, Kürtlerin "devletleşmesi" mümkün mü? Verilecek tek cevap: Hayır, mümkün değildir!

A. Öcalan TC'nin devlet çıkarlarını çıkış noktası alarak Türk hakim sınıflarını, PKK ile diyalog yolunun açılması için ikna etmeye çalışmaktadır. Bu siyasetiyle A. Öcalan, burjuva bir Kürt devletini bile savunmama konumundadır. Bolşevik Partizan sayı 120'de "ateşkes" hakkında tavır takınırken de ortaya koyduğumuz gibi, A. Öcalan Türk egemenleriyle kardeşleşmek istiyor. 12 Eylül 1998 tarihinde Hollanda'nın Rotterdam şehrinde yapılan "Kürdistan Uluslararası Kültür Festivali"ne gönderdiği mesajda A. Öcalan aynen şunları söylemektedir: *"İsterdik ki 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla uzattığımız barış elini Türk egemenleri kardeşçe tutsunlar, uzattığımız el havada boş durmasın." (Özgür Politika, 13 Eylül 1998)*

A. Öcalan 28 Ağustos 1998 tarihinde "ateşkes" ilan ettiklerini açıklamasından 15 Ekim 1998 tarihli MED-TV'deki açıklamalarına kadar birçok kez, Kürt sorununu TC ile diyalog yoluyla, "barışçıl" yollarla çözmekten yana olduklarını; diyalog yolunun açılması için herhangi bir önkoşul öne sürmediklerini, fakat PKK'nin iyi niyetlerine TC tarafından cevap verilmediği vb. vurgulandı. Tüm bu açıklamalarda görünen şey, PKK'nin Kürt sorununun "çözümü" için savunduğunun "devletleşme" olmadığı, savunulanın kültürel bazı hakların –Kürtlerin kimliğinin tanınması, Kürtçe yayın, basın-TV-radyo vb.nin serbest bırakılması ve legalde Kürt kimliğiyle siyaset yapılabilmesi vb.– elde edilmesiyle sınırlı olduğudur. Tüm bu gerçeklere rağmen; *"Ankara'dan çıkmakla partileştik, Ortadoğu'ya çıkmakla ordulaştık, Dünya'ya çıkmakla da devletleşeceğiz"* tespitinin, Kürt ulusunun kurtuluşu için mücadele eden ve kurtuluşa gönül veren kitlelere, Kürtlerin PKK'nin siyasetiyle devletleşip "kurtulacağı" biçiminde sunulması gerçeklerin tersyüz edilmesidir.

Bu tespiti yaptığı açıklamalarında A. Öcalan, İtalya'ya gittikten sonra yaptığı açıklamalarda savunduğu görüşlerin temelini atmakta; "devletleşme"yi savunmadığı, sadece bazı hakları elde etmek için mücadele ettiğini de somut olarak bu açıklamada dile getirmektedir. TC'yi teşhir etmeye çalışırken, A. Öcalan "ateşkes" ilanının perde arkasını açıklamakta ve deyim yerinde ise itiraflarda bulunmaktadır. Okuyucunun sabrına sığınarak birkaç alıntı aktararak A. Öcalan'ın tavrını gösterelim:

"Bilindiği üzere bir ateşkes ilan ettik. Türk Genelkurmayı'yla bağlantılı olma ihtimali yüksek olan, artık ne kadar iyi niyetli olduğu da bizce anlaşılmaya değer bazı Kürt çevreleri bize kadar uzanarak 'acaba bir ateşkes ilan etseniz' ve bunun için daha önce sıraladığım gerekçeleri sıralamışlardı; Cumhuriyetin 75. yılından tutalım, yeni Genelkurmay'ın işbaşına gelişi, 1 Eylül Dünya Barış Günü ve bir de kendilerinin çok ağır sorunları olduğu, 93-96 arasında muazzam bir tahribat yaşandığı, devletin mutlaka yeniden yapılanmak zorunda olduğu, bunun için PKK'nin mutlaka olumlu bir temelde yanıt vermesi gerektiği ve bu yanıtı verirse kendilerinin de fiili olarak bunu uygulayacakları... vb. Biz bunlara inandık açık söylemek gerekir." (Özgür Politika, 19 Ekim 98)

Gizli pazarlıklar bir yana, A. Öcalan'ın "ateşkes" ilan etmesinin esas anlayışı, TC ile diyalog yolunun açılması olsa da, bu diyalog yolunun açılabilmesi için de TC'nin içinde bulunduğu sorunlarını çözmesine, "yeniden yapılanması"na destek verilmesidir. Bu tavır, Kürt ulusal sorununu TC ile anlaşma temelinde "çözme" siyasetinin doğal bir sonucudur. PKK "ateşkes" ilan ederken Türk hakim sınıflarının bir kesiminin –Kürt sorununu diyalog yoluyla "çözme"den yana olan kesiminin– öne sürdüğü koşulları temel almıştır. A. Öcalan 9 Ocak 1999 tarihinde yaptığı bir açıklamasında şunları söylemektedir: *"Biz çok münasip bir biçimde generallerin barış için gönderdiği ilkeleri esas aldık. Şimdi böyle bir şey yok yalan diyorlar." (Özgür Politika, 10 Ocak 1999)*

Generallerin gönderdiği ilkelerin esas alınması demek, en başta TC'nin misak-ı milli sınırlarının varlığını, bölünmez bütünlüğünü kabul etmek demektir. Bunu kabul etmek ise Kürtlerin "devletleşmesini" reddetmekle eş anlamlıdır. 15 Ekim 1998 tarihli açıklamalarında A. Öcalan'ın savunduğu diğer bazı görüşler de bunun ispatıdır. İşte takındığı tavırlar:

"Biz barış dedik, Cumhuriyetin demokrasi birlikteliğini sağlayalım dedik. Nerede bunlar şimdi? Hiç yok ortada. Sınırlı Kürt haklarının kabulü dedik, kelime kabul etmiyorlar, yalnız Kuzey'de değil, Güney'de de kabul etmiyorlar." (Özgür Politika, 20 Ekim 1998)

"Siz kendiniz söylemediniz mi? Gelin işte barış yöntemiyle bu meseleyi çözelim. Nerede o barışçılar? Hani o söz verenler?"

"Savaştığın kişi bir halkın gerçekten, insani, ulusal kimlik derdi peşinde olan bir kişi. Biraz demokrasi diyoruz hal-

ka, biraz barış diyoruz. Biraz kimlik, biraz şeref, onur diyoruz. Niye buna saldırıyorsun? Bunu bana söyle. Tanı Kürtlerin bazı temel haklarını, biz PKK'yi ortadan kaldıralım demedik mi? Bunlar yapılsa ben bir daha ağzımı da kilitleyeceğim, konuşmayacağım, yeter ki, Kürt halkına sen bazı haklar tanı, demedik mi?" (Özgür Politika, 21 Ekim 1998)

A. Öcalan "ateşkes" bağlamında TC'ye sitem etme temelinde, perde arkası pazarlıklarda neleri savunduğunu da ortaya koymaktadır. Buna göre, TC Kürtlere bazı temel haklar tanısa, A. Öcalan mücadeleyi bırakmaya hazırdır. Burada takınılan tavırla, Aralık 1998'de dile getirilen PKK'-nin "yeniden yapılandırılması" yaklaşımının temeli atılmıştır. Açık olan şey, A. Öcalan, "devletleşeceğiz" tespitiyle bitirdiği açıklamalarında, bırakalım "devletleşme" savunusunu, otonomiyi bile dile getirmediğidir. A. Öcalan'ın açıklamalarına "devletleşeceğiz" tespitiyle son vermesinin esas nedeni, kitleleri kendisine iman temelinde ve ulusal devlet düşüncesiyle birleştirme ve ulusal birlik temelinde de TC'ye, TC ile anlaşma sağlayabilmek için baskıda bulunmaktır. Böylece de ulusal kurtuluştan, özgürlükten yana olan kitleler, düzen içi sınırlara hapsedilmekte ve gerçekte, ulusal kurtuluşun, özgürlüğün yolu kapatılmaktadır.

Yanlış anlaşılmalara yol açmamak için şunların da vurgulanması gerekiyor: Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtulması, özgür koşullarda kendi özgür iradesiyle nasıl yaşayacağına kendisinin karar vermesi, onun en temel demokratik haklarından biridir. Bu hakkın savunulmasının en üst biçimi ise, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının savunulmasıdır. Biz komünistler, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız, şartsız savunuyor ve Kürt ulusunun bu hakkını özgür iradesiyle kullanmasının özgür şartlarının yaratılması için mücadele ediyoruz.

Kürt ulusunun burjuva nitelikteki bir Kürt devletini kurması, burjuva temelde devletleşmesi isteği de, ayrı devlet kurma hakkı çerçevesindeki bir haktır. Fakat, biz bu hakkı savunurken, ne ulusal devletin savunuculuğunu yaparız, ne de herhangi bir örgütü "Neden bir Kürt devletini savunmuyorsun?" diye eleştiririz. PKK'ye eleştirimiz de, neden Kürt ulusal devletini savunmuyorsunuz temelinde değildir.

Hayır, biz PKK'nin faşist Türk devletiyle anlaşma siyasetini, reformizmini, ulusal kurtuluş adına düzen içi siyaset izlemesini ve bu politikalar temelinde kitlelere yanlış bilinç taşımasını eleştiriyoruz. Biz, ulusal devleti değil, işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin iktidarda olduğu, sosyalizme giden yolu açacak olan işçi sınıfı önderliğindeki devrimci demokratik bir devletten yanayız ve bunu gerçekleştirmek için de mücadele ediyoruz. Gerçek ulusal kurtuluş ve özgürlük, ne faşist Türk devletiyle barışmakla, anlaşmakla; ne emperyalistlere sırtını dayamakla elde edilebilir. Emperyalistlerin himayesindeki bir Kürt devletinin kurulması da gerçek ulusal kurtuluşu sağlayamaz. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, ancak bir bütün olarak emperyalist sisteme karşı mücadeleyle ve işçi sınıfı önderliğindeki devrimle elde edilebilir. Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçilerin ulusal baskıdan ve sömürü sisteminden kurtulması, ancak değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerle birliği ve ortak mücadelesi temelinde; işçi sınıfı önderliğindeki devrimle faşist Türk devletini yıkıp, yerine işçilerin, köylülerin devrimci demokratik iktidarının kurulmasıyla, sosyalizme ilerlemesiyle gerçekleşecektir.

Kuzey Kürdistanlı işçiler ve emekçiler, Bolşevizmin bayrağı altında birleşerek er ya da geç kendi iktidarlarını kurup, devletleşeceklerdir. Bu devletin temel niteliğini belirleyen de ulusal değil sınıfsal yan olacaktır.

Ulusal baskıdan, sömürüden kurtulmak isteyenlerin hedeflerine varmaları için tek bir seçenekleri vardır:

Bolşevizm bayrağı altında birleşmek!

14 Ocak 1999 •

(Stêrka Bolşewik, sayı 7, sayfa 29-30)

Bu yazıda bugün öne çıkarılması ve bilinçlerde tutulması gereken tavır, Öcalan'ın, ***"Tanı Kürtlerin bazı temel haklarını, biz PKK'yi ortadan kaldıralım demedik mi?"*** tavrıdır. Bugün yürüyen gizli pazarlıklar, silahlı mücadelenin durdurulması çağrısı vb. gözönüne alındığında, takınılan tavrın yeni olmadığı; daha "ateşkes" ilanı öncesinde benzeri pazarlıklar yapıldığı görülecektir. İtalya'ya gidişinden sonra Öcalan'ın hep öne çıkardığı "yeniden yapılanmanın" hangi temelde ele alındığı da böylece ortaya çıkmaktadır.

1 Eylül 1998 "ateşkes" ilanından 15 Şubat 1999'a kadarki dönemde takındığımız tavırlar böyledir.

Bu dönemde PKK'nin siyaseti açısından hatırlatılması gereken iki tavır var. Birincisi, Öcalan'ın İtalya'ya gitmesinden sonra "çözüm önerisi" olarak ileri sürdüğü taleplerdir. Sözkonusu "çözüm paketi" şöyledir:

"1- Kürt bölgelerine yönelik askeri operasyonların durdurulması,

2- Göç ettirilen insanların tekrar köylerine dönmelerinin sağlanması,

3- Köy koruculuğunun kaldırılması,

4- Türkiye sınırlarının bozulmadan bölgemize otonomi verilmesi,

5- Türklerin sahip olduğu tüm demokratik hakların Kürtlere de verilmesi,

6- Kürt kimliğinin, dilinin ve kültürünün resmi olarak tanınması,

7- Din özgürlüğünün ve pluralizmin (çoğulculuğun) oluşması." (Özgür Politika, 26 Kasım 1998)

Kürt ulusal sorununa "çözüm paketi" olarak sunulan bu talepler, gerçekte Öcalan'ın mahkeme savunmasında Türkiye'nin demokratikleştirilmesi vb. söylemlerle dile getirdiği siyasettir.

Öcalan'ın temel yaklaşımının ne olduğu, İtalyan televizyonu Raidue'ye İtalya'dan ayrılmadan verdiği son demecindeki şu tavrı yoruma gerek bırakmayacak kadar açıktır:

"PKK'nin amacı, hedefi nedir? PKK ne istiyor?

Abdullah Öcalan: *Gerçekten Türkiye'nin mevcut sınırları içerisinde, Türk halkının da şiddetle ihtiyacını duyduğu devletin demokratik temellerde yeniden yapılanmasıdır. Bu yapılanmada Kürt kimliğinin de anayasal bir güvenceye kavuşturulması ve çoğulcu bir demokrasiyle Türkiye'nin önünün açılmasını istiyoruz. Türkiye bunu kabul etmelidir. Bunun dışında bir seçeneği yoktur.*

PKK bir ayrılıkçı hareket değil, Türkiye'nin demokratik birlikteliğinin temel bir taşıdır." (Özgür Politika, 22 Ocak 1999)

Avrupa'ya çıkışını "rolümü siyasi kanalda oynayacağım" diye açıklayan Öcalan'ın siyasi kanaldan ne anladığı da sunduğu "çözüm paketi"nden ve PKK'nin amacının ne olduğuna verdiği yanıtta da ortaya çıkmaktadır.

Suriye'den çıkışıyla esir alındığı tarihe kadar Öcalan'ın takındığı tavırlar 1993'ten bu yana savunduğu çizginin uy-

gulanması ve bu çizginin doğal sonuçlarıdır. Bu dönemde söylemde, ne istediklerini daha açık anlatma, emperyalistleri ikna etme bağlamında vb. bir değişiklik olmuştur, fakat çizgide özde bir değişiklik olmamıştır. Olan, PKK'nin reformist çizgisinin pratiğe geçirilmesinde düne göre bir adım daha atılmış olmasıdır. Reformizmden kopma sözkonusu olmayınca, düzenle uzlaşmada daha da ilerlemek kaçınılmazdır. Olan budur!

16 ŞUBAT 1999'DAN 29 HAZİRAN'A KADARKİ DÖNEM

12 Kasım 1998 tarihinde İtalya'ya giden Öcalan'ın siyasi kimliğinin ve sığınma hakkının tanınması sorununda Avrupalı emperyalistler gerçek yüzünü bir kez daha gösterdiler. TC'yi Avrupa Birliği'ne alma konusunda ve kendi hesaplarına göre Kürt sorununu kullanma ihtiyacı duydukları̇nda "insan hakları"ndan, "Kürtlere demokratik haklar"dan dem vurmalarına rağmen; somut olarak Kürt ulusal hareketinin önderi konumunda olan Öcalan'a kendi yasalarının izin vermesine rağmen, iltica hakkını vermediler, siyasi kimliğini tanımadılar.

İtalya'nın doğrudan TC ile karşı karşıya gelip, 6 milyar dolarlık pazarını yitirme noktasına gelmesi ve AB ile ABD arasındaki zıtlaşmada, ABD'nin TC'den yana tavır takınması vb. vb. sonucu Öcalan Ocak 1999'un ikinci yarısına gelindiğinde İtalya'yı da terketmek zorunda kaldı.

Genelde tüm emperyalist devletlerin ve özelde de İtalya ve Almanya emperyalistlerinin tavırları bir kez daha emperyalistlerden ezilen halklara dost olamayacağını gösterdi! Öyle ki, Alman emperyalist devleti, Öcalan'ı tutuklama hakkında daha önce mahkeme kararını çıkarmış olmasına rağmen; kendi çıkarlarına ters geldiği için, Almanya'daki PKK yanlısı Kürtlerin eylemlerini Almanya'ya taşımaması için vb. vb. hesaplarla Öcalan'ı İtalya'dan istemeyi ve tutuklayıp mahkeme yapmayı bile reddetmiştir.

İşte böylesi bir ortamda Öcalan İtalya'dan çıkmak zorunda kaldı -kendi deyimine göre "özgür iradesiyle" gidiyordu! 17 Ocak ile 15 Şubat tarihleri arasında Öcalan'a yönelik sürek avı hızlandı. Gittiği ve gitmek istediğini açıkladığı ülkeler olumsuz cevap veriyordu. Sonuçta 15 Şubat tarihli bazı Türk gazeteleri Öcalan'ın Afrika'da, Kenya'da olduğuna yönelik haber verdiler. Bu habere, Türk medyasının paparraziliği bilindiğinde pek de inanılmadı. Fakat ertesi gün Türkiye saatiyle saat 11'de TC Başbakanı Ecevit'in yaptığı basın toplantısında yaptığı açıklamayla Öcalan'ın korsan bir eylemle CİA-MOSSAD-MİT işbirliğiyle kaçırıldığı ortaya çıktı.

Aynı gün yayınladığımız bildiride şu tavrı takındık:

***

"BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) MERKEZ KOMİTESİ'NİN AÇIKLAMASI:

PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın faşist TC tarafından kaçırılıp tutsak edilmesi, Kürt ulusunun özgürlük isteği ve mücadelesini durduramaz!

"Kürt Sorunu"nun gerçek çözümü işçi sınıfı önderliğinde devrimdedir!

Faşist TC'nin Başbakanı Bülent Ecevit bugün saat 11.00'de yaptığı basın toplantısında, zafer kazanmış bir komutan edasında, PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın TC tarafından esir alındığını resmen açıkladı. O, Abdullah Öcalan'ın nerde olursa olsun yakalanıp Türkiye'ye getirileceği yönünde verilmiş sözün yerine getirildiğini, bunun MİT ve Genelkurmay'ın ortak bir gizli operasyonu ile gerçekleştirildiğini anlattı. Operasyonun nasıl gerçekleştiği konusunda sorulan soruları cevaplandırmadı.

Faşist TC medyası bütün gün özel yayınlarla tam bir bayram yaptı! Gerek TC medyasından, gerekse uluslararası medyanın haber ve yorumlarından çıkan sonuç, şimdi PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın gerçekten de faşist TC'nin elinde esir olduğudur. Abdullan Öcalan, en son olarak Kenya'da kaldığı Yunanistan Konsolosluğu'ndan çıktıktan sonra kaçırılmış, TC güçlerince teslim alınmış ve TC'ye getirilmiştir. MİT-CİA-MOSSAD işbirliğinin kesin olduğu bu operasyonda, daha hangi güçlerin somut olarak ve ne ölçüde yeraldığı belli değildir. Özellikle Öcalan'ı belirli bir süre kendi Kenya Konsolosluğu'nda barındırdığını resmen açıklayan Yunanistan'ın, kaçırma olayında rolü olmadığını resmen açıklayan Kenya devletinin bu açık korsanlık olayındaki somut rolünün ne olduğu tam olarak belli değildir. Şimdi timsah gözyaşları döküp, resmi açıklamalarında TC'den Öcalan için "hukuk devleti kurallarına uygun bir yargılama" talep eden, "Kürt sorununun barışçı çözümü" için açıklamalar yapan Batı Avrupalı emperyalist güçlerin gizli servislerinin bu kaçırılma olayındaki gerçek rolleri belli değildir. Fakat belli olan, görmek isteyen herkesin görmesi gereken çıplak gerçekler vardır:

Abdullah Öcalan, faşist TC'nin açık savaş tehditleri sonucu Suriye'yi terketmek zorunda bırakıldığından bu yana, çok açık ve net olarak bir dizi devletten, en başta da bir dizi emperyalist Avrupa devletinden siyasi iltica hakkı talep etmiştir. Abdullah Öcalan, çok açık ve net biçimde, emperyalist devletlerin denetiminde yapılacak bir uluslararası mahkemece yargılanmaya da hazır olduğunu açıklamıştır. Sorunun askeri çözümü olmadığını, kendisinin barışçı, siyasal çözüm için her türlü yol ve yöntemin denenmesinden yana olduğunu açıklamıştır. Abdullah Öcalan'ın bu tavırlarının devrimci bir siyaset açısından yanlışlığına rağmen, onun emperyalistlere "Kürt sorununun siyasi çözümü" için her türlü yardımı yapmaya hazır olduğunu açıkladığı olgudur. Bütün bunlara rağmen, hiçbir emperyalist güç ve Kürt ulusunun ulusal mücadelesine güya sempati ile baktığını söyleyen, yer yer bu mücadeleye sınırlı des-

tekler de veren hiçbir devlet, Abdullah Öcalan'a siyasi sığınma hakkı vermemiştir. Hiçbir devlet onu ulusal baskı altında ezilen bir ulusun ezenlere karşı haklı bir silahlı mücadelesine önderlik eden bir siyasi partinin önderi olarak kabul etmediğini böylece pratikte göstermiştir. **Abdullah Öcalan gerçekte ona ve Kürt ulusunun davasına dost görünen Yunanistan, Suriye, Rusya gibi kimi devletler ve insan hakları, hukuk, vb. konusunda dünyaya ders vermeye kalkan Batılı emperyalist güçler tarafından onun ve onun şahsında Kürt ulusunun ulusal direnişinin cellatlığına soyunan faşist TC'ye adeta bir tepsi içinde sunulmuş, teslim edilmiştir! Bir kere daha görülmüştür ki, işçi sınıfının ve ezilen halkların tek ve biricik güvenci kendi gücüdür! Kimi emperyalist ve gerici güçlere karşı kimi başka emperyalist ve gerici güçlerin desteğine bel bağlamak ezilenler, sömürülenler açısından sonu hep ihanetle, satılmakla biten bir yanlıştır!** Abdullah Öcalan'ın Avrupa'daki ilk durağı olan, kendi iç hukuku gereği onu TC'ye teslim etmesi zaten mümkün olmayan, ezilen Kürt emekçilerinin yer yer hakkında "Viva" diye bağırdığı İtalya'nın tavrı kulaklara küpe olmalıdır! Güya en Kürt dostu görünen İtalyan hükümeti bile, sorun İtalyan sermayesinin çıplak çıkarları olduğunda, Abdullah Öcalan'ın "misafirliği"ne son vermiş, iltica talebini savsaklamış, iltica vermeyeceğini açıklamış, böylece onu TC'ye teslim edenler safında onursuz yerini almıştır! Şimdi, Abdullah Öcalan'ın Türkiye'de "idam cezasına çarptırılmaması", "uluslararası gözlemcilerin katılacağı bir mahkeme" vb. talep eden Alman hükümeti, Öcalan Roma'ya geldiğinde, onun hakkında Almanya'da var olan tutuklama emrinin uygulanmasını siyasi kaygılarla istemeyen, kendi hukukunun gereğini yerine getirmeyen hükümettir! Bunların tümü Öcalan'ı TC'ye teslim edenlerdir! Şimdi, kendi ülkelerindeki Kürdistanlı-Türkiyeli devrimci-yurtsever emekçilerin protesto eylemleri karşısında ne yapacağını şaşırıp, timsah gözyaşı dökenler de bunlardır! **Ayıdan post, emperyalistten dost olmaz!**

Şimdi Türk hakim sınıfları "büyük zafer" kazandıklarını ilan ediyor, TC'nin "ne büyük devlet" olduğunu ispatladığını söyleyip, kendi kendilerine moral veriyorlar. Bir kez daha "terörizmin belini" bu kez tam kırdıklarını söyleyip sevinip, oynuyorlar! Medyada şehit ailelerinin, sokaktaki "adam"ın/kadının ağzından yeniden pogrom, "asalım-keselim" havası basılıyor. Fakat diğer yandan "Türkiye'nin hukuk devleti olduğunu göstermesi gerektiği", "sakin olmak gerektiği" çağrıları da birlikte yürüyor! Türk hakim sınıfları, kendilerini hem Kürtlere karşı pogrom tehdit ve girişimleri, hem de "demokratik hukuk devleti" gösterileri için hazırlıklı tutuyor. TC, Türkiye'de ve Kuzey Kürdistan'da Abdullah Öcalan'ın esir alınması ertesinde gelişen ve gelişecek olayların şiddetine göre her iki yöntemi de kullanacaktır. Bu arada hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşı açısından da, Abdullah Öcalan'ın esir alınması tepe tepe kullanılacak, iktidardaki MGK'cı kemalist kanat, bu "zafer"i oya tahvil etmeye çalışacak; gösterilerin normal yollarla durdurulamaması, bastırılamaması halinde sıkıyönetimi, zaten planlanan genel seçimleri ertelemeyi gündeme getiren adımları vb. de atacaktır. Öcalan'ın esir alınması, HADEP'e karşı zaten hakim sınıfların sürekli gündeminde olan saldırıların artırılması, HADEP'i yasaklama çalışmalarının hızlandırılması için de kullanılacaktır. Türkiye halkları açısından en büyük tehdit ve tehlike, Kürt ve Türk emekçilerinin karşı karşıya getirilmesidir. Bu bağlamda en büyük görev Türk işçi ve emekçilerine düşmektedir. Hakim sınıfların şovenist kışkırtmalarına kapılınmamalıdır. Bugün birçok alanda Abdullah Öcalan'ın yakalanmasını protesto gösterilerinde Kürt emekçileri ve devrimciler yalnız bırakılmamalı, Türk hakim sınıflarının suç ortağı olunmamalıdır! Hakim sınıflar açısından "zafer" olarak görülen şey, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de milliyeti ne olursa olsun tüm işçiler ve emekçiler açısından bir yenilgidir. Kürt ulusunun ulusal mücadelesi açısından bir sembol haline gelmiş Abdullah Öcalan'ın faşist TC'nin elinde olması, Türk işçi ve emekçileri açısından TC'nin daha da azmasından başka bir anlama gelmez!

Hakim sınıfların "terörizm" dediği, Abdullah Öcalan ve PKK somutunda, en basit ulusal haklar için mücadeleden başka bir şey değildir. Faşist TC açısından, ona karşı direnişin adıdır terörizm!

Gerçekte **terörist olan**, Kürdistan'da 4000'e yakın köyü bombalayan, yakan yıkan boşaltan, milyonlarca Kürt emekçisini göçe zorlayan, şimdiye dek binlerle Kürt gerillasını hunharca katleden, Güney Kürdistan'ı ABD'nin kucağında egemenliği altına alan **faşist TC**'dir!

Gerçekte terörist olan, bugün en basit taleplerle yürütülen işçi mücadelelerinin üzerine azgınca saldıran; mecliste "Haraca hayır!" diyen gençlere onlarca yıl hapis cezası kesen; yüzlerce kişiyi bugün de salt düşüncelerini savundu diye zindanlarda tutan, işkenceciliği meslek edinmiş faşist TC'dir! Faşist TC'nin "kışkırttığı" şehitler edebiyatına kanılmamalıdır! Savaşı isteyen ve yürüten bu somutta PKK değildir. PKK üç kez tek taraflı ateşkes ilan etmiştir, barış istediğini haykırıp durmuştur. Savaşı TC istiyor ve yürütüyor! PKK gerillalarına "ya teslim ol, ya imha ol"; Kürt ulusuna "ya TC'den yana ol ya da defol, yok ol" alternatifleri TC tarafından dayatılıyor! **TC açık terörü devletinin temeline oturtmuş, terörist, faşist bir güçtür! Onunla anlaşarak gerçek bir barışa varmak mümkün değildir! Kürt ulusal hareketi de bu gerçeği görmek zorundadır!**

İşçiler, emekçiler...

Hakim sınıflar, şimdi "terörün başını kopardıklarını", şimdi artık "Güneydoğu sorununun" çözülmesinin yolunun açıldığını söylüyor! Onların bu söyledikleri sizi kandırmak için söylenen yalanlardır! "Güneydoğu" sorunu dedikleri sorun, gerçekte Kürt ulusunun ulusal hakları sorunudur. Faşist TC devleti bu hakların reddi ilkesi üzerinde kuruludur. Onların "Güneydoğu sorununun çözümünden" anladığı, en iyi halde, bölgesel iktisadi kalkınmaya biraz ağırlık vermek; ulusal haklar bağlamında da zaten mümkün olmayan anadilde konuşmayı engellememektir. Onlara göre zaten "Kürt sorunu" değil, terörizm sorunu ve kalkınma sorunu vardır. Terörizm sorunu şimdi çözülme yoluna girmiştir! Sırada kalkınma vardır! İşte bu temel üzerine kurulu bir devletle Kürt sorununun çözümü mümkün değildir! Kürt sorunu, yani Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı dahil tüm ulusal haklarını serbestçe kullanabilmesi sorunu, ancak ve yalnız bir şartla çözülür: **Faşist TC'nin işçilerin-köylülerin demokratik devrimi yoluyla, devrimle yıkılması, paramparça edilmesiyle!**

O halde, bugün **bütün devrimci işçi ve emekçilerin görevi, devrim mücadelesini yükseltmektir!**

Yapılması gereken budur!

Kuşkusuz, devrimci işçi ve emekçiler, Öcalan'a yapılan komplo ve saldırıları, kendilerine yapılan bir saldırı olarak kavrayıp, buna karşı mücadele etme, Öcalan'a ve onunla birlikte tüm devrimci-yurtsever siyasi tutuklulara özgürlük talep etme görevlerine sahiptirler!

Elbette devrimci işçi ve emekçiler, Kürt yurtseverlerinin yanlış taleplerle de olsa yürüttüğü ve yürüteceği mücadelelere, TC'nin saldırıları karşısında destek verme yükümlülüğüne sahiptirler! Fakat kendi doğru çizgileri ile!

"Öcalan'ın ulusulararası hukuk kuralları çerçevesinde, uluslararası bir mahkeme tarafından yargılanması", "Türkiye'deki mahkemeye uluslararası heyetlerin gelmesi", "hukuka uygun, kamuya açık mahkeme" vb. vb. talepler, gerçekte Öcalan'ın hakim sınıflar tarafından -bunlar ister TC'li faşist, ister Avrupalı emperyalist olsun- yargılanmasını kabul eden taleplerdir! Çözümü sistem içinde arayan taleplerdir! Şimdi elde edilebilecek "gerçekçi talepler bunlardır" vb. gerekçelerle, bu talepler temelinde yürütülecek bir kampanya bizim kampanyamız olamaz!

Yargılanması gereken faşist TC'dir! Yargılanması gereken emperyalizmdir! İşçi sınıfı ve ezilen halklar bu yargılamayı ergeç devrimle yapacaktır! Devrimcinin görevi bunun için çalışmak, bunun için mücadele etmektir!

Herkes görev başına!

- Abdullah Öcalan'a özgürlük!
- Tüm devrimci-demokrat tutuklulara özgürlük!

16 Şubat 1999 •

(Bolşevik Partizan, sayı 122, sayfa 3-5)

Sözkonusu bu tavrımızda TC ve emperyalistlerin barbar yüzü gösterilirken, PKK'nin gerçekleri görmesi için de yeniden çağrı yapılmıştır. Öcalan'ın faşist TC'ye adeta tepsi içinde sunulduğunu tespit ettikten sonra şunları söyledik:

"Bir kere daha görülmüştür ki, işçi sınıfının ve ezilen halkların tek ve biricik güvencesi kendi gücüdür! Kimi emperyalist ve gerici güçlere karşı kimi başka emperyalist ve gerici güçlerin desteğine bel bağlamak ezilenler, sömürülenler açısından sonu hep ihanetle, satılmakla biten bir yanlıştır!"

Böylece emperyalistlerin ezilenlere dost olamayacağına vurgu yaparken, tüm gelişmeler sonrasında Kürt ulusal hareketinin görmesi gereken temel sorunlardan birinin de TC ile anlaşma temelinde Kürt ulusal sorununun gerçek çözümünün mümkün olmadığıdır. Bu konuda şu çağrıyı, uyarıyı yaptık:

"TC açık terörü devletinin temeline oturtmuş, terörist, faşist bir güçtür! Onunla anlaşarak gerçek bir barışa varmak mümkün değildir! Kürt ulusal hareketi de bu gerçeği görmek zorundadır!"

Görünen odur ki, PKK önderliğindeki Kürt ulusal hareketi yanlışından ısrar etmektedir. TC ile "barışı", silahlı mücadeleyi bırakma temelinde Kürt ulusal sorununun çözülebileceğini, sürekli bir barışın sağlanabileceğini savunmakta, propaganda etmektedir.

Kürt ulusal sorununun da gerçek çözümünün ancak devrimle mümkün olduğu, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde faşist Türk devletinin yıkılması gerektiği düşüncesi yeniden ortaya konulurken, PKK'nin ve birçok örgütün savunduğu; ***"Öcalan'ın adil yargılanması, uluslararası bir mahkemede yargılanması"*** vb. tavırlarına karşı, ne TC'nin ne de herhangi bir uluslararası emperyalist kuruluşun Öcalan'ı yargılama hakkına sahip olmadığı; yargılanması gerekenin faşist TC ve emperyalist sistem olduğu doğru tavrı öne çıkarıldı. Bu tavrın doğal bir sonucu olarak da, hakim sınıfların Öcalan'a saldırısının Kürt ulusal hareketine, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de düzene muhalif tüm devrimci ve komünistlere de saldırı olduğunun bilinciyle; Öcalan ve PKK'nin tüm yanlışlarına karşın Öcalan'a özgürlük, tüm devrimci-demokrat tutuklulara özgürlük! şiarı haykırıldı.

Öcalan'ın esir alınması sonrasında faşist Türk devleti, Öcalan'ın esir alınmasını TC'nin "büyüklüğü"nün, "güçlülüğü"nün ispatı olarak gösterirken; aynı zamanda tüm devrimcilere, komünistlere de "bana baş kaldıranın sonu budur" diyerek daha da saldırganlaştı. Barışçıl da olsa en ufak bir muhalif eylemin üzerine askeriyle, polisiyle yürüdü, yüzlercesini yaraladı, tutukladı...

Bu dönemde de bir yandan hakim sınıfların saldırılarına karşı mümkün olduğu ölçüde devrimcilerle omuzomuza durabilmek; diğer yandan da TC'nin baskılarına, zulmüne karşı mücadele adına yanlış siyasete sahip olan PKK'nin yanlış tavırlarına karşı mücadele kendisini dayattı. Bu konuda da yine içinde bulunulan koşullar gözönüne alınarak dengenin iyi ve doğru kurulması gerekiyordu.

1993'ten bu yana PKK'nin çizgisinde yanlışlara karşı takındığımız tavırlar bütünlük içinde ele alındığında, içinde bulunduğumuz dönemde devrim için mücadelenin zorunlu kıldığı konularda tavır takındık.

PKK'nin değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçileri birleştirme yerine, karşı karşıya getirecek olan eylemleri hakkında şu tavrı takındık:

***

"PARTÎYA BOLŞEWÎK (KURDISTANA BAKUR)'UN AÇIKLAMASI:

Barbar, emperyalist Türk şovenizminin ve faşizminin alternatifi Kürt milliyetçiliği ve intikamcılık değildir!

ÖZGÜRLÜĞE HALKLARIN BİRLEŞİK DEVRİMİYLE VARILACAKTIR!

Tarihi günler yaşıyoruz. Faşist Türk devleti, 16 Şubat'ta, Kürt ulusunun ulusal mücadelesinde belirleyici önemde bir rol oynayan PKK'nin Başkanı Abdullah Öcalan'ı tutsak aldı. PKK Başkanı'nın tutsak alınmasında tüm emperyalist ve gerici güçler şu veya bu biçimde bir komplo içinde yer aldılar. ABD ve İsrail TC'nin başdestekçileri oldular. Batı Avrupa'nın çok "demokratik" ve "Kürt halkının ulusal hakları" konusunda çok duyarlı olduklarını ikidebir tekrarlayan emperyalist güçlerin hiçbiri, PKK'nin Başkanı'na siyasi iltica hakkı vermedi. Rusya da onu -parlamentonun (DUMA) kararına rağmen- barındırmadı! Suriye, Yunanistan gibi TC'nin doğrudan saldırı tehdidi altında olan devletler de, sonuçta, emperyalist efendilerin dayatması doğrultusunda Abdullah Öcalan'ın TC'ye teslim edilmesinde üzerlerine düşen onursuz, uğursuz rolü oynadılar. PKK'nin yanlış değerlendirmeleri ve çizgisi de, Abdullah Öcalan'ın TC'ye teslim edilmesinde yürüyen uluslararası komployu kolay-

laştırdı. Kimi gerici ve emperyalist devletleri "dost" olarak tanıyan kitleler, bunların dost olmadığını olamayacağını çok ağır bir darbeyle öğrendi. Şimdi öğrenme, doğrusunu yapma zamanı!

16 Şubat'tan bu yana, bütün devrimci, ilerici güçler açısından yeni bir dönem yaşanıyor.

Biz Kuzey Kürdistanlı komünistler olarak bu yeni dönemle ilgili tavrımızı kısaca belirlemek istiyoruz:

1) PKK Genelbaşkanı Abdullah Öcalan'ın Kenya'dan MOSSAD-CİA-MİT işbirliğiyle kaçırılması, her türlü uluslararası hukuk kuralına karşı, tam bir emperyalist korsanlık olayıdır. Bu korsanlık olayı, PKK'yi başsız bırakmak ve onun şahsında Kuzey Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesini bütünüyle bastırmayı amaçlayan uluslararası bir komplonun parçasıdır.

2) Abdullah Öcalan'ın faşist TC tarafından esir edilmesi, yalnızca ona, PKK'ye değil, bütün ilerici insanlığa karşı girişilmiş bir saldırıdır. PKK, yanlış, milliyetçi, reformist çizgisine rağmen, gerek emperyalist güçlerin, gerekse onların medyası tarafından yönlendirilen emekçi kitlelerin gözünde, "sosyalizm"in savunucusu olarak görülmektedir. Ortadan kaldırılması hedeflenen "en son Stalinist örgüt" vb. dir! O halde, bu saldırı, aynı zamanda gerçek sosyalizm savunucularına da yönelen bir saldırıdır.

3) PKK'nin savaşı, onun yanlış, milliyetçi, reformist çizgisine rağmen, ulusal baskıya karşı çıktığı, Kürt ulusunun ulusal haklarını savunduğu noktada haklı olan bir savaştı, savaştır! Biz Kuzey Kürdistanlı komünistler her zaman, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını savunduk ve PKK'-nin mücadelesinin haklı yanını desteklediğimizi ilan ettik. Milliyetçi-reformist bir çizgi izleyen PKK'den değişik olarak biz, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını serbestçe kullanabileceği şartların, ancak faşist TC nin, Kürt, Türk, Arap, Çerkez, Ermeni vb. bütün ulus ve milliyetlerden işçi ve köylülerin, emekçilerin ortak, birleşik demokratik devrimi sonucu yaratılabileceğini savunuyoruz ve bütün gücümüzle böyle bir devrimi hazırlamak için çaba sarfediyoruz.

PKK'den ayrı bir çizgiye sahip olmamız, PKK'yi ve onun önderini, faşist devletin saldırılarına karşı –kendi çizgimiz temelinde– savunmamızın engeli değil! Biz, ona yapılan saldırıyı, kendimize yapılan bir saldırı olarak kavrıyoruz ve onun kayıtsız, koşulsuz, derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz!

4) Abdullah Öcalan'ın "adil yargılanması"; "uluslararası mahkemede yargılanması" vb. talepler, bizim taleplerimiz değildir. Biz, hiç bir emperyalist veya gerici mahkemenin, Öcalan konusunda –bugünkü şartlarda– "adil" bir yargılama yapmayacağını biliyor ve şunu ilan ediyoruz:

Hiç bir emperyalist ve gerici mahkeme Abdullah Öcalan'ı yargılama hakkına sahip değildir! Öcalan'ı kaçırıp tutsak edenlerin yargılanacağı mahkemeler ise elbet bir gün dünya halkları tarafından kurulacaktır!

5) Faşist Türk devleti, Abdullah Öcalan'ı göstermelik bir yargılamayla hukuki görünüm altında idam etme planları yapmaktadır. Biz, faşist TC'nin hangi şart altında olursa olsun yapacağı hiçbir yargılamayı ve sonucunu kabul etmeyeceğimizi ilan ediyoruz! Abdullah Öcalan konusunda tek doğru talep, onun kayıtsız koşulsuz derhal serbest bırakılması talebidir! Abdullah Öcalan'ın tutsak edilmesi ve onun şahsında Kürt ulusal hareketinin ezilmesini planlayanlar, şimdi ne kadar sevinirse sevinsinler, bu planlarının tutma-

yacağını pratikte göreceklerdir. Kürdistan da ergeç devrimle özgürlüğüne kavuşacaktır!

6) Kürdistan'ın özgürlüğüne kavuşması, Kürt ulusunun ayrılma hakkını serbestçe kullanabilmesi için Kuzey Kürdistan'da da, Kürdistan'ın diğer parçalarında da izlenmesi gereken çizgi, Kürt ve diğer milliyetlerden emekçileri, bütün milliyetlerden sınıf düşmanlarına karşı birleştirmeyi temel ve çıkış noktası alan çizgidir. Kürdistan'ın gerçek özgürlüğüne ancak, bugün Kürdistan'ı işgal altında tutan faşist-gerici TC, Irak, İran, Suriye devletlerinin devrimlerle yıkılması sonucu varılabilir. Ancak böyle proleter enternasyonalist bir çizgi temelinde, uzun vadede eşit ve özgür halkların özgür birlikteliklerinin yolu açılabilir.

7) 16 Şubat'tan bu yana yeni bir süreç yaşanmaktadır. Bu süreçte, bir yandan Türk şovenizmi, Türk hakim sınıflarının "büyük zafer" gösterileriyle körüklenmekte; ilerici, devrimci, yurtsever muhalif sesler yoğun saldırılarla boğulmaya çalışılmaktadır. Faşizm, 12 Eylül'ün en yoğun dönemlerinin boyutlarına vardırılmaktadır.

Diğer yandan özellikle mücadeleci Kürdistanlılar arasında milliyetçiliğin iyice yaygınlaşmasının şartları gelişmektedir. "Kürdün Kürtten başka dostu yok" düşüncesi, Kürdistanlı yığınlar arasında her zamankinden daha fazla temel bulabilmektedir. Kuşkusuz bu, ezilen ulus milliyetçiliğinin, ezilmeye karşı çıkan yanı haklıdır. Fakat, bir ulusun ezeni ile ezilenini; sömüreni ile sömürülenini yanyana getiren milliyetçilik, emekçiler için kurtuluş yolu değildir. Türk şovenizmine karşı, Kürdistanlı emekçilerin vereceği cevap, "kendi milliyetçiliklerine" sarılmak olmamalı/olamaz. Burjuvazinin milliyetçilik bayrağına karşı bizim proleter enternasyonalizmi bayrağımız var! Burjuvazinin uluslar arasında düşmanlığı körükleme, ulusları birbirine kırdırma siyaseti karşısına, biz emekçileri devrim içinde ve devrim için birleştirme siyaseti ile çıkmalıyız. Türk emekçileri içinde yoğun şovenizm dalgasının kabartıldığı bir dönemde, Kürt olarak "emekçilerin devrim için, devrimde birliği" çağrısı yapmanın birçokları açısından gerçekçi bulunmayacağını biliyoruz. Onlara diyeceğimiz, "gerçekçi" denilen siyasetlerin sonuçlarına bakmalarıdır!

8) Biz, bütün siyasetimizi, işçi ve emekçileri devrim için birleştirme temeline yerleştirdiğimiz için, eylem çizgisinde de bu siyasete hizmet etmeyen eylemleri reddediyoruz.

Abdullah Öcalan'a yapılan saldırıya karşı çıkmak, onun derhal serbest bırakılması için bir kampanya yürütmek gerekli ve doğrudur. Ancak, bu kampanyada yapılmayacak bazı şeyler vardır.

İlkönce böyle bir kampanya, dostlarla düşmanların net olarak ayrılmasını karartmaya hizmet etmemelidir. Böyle bir kampanya, şu veya bu emperyalisti ve gerici gücü veya kurumu (örneğin, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) ilerici veya dost göstermekten özenle kaçınmalıdır.

İkinci olarak böyle bir kampanyada yürütülecek eylemler, hiçbir şekilde halkları birbirine karşı kışkırtmaya yarayacak eylemler olmamalıdır.

9) Somut olarak son dönemde gelişen bazı eylemler hakkında düşündüklerimiz şunlardır:

– Kendini yakma eylemlerine karşıyız! Kendini yakma bir yanı ile, kişinin inandığı bir dava uğruna canını feda etmeye hazır olduğunu gösteren yiğitçe bir eylemdir. Diğer yanı ile fakat, aynı zamanda bir umutsuzluğun ifadesidir. Devrimci bir enerjinin doğru kullanılmamasıdır.

– Ölüm orucu eylemleri konusunda da düşündüğümüz aynıdır. "Düşmana inat bir gün daha fazla yaşamak ve savaşmak" şiarımız olmalıdır!

– Hedef gözetmeyen, daha doğrusu sivil halktan da kişilerin hedef olduğu, askeri eylemlere; son dönemde bu çerçevede gelişen kimi molotoflama, bombalama eylemlerine karşıyız.

Örneğin, Bakırköy'de bir ticari taksinin bombalanması, alışveriş merkezlerine, kahvelere, insanların toplu bulunduğu vb. yerlere yapılan bombalı, molotoflu saldırılar, karşı olduğumuz eylemlerdir. Bu eylemler sonuç olarak halk yığınlarını birleştirmeye değil, bölmeye ve birbirine düşman etmeye hizmet eden eylemlerdir.

Bu eylemlerin bir bölümünün "Hezin Tolhildane Nejarperesten Kurd" adlı bir örgüt tarafından üzerlenilip "kısasa kısas" mantığıyla açıklanmaya çalışılması –eğer bu açıklama ciddiye alınırsa– burjuva milliyetçiliğinin sorunlara nasıl dar bir bakış açısıyla ve nasıl sığ yaklaştığının bir ifadesidir.

Biz komünistler, ilkel çağların ideolojisi olan intikamcılıkla, kısasa kısas vb. mantığıyla hareketi reddediyoruz. Kuşkusuz, hergün köyleri yakılıp yıkılan, başlarına bomba yağdırılan, şehirlerde sürekli aşağılanan insanlarımızın intikam duyguları geliştirmesi anlaşılır bir şeydir. Fakat, devrimcinin görevi bu ilkel intikam duygularını "kısasa kısas"la tatmin etmek değil, bu duygulardan doğan enerjiyi de uzun vadeli devrim mücadelesi mecrasına akıtmaktır. "Kısasa kısas"ta kazanan yalnızca daha güçlü olanlar olur! Kısasa kısas, "gücü gücü yetene"nin egemen olduğu bir düzene götürür. Bizim gelecek projemiz bu değildir, olamaz da.

Biz bu gibi eylemleri reddederken, hakim sınıfların ve liberal burjuvazinin çeşitli temsilcilerinin döktüğü timsah gözyaşlarını da ibretle seyrediyor ve nefretle kınıyoruz.

Kürdistan'daki haksız, gerici savaşa dur demeyenlerin, tersine, bu savaşı "terörizme karşı savaş" olarak destekleyenlerin, şimdi metropollerde yaşananlar konusunda söyleyecek sözü yoktur! Şimdi metropollerde yer yer yaşananlar, Kürdistan'da yaşananların binde biri bile değildir!

10) Biz bütün Kuzey Kürdistanlı işçilere, köylülere, emekçilere sesleniyoruz:

Kurtuluşumuz, sömürgeci faşist Türk devletinin devrimle yıkılmasıyla olacaktır! TC'den alınabilecek en büyük "intikam", Kürt ulusunun ulusal haklarının inkarı temelinde de kurulu faşist TC'yi devrimle yıkmakla alınır.

Faşist TC, ancak Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin bütün ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerinin ortak mücadelesi, işçi sınıfı önderliğinde, sosyalizmin yolunu açacak olan demokratik halk devrimiyle yıkılabilir ve er geç yıkılacaktır!

Bu hedef için örgütlenelim, mücadele edelim!

Abdullah Öcalan'ı kaçıran ve tutsak edenlerden de hesap sormanın doğru yolu budur!

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN TEK YOL DEVRİM!

16 Mart 1999 •

(Bolşevik Partizan, sayı 123, sayfa 23-24)

Bu tavrımızla, içinde bulunulan dönemdeki gelişmeler hakkında temel yaklaşımımızın ne olduğu gayet açık bir biçimde ortaya konmuştur. 1993 Mart ayı sonrasında söylediklerimize karşı yer yer takınılan, bildiri ve yayınlarımızı dağıtmaya getirilen yasakçı tavırlar bu bildirimiz bağlamında da karşımıza çıktı. Bazı bölgelerde PKK'ciler bildiri-

mizi dağıttırmamaya çalışmış, kendi derneklerindeyse yasaklamışlardır.

16 Şubat tarihinden 31 Mayıs'a -Öcalan'ın İmralı'daki davasının başlangıcına- kadarki dönemde Türk hakim sınıfları 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü, 12 Mart Gazi olaylarının yıldönümünü protesto, Newroz kutlamaları ve 1 Mayıs Uluslararası İşçi Sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü'ndeki eylemlere karşı yoğun saldırı, yasaklar, Kuzey Kürdistan'da savaşı yoğunlaştırma yanında; Kürt ulusal hareketine karşı tam bir psikolojik savaş da yürüttü.

Bu psikolojik savaşın bir parçası olarak, Öcalan'ın "her şeyi anlattığı", sorguda zorluk çıkarmadığı", "bülbül gibi öttüğü" vb. vb. propagandalarla birlikte, verildiği söylenen isimler vb. kullanılarak legal alanda çalışma yürütüp Kürt ulusunun haklarından yana olan kurum ve kuruluşlara karşı saldırılarda bulunuldu. Bu dönemde PKK'nin yaptığı açıklama, 15 Şubat sonrası Öcalan açıklamalarının PKK'yi bağlamadığını, çünkü bunların a) işkence edilerek söyletildiği, b) söylenenlerin Öcalan tarafından söylenip söylenmediğinin de belli olmadığı vb. açıklamalar getirilmeye çalışıldı. Faşist Türk devletinin emireri medyasının açıklamalarına dayanarak Öcalan'ın tavrını eleştirmenin yanlış olduğu yaklaşımı temelinde, burjuva medyanın aktardığı tavırlara hep şüpheyle bakıldı haklı olarak!

Fakat esir alınıp kaçırıldığı gün uçakta ve daha sonra götürüldüğü İmralı'da Türk bayrakları önünde takındığı tavır, genel siyasi tavrıyla birleştirildiğinde, anlatılanların doğru olabileceği ihtimali de vardı. 31 Mayıs 1999 tarihinde İmralı'daki mahkemenin başlamasıyla bu ihtimaller kesinlik kazandı. Öcalan'ın takındığı tavır, daha önce burjuva medyada yayınlanan tavırların büyük bölümünün Öcalan'a ait olduğunu onaylayan bir tavır oldu.

Faşist Türk devletinin Öcalan'ı esir almasıyla TC'nin ne kadar güçlü olduğunu, kendisine başkaldıranların sonunun nasıl olacağı konusunda yürüttüğü mücadelenin ve TC'nin Öcalan şahsındaki saldırıların tüm demokrat, devrimci ve komünist harekete karşı yürüttüğünün bilinciyle, faşist Türk devletinin Öcalan'ı yargılama hakkı olmadığı; PKK'nin komünist yaklaşıma göre yaptığı yanlışlara rağmen, bu yanlışları eleştirme hakkının da sadece komünistlere ve devrimcilere ait olduğu; hakim sınıfların ezilen Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı gelen temsilcilerini yargılama hakkına sahip olmadığı vb. vb. görüşler temelinde şu tavrı takındık:

***

"BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) MERKEZ KOMİTESİ'NİN, ABDULLAH ÖCALAN'IN FAŞİST TC TARAFINDAN YARGILANMASI HAKKINDA AÇIKLAMASI:

Kürt ulusunun ayrılma hakkını gaspedenler tarih önünde suçludur! Halklar ergeç bu suçlulardan hesap soracaktır!

Güdümlü Türk medyasının "asrın davası" diye nitelendirdiği Abdullah Öcalan davası bugün (31 Mayıs 1999 Pazartesi günü) başladı. Bu davada PKK Başkanı ve yeni kurulan KNK (Kürdistan Ulusal Kongresi) Onursal Başkanı, Türk Ceza Kanunu'nun "Vatana İhanet" ile ilgili 125. maddesine göre idam cezası talebiyle "yargılanacak"! Bu "yargılama" ile faşist TC önceden belirlenmiş olan idam kararına hukuki bir görünüm vermeye çalışıyor, çalışacak. Bu davadan çıkacak karar en baştan bellidir. Türkiye'de kamuoyunun büyük çoğunluğu korkunç bir şovenist kampanya ile "Apo'ya idam"a şartlandırılmıştır. Türkiye'de anda siyaseti, yasama, yargılama, yürütmeyi belirleyen tüm kurumlar, en başta ordu ve MGK, kararını vermiştir. PKK'nin Başkanı ve KNK'nin Onursal Başkanı için Türk faşistlerinin öngördükleri ve verilecek tek ceza bellidir: İdam cezası! Bu davadan herhangi bir başka karar çıkmaz. Sonucu baştan belli olan bu "yargılama"nın "adil bir yargılama" olarak görülüp, gösterilmesi, bu konuda batılı emperyalistlerin "adil yargılama" konusundaki ikiyüzlü, sahtekâr taleplerinin en azından görünürde yerine getirilmesi, bu davanın dışarıya dönük temel amacıdır. Bu noktada davanın görüldüğü Devlet Güvenlik Mahkemeleri Yasası'nın, uluslararası hukuk standartları açısından "adil yargılama" ilkesine uymadığının tescilli olması, Türk hakim sınıflarının "adil yargılama" tiyatrosunun önündeki zorluklardan birini oluşturuyor. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, askeri yargıçların bu mahkemelerde yer almasını "adil yargı", "yargının bağımsızlığı" ilkelerine ters buluyor. Şimdi bu zorluğu aşmak için, Anayasa'nın Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin (DGM) kuruluşu ile ilgili maddesinin değiştirilip, DGM hâkimlerinin tümünün "sivil" hâkimlerden oluşması için yasa teklifi hazırlandı ve Meclis'e sunuldu. Bu yasanın bu dava süreci içinde çıkıp çıkmayacağı, çıkması halinde bu dava için uygulanıp uygulanmayacağı şimdilik belli değil! Bilinmeyen bir başka şey ise, bu davadan çıkması kesin olan "idam cezası"nın uygulanıp uygulanmayacağı; uygulanması halinde ne kadar süre geçeceği vb. Bunlar, işçi sınıfı ve emekçi halk hareketinin ve örgütlü komünist/devrimci hareketin bugün içinde bulunduğu ve ne yazık ki siyaseti belirlemediği durumda, Türk faşist hakim sınıflarının kendi içindeki tartışmalara ve batılı emperyalist güçlerle, Türk hakim sınıfları arasındaki pazarlıklara bağlı.

"Asrın davası" diye adlandırılan, gerçekte bir hukuk cinayeti gösterisi olan bu davanın "iç kamuoyuna" dönük mesajları da vardır. Türk devleti bu dava ile, işçilere, köylülere, tüm emekçilere: "Ben bana başkaldıranı yaşatmam" diyerek, haksızlığa, eşitsizliğe, baskıya, sömürüye karşı olan herkese gözdağı veriyor. Türk devleti bu dava ile, TC'nin "vatanı ve milleti ile bölünmez bütünlüğü" Türkçü-ırkçı ilkesinden vazgeçmeyeceğini bir kez daha ilan ediyor. Bu davada, gerçekte, Apo'nun şahsında Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi yargılanıp, idama mahkûm edildiği ilan edilecek! Bu davada, yalnızca Kürt ulusu değil, Türkiye'de yaşayan Türk olmayan tüm milliyetler yargılanıp, TC'ye başkaldırma cüreti gösterenlerin başının kesileceği vurgulanmak isteniyor. Bu davada faşist Türk devleti aynı zamanda, kendisinin ne kadar "güçlü" olduğunu, kendisine başkaldıranların sonunun kendinden af dilemek olduğunu göstermeye çalışacak. "Asrın davası"nın gerçek niteliği ve amacı, cumhuriyet tarihinin en modern ve en yaygın Kürt ulusal hareketinin "başını koparmak" işinin hukuki bir görünüme büründürülmesidir.

Bu davayı "demokratik çözüm için bir şans" vb. olarak değerlendirmek de büyük bir siyasi yanılgıdır. TC'nin inti-

kamcı, faşist bir devlet olduğunun kavranmamasıdır böyle bir değerlendirme. TC'nin kendi uzun vadeli çıkarları açısından da, 1993'ten bu yana TC devleti ile anlaşarak, savaşa son verip, "siyasi çözüm" için çalışan ve PKK içinde tartışmasız otorite olan Abdullah Öcalan'ı, "barışçı-siyasi çözüm" için bir araç olarak kullanmayı kabul edeceği; emperyalist kimi devletlerin baskısı ile idam cezası verilmeyebileceği vb. hesapları üzerine kurulu bu değerlendirme, kitlelere de yanlış bilinç veren bir değerlendirmedir.

Sonu en başından belli olan bu davanın hukuksuzlukları üzerine, hukukçular tarafından çok şeyler yazıldı, söylendi. Biz komünistler bunlar üzerine fazla laf etmeyi gereksiz sayıyoruz.

Bizim için ne faşist TC'nin, ne de bugünkü emperyalist dünyada herhangi bir devletin veya hukuk kurumunun Abdullah Öcalan'ı yargılama hakkı ve yetkisi yoktur. Abdullah Öcalan ve onun önderliğindeki PKK, Kuzey Kürdistan başta olmak üzere, emperyalist pazarlıklar sonucu parçalanmış olan Kürdistan'da Kürt ulusu üzerindeki milli baskıya karşı çıkan, haklı ulusal bir davanın savunucusu olan kişi ve örgütlerdir.

Eğer haktan/hukuktan söz edilecekse, Abdullah Öcalan önderliğindeki PKK'nin Kürt ulusuna yapılan ulusal baskılara karşı mücadelesi, işçiler ve ezilen halkların hukuku açısından haklıdır!

Onların bu mücadele içinde yapmış oldukları hataların, yer yer işlenen suçların hesabını sormaya hiçbir burjuva mahkemesinin hakkı yoktur. Bu yüzden, bütün devrimciler, sınıf bilinçli işçiler, tüm ezilenler açısından bu mahkeme karşısında bir tek doğru tavır vardır:

Bu göstermelik dava ve mahkeme kökten reddedilmelidir. Bu mahkemenin vereceği hiçbir karar "adaletli" olamaz! Haklı olamaz! Bu mahkemenin kendisi haksızlık üzerine, bu davanın kendisi kan üzerine, şiddet üzerine kuruludur!

Sorun askeri yargıçlı mı, yoksal sivil yargıçlı mı DGM; DGM mi, yoksa normal sivil "ağır ceza mahkemesi" mi; mahkeme yeri İmralı mı olmalı, yoksa Diyarbakır mı; TC mahkemeleri mi, yoksa uluslararası bir mahkeme mi? vb. vb. değildir.

Sorun, bir ulusun ulusal hakları için yürütülen bir mücadelenin, burjuva mahkemeleri tarafından yargılanma hakkı olmadığı sorunudur! Onlar hakları olmamasına rağmen bugün ulusal hak mücadelesini 'terörizm' vb. ilan edip yargılayabiliyor! Çünkü güç, iktidar onlarda! Devrimcilerin onların bütünüyle güç üzerine kurulu mahkemelerini, bu mahkemelerin devrimcileri yargılama hakkı varmış gibi kabul edip "adil yargılanma" vb. talep etmesi söz konusu değildir. Onların adaletinin faşizmin adaleti olduğunu, sermaye egemenliğinin adaleti olduğunu biz çok iyi biliriz! Kuşkusuz bu mahkemelerin yargılama hakkı olmadığını söylemek, mahkemenin yargılama hakkını red etmek, mahkeme kürsüsünü de –eldeki tüm imkânları kullanarak, ve fakat bu imkânların çok sınırlı olduğunun bilincinde olarak– egemen sınıfların çirkin yüzünü, faşizmi, emperyalist güçlerin oyunlarını, çifte standartçılıklarını vb. vb. teşhir için, ulusal kurtuluşun, bu somutta Kürt ulusunun ayrılma hakkının propagandasını yapmak için kullanmanın engeli değildir.

Mahkemenin ilk günü PKK Başkanı ve KNK Onursal Başkanı Abdullah Öcalan'ın ilk özel açıklaması, ne yazık ki, hâlâ TC ile ve TC'nin sınırlarının tanınması temelinde, PKK ile TC'nin anlaşması sonucu bir siyasi çözümün mümkün görülüp, savunulduğunu gösterdi. Halbuki yaşanan bütün gelişmelerin, bunun mümkün olmadığını çoktan göstermiş olması gerekirdi:

– PKK'nin, 1993'ten bu yana çok kesin bir biçimde, tek taraflı ateşkesler ilan edip, TC ile anlaşma temelinde Kürt sorununun reformcu bir çözümü için savaştığı ve bu çizginin en başta Abdullah Öcalan tarafından savunulup hayata geçirildiği olgudur. Buna devletin verdiği cevap da olgudur: Kürt ulusuna karşı savaşı daha da tırmandırmak! Bu çizginin savunucusu Abdullah Öcalan'ı öldürmek için ona karşı çeşitli suikastler düzenlemek; 1998 Eylül'ünden itibaren ona karşı tam bir sürek avı başlatmak! Suriye'den çıkartılması için Suriye'ye karşı savaş tehdidini getirmek!

– PKK'nin, "siyasi çözüm" adına, başta ABD olmak üzere hemen tüm emperyalist devletlerin kapısını çaldığı, onlardan sorunun demokratik çözümü yönünde TC'ye baskı yapmalarını talep ettiği, ağırlığı giderek diplomasiye kaydırmayı planladığı, bu yönde adımlar attığı, böylece emperyalist sistem içinde bir çözüm aradığını ilan ettiği olgudur. Buna karşı 'devletten devlete ilişki' kurulduğu iddia edilen emperyalist ve gerici güçlerin takındığı tavır da olgudur: PKK'yi, bu kendileri için fazla tehlikeli olmadığı ve ekonomik, askeri, siyasi çıkarlar açısından da zarardan çok yarar getirdiği şartlarda destekler görünmek, yer yer gerçekten desteklemek! Ve fakat işler ciddiye binip; çıplak çıkarlar TC ile işbirliğini zorladığı şartlarda, PKK Başkanı'nı dertop edip, TC'ye, yani celladına teslim etmek!

Bütün bunlar neyi gösterdi, gösteriyor?

– Faşist TC devlet olarak varlığını sürdürdüğü sürece, Kuzey Kürdistan'da 'Kürt sorunu'nun gerçek çözümü yoktur. Nedir bu sorunun gerçek çözümü? Kürt ulusunun ayrılma hakkının var olduğu ve onun bu hakkı demokratik bir ortamda kullanma imkânlarının olduğu şartlarda; eşit haklara sahip ulusların, kendi iradeleri ile özgürce belirleyeceği biçimde birlikte yaşamaları. Her türlü ulusal imtiyazın ve haksızlığın kökünün kazındığı, tüm milliyetler için tam hak eşitliğinin olduğu bir ortam. Bunun ırkçılığın-şovenizmin-milliyetçiliğin egemen olduğu şartlarda gerçekleşmesi mümkün değildir. Bunun burjuvazinin, sömürücü sınıfların egemen olduğu şartlarda gerçekleşmesi mümkün değildir. Kürt ulusunun ayrılma hakkını demokratik bir ortamda kullanabileceği şartlar TC var olduğu, yaşadığı sürece yaratılamaz. O halde çözüm, TC'nin, işçilerin-köylülerin sosyalizmin yolunu açacak demokratik halk devrimiyle yıkılmasından geçmektedir. TC ile "anlaşma" temelindeki bir reformist çözüm, evet Kürtlerin bugünkünden biraz daha fazla ulusal haklar elde etmesini beraberinde getirebilir. Fakat bu, ulusların gerçekten özgür iradeleri ile birlikte yaşamaları gerçek çözümünden fersah fersah uzaktır. Gelişmeler gerçekte, DEVRİMİN tek gerçek çözüm olduğunu gösterdi, gösteriyor.

– Emperyalist ve diğer gerici devletler açısından, kendi dışlarındaki bir devlette, o devletin devlet bütünlüğünü tehdit eden bir ulusal hareket, ancak kendi emperyalist ve gerici çıkarları söz konusu devleti zayıflatmayı gerekli kılıyorsa kullanılacak bir araçtır. Emperyalistlerin ve gericilerin "ulusların kendi kaderini tayin ilkesi", " insan hakları" ilkesi, "uluslararası hukuk kurallarının herkes için geçerli olduğu ilkesi" vb.ni "savunmaları", ancak onların andaki çı-

karları bunu gerektirdiği ölçüde bir savunmadır, sahtekârlıktır, halkları kandırmak için oyundur. İşte bugün eski Yugoslavya'da yaşananlar, işte Türkiye'de yaşananlar. Emperyalistler, eski Yugoslavya'da, Kosova bölgesinde insan hakları çiğnendiği, soykırım yaşandığı gerekçeleriyle Sırbistan'ı, Karadağ'ı, Kosova'yı iki aydır hergün bombalıyor! Kosova'da insan haklarını savunanlar(!) içinde TC de var!!! Kuzey Kürdistan'da 15 yıldır yürüyen savaş, Kürtlerin yerleşim alanlarından sürülmesi vb. emperyalistler açısından savaş gerekçesi değil! Tersine TC Kürtlere karşı savaşı bir bölümünü emperyalistlerden hibe olarak aldığı silahlarla yürütüyor! Böyle bir dünyada yaşıyoruz. Emperyalistler ve gericiler açısından dostluk lafının gerçek karşılığı menfaattir, kârdır! Güya "Kürtlere kucak açan", binlerle Kürt emekçisinin belli bir süre "Viva" diye bağırdığı İtalya, emperyalist çıkarları gereği Abdullah Öcalan'ı İtalya sınırları dışına çıkmaya zorlamıştır! "Dost" Yunanistan, sonunda Abdullah Öcalan'ı teslim etmeyi çıkarlarına daha uygun görmüştür, vb. vb.

Bütün bunlar, emperyalist ve gerici devletlere güvenip, onlara dayanarak siyaset yapmanın yanlışlığını göstermiştir.

Bütün bunlar "emperyalistlerarası ve gericiler arasındaki çelişmelerden yararlanma"nın, bugünkü şartlarda devrimci güçler açısından gayet zor olduğunu, çelişmelerden yararlanma adına, kullanılma tehlikesinin büyük olduğunu, güvenilecek tek gücün işçiler, emekçiler, halklar olduğunu ve siyasetin onları kazanmaya yönelik olması gerektiğini göstermiştir.

Evet bu, hele bütün dünyada karşıdevrimin egemenliğinin sarsılmaz gibi görüldüğü bugünkü günlerde, kısa süreli başarı bekleyenler açısından, 'hayalci'dir, gerçekçi değildir. Öyle ya, Türk halkının önemli bir bölümü Apo asılacak diye nerdeyse zil takıp oynayacak. Kürt halkı içinde, Apo'ya büyük saygı ve sevgi olmasına rağmen, o halk içinde de yeter düşmanı var! Apo için canını feda etmeye hazır binlerce insan, yine de bütün toplum içinde küçük bir azınlığı oluşturuyor. Diğer halklar açısından Kürdistan'daki mücadele, genelde, kendi hakim sınıflarının tanıttığı ölçüde tanıdıkları bir mücadele. İşçi sınıfı en örgütsüz, en zayıf dönemlerinden birini yaşıyor! Böyle bir durumda, çözümün devrimde olduğunu söylemek; işçilerin-köylülerin kazanılmasında olduğunu söylemek, kısa sürede başarı isteyen kimileri için 'siyasetsizlik', 'genel laf etmek' vb. olarak görülebilir. Öyle görülse de, doğru olan budur. Gerçek olan budur. Gerçekler inatçıdır ve ergeç kendini kabul ettirecektir! Biz tüm devrimcileri, reformist hayallerden, kısa süreli başarı için kokuşmuş uzlaşmalara girmekten uzaklaşmaya, DEVRİM için bıkmadan usanmadan çalışmaya çağırıyoruz!

Biz emperyalistlerden, gericilerden, faşistlerden adalet beklemiyoruz! Özür dilemiyoruz! Af istemiyoruz!

Abdullah Öcalan'ın tutuklanmasını ve yargılanmasını nefretle kınıyoruz!

ABDULLAH ÖCALAN'A VE TÜM DEVRİMCİ İLERİCİ TUTUKLULARA ÖZGÜRLÜK!

FAŞİST TC'YE ÖLÜM!

YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKI!

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ VE GERÇEK BARIŞ İÇİN TEK YOL DEVRİM!

31 Mayıs 1999 •

(Stêrka Bolşewik, sayı 8, sayfa 6-8)

Bu tavrımızda gayet doğru bir temelde yine mızrağın sivri ucunu faşist Türk devletine yönelttik.

Öcalan ve PKK'nin yanlışlarını eleştirme hakkının devrimcilere ve kömünistlere ait olduğu; ezenlerin ezilmeye karşı mücadele edenleri eleştirme, onları yargılama hakkına sahip olmadığı doğru, marksist-leninist görüşler öne çıkarıldı. Bu tavrımızın öne çıkarılmasına rağmen, PKK'nin Öcalan şahsındaki siyasetinin hâlâ TC'den medet uman, TC ile barışma temelinde Kürt ulusal sorununa çözüm getirileceği görüşünü savunan; ve mahkemenin ilk gününde Öcalan'ın takındığı tavrın doğru bir tavır olmadığı, doğru tavrın ne olması gerektiği olumlu konarak eleştirildi, ortaya kondu.

Aynı zamanda PKK'nin 1993'ten bu yana savunduğu siyasetin ve bu siyasete karşı Türk hakim sınıflarının tavrının ne olduğu da bir kez daha ortaya kondu.

Öcalan'ın takındığı tavrın nitel bir değişiklik olmadığı, 1993'ten bu yana savunduğu çizginin bir devamı olduğu da tekrar vurgulandı.

Takınılacak tek doğru tavrın ne olması gerektiği de yazının sonunda şöyle tespit edildi:

"Biz tüm devrimcileri, reformist hayallerden, kısa süreli başarı için kokuşmuş uzlaşmalara girmekten uzaklaşmaya, DEVRİM için bıkmadan usanmadan çalışmaya çağırıyoruz!

Biz emperyalistlerden, gericilerden, faşistlerden adalet beklemiyoruz! Özür dilemiyoruz! Af istemiyoruz!

Abdullah Öcalan'ın tutuklanmasını ve yargılanmasını nefretle kınıyoruz!"

Evet, PKK'nin tüm yanlışlarına rağmen doğru yolu seçmesi için durmadan yanlışlarını göstermeye çalıştık, çağrıda bulunduk. PKK bu getirdiğimiz eleştirilerin ve çağrıların varlığının bilincindedir. Fakat buna rağmen iyice yerleşmiş reformist çizgiden kopma diye bir niyetlerinin olmadığı görülmektedir.

Mahkemenin başladığı gün takındığımız tavır sonrasındaki dönemde Öcalan'ın mahkemede takındığı tavır ve yaptığı savunma, 1993'ten beri savunduğu çizginin doğal bir sonucu olan tavırdı. Sözkonusu tavır gerçekte, reformist çizginin liberal burjuva çizgisi olduğunu gösterdi.

Fazla detaya girmeden Öcalan'ın savunması hakkında takındığımız tavır şöyledir:

***

"Demokratik cumhuriyete varmanın tek yolu devrimdir!

Gündem PKK Başkanı ve KNK Onursal Başkanı Abdullah Öcalan'ın davası İmralı'da başladıktan bu yana tamamıyla bu davaya kilitlendi. Arada tabii ki "devlet işleri" yürüyor; hükümet taban fiyatı devlet tarafından belirlenen tarım ürünlerinin üreticilerini; memurları açlığa mahkum etme anlamına gelen ekonomik kararları ardı ardına ve IMF'den aldığı feyiz ve MGK'dan aldığı güçle "cesaretle" alıyor! Patronlar neredeyse zil takıp oynayacak! IMF; "aferin fakat biraz daha gayret heyetleri" gönderip duruyor! Burjuva medyada telekulak skandalı adı verilen olaylar, çete savaşlarının hızla devam ettiğini gösteriyor! İşçinin, memurun, küçük esnafın, köylünün, öğrencinin en küçük bir direnişi en faşist yöntemlerle eziliyor! Kuzey Kürdistan'da

savaş bütün hızıyla sürdürülüyor! Türk hakim sınıfları, NATO'nun Yugoslavya'ya karşı yürüttüğü savaştaki hizmetlerinin karşılığının gazoz kapağı olmaması, Balkanlar'daki paylaşımda dışta kalmamak için diplomatik ataklar geliştiriyor. Fakat bütün bunlar, İmralı'da yürüyen ve 23 Haziran'da başlayacak savunmanın ertesinde çok kısa süre içinde bitirilecek olan, kararı baştan belli davanın gündemi belirlemesini engellemiyor. Bu anlaşılır bir şey de!

Gerçekten de Kuzey Kürdistan'da 15 yıldır yürüyen savaş, Kuzey Kürdistan-Türkiye gerçekliğinin en belirleyici unsurlardan biri, pratikte en başta geleni. Bugün İmralı'da bu savaşın bir tarafı olan faşist TC, uluslararası bir komplo sonucu kendisine teslim edilen savaşın diğer tarafının, PKK Başkanı şahsında Kürt ulusal uyanışını, ayaklanmasını yargılıyor. İdam talep ediyor. Ve idam cezasını da verecek. İdam cezası verilecek olan yalnızca kişi olarak PKK Başkanı Abdullah Öcalan değildir. Yalnızca onun şahsında Kürt ulusal hareketi, isyanı değildir. Hayır! Onun şahsında faşist Türk devleti, bu devlete karşı başkaldırma cüreti gösteren herkesi yargılıyor. Bu devlete karşı çıkan, onu yıkma iddiası ile ortaya çıkan herkesin ezileceğini ilan ediyor. İmralı'daki davanın halk kitleleri açısından gerçek anlamı bu. Halk yığınlarının çok büyük çoğunluğu bu davayı böyle anlamasa da; özellikle Türk ulusundan halk yığınları içinde şoven kışkırtmalar sonucu, devlet müsade etse onu hangi sadist yöntemlerle öldüreceğini ballandıra ballandıra, kimi zaman da feryat figan anlatanların sayısı milyonlarla ifade edilse de; bu davanın gerçek anlamı, bu davada işçilerin, emekçilerin hak mücadelelerinin yargılanmasıdır!

Burada, bu davaya karşı çıkmak, faşist TC'nin Abdullah Öcalan'ı yargılama hakkının olmadığını savunmak, mahkemeyi reddetmek; sadece bu mahkemenin değil, hakim sınıfların hiç bir mahkemesinin; emperyalistlerin hiç bir uluslararası mahkemesinin Abdullah Öcalan'ı yargılama hakkı olmadığını savunmak, Abdullah Öcalan'a kayıtsız koşulsuz özgürlük talep etmek; işçiler, emekçiler açısından gerçekte kendi haklarını savunmaktır; demokrasiyi, özgürlüğü, barışı, kardeşliği savunmaktır!

Bu bağlamda, Abdullah Öcalan için "adil yargılama", TC mahkemelerinde değil, uluslararası mahkemede yargılanma, TC ile birlikte yargılanma vb. talepleri, Abdullah Öcalan'ın ve ulusal kurtuluş mücadelesinin yargılanma mevkii olarak, emperyalist, gerici güçlerin hukuk kurumlarının kabul edilmesi anlamına gelir! Kapitalist-emperyalist hukukun "adil" yargılama yapacağını kabul etmek anlamına gelir! Biz böyle taleplerin sahibi olamayız!

Biz Abdulah Öcalan için adil yargılama vb. değil, kayıtsız koşulsuz özgürlük talep ediyor, bundan bir adım geri atmayı reddediyoruz!

Abdullah Öcalan, faşist TC mahkemelerinde, ulusal baskıya karşı çıktığı, haklı bir davayı savunduğu için yargılanıyor! Bu yargılama en başından haksız bir yargılamadır. En başından reddedilmelidir!

Davanın reddedilmesi kuşkusuz, o davada siyasi savunma yapılmaması, siyasi görüşlerin savunulması için kullanılmaması anlamına gelmez. Devrimcinin görevi, hakim sınıfların dava salonlarını, devrimin propaganda alanları haline getirmektir.

Bu noktada, Abdullah Öcalan, ilk günden itibaren yaptığı açıklamalarla, hukuki olarak savunma yapmanın pek anlamı olmadığını, kendisinin savunmasını siyasi temelde yapacağını söyleyerek, davayı siyasi görüşlerini savunduğu bir alan olarak kullanma açısından doğru bir tavır takınmıştır. Fakat ne yazık ki, savunduğu siyasi görüşler devrimci görüşler değildir. Abdullah Öcalan davada ısrarla "barış"ı savunmaktadır. Kaba hatlarıyla savunmanın oturduğu çizgi şudur:

Türkiye'de kanayan bir toplumsal sorun vardır. Kürt sorunu. Bu sorun çözülmedikçe, dış güçler bu sorunu kullanırlar. Geçmişte kullanmışlardır. Şimdi de kullanmaktadırlar. PKK haklı bir temelde ortaya çıkmıştır. Başlangıçta bağımsız Kürdistan hedefi vardır. Fakat süreç içinde bunun olamayacağı görülmüştür. Silahlı mücadeleyle de, TC'yi yıkma temelinde bir çözümün olmadığı görülmüştür. Benim burda olmam, çözüm için bir şanstır. Çözüm büyük barıştadır. Kürtlerin devletle barıştırılmasındadır. Demokratik cumhuriyet içinde özgür birlik tek çözümdür. Bu çözüme gidilebilmesi için benim yaşamam gereklidir. Eğer bu çözüm gerçekleştirilmez, bu şans kullanılmazsa, o zaman savaşın çok daha kötüsü yaşanır. Hiç bir sonuca varmaksızın yüzbinlerle insan ölür.

PKK Başkanlık Konseyi adına yapılan açıklamalarda bu çizgiye bütünüyle sahip çıkılıyor, bir dizi PKK yanlısı yazar, bu çizgiyi "Abdullah Öcalan'ı doğru anlayalım" açıklamalarıyla hâlâ, devrimci bir çizgiymiş gibi göstermeye çalışıyor.

Öcalan, barış çağrısının 21. yüzyılın manifestosu olacağı iddiasını ileri sürüyor. O mahkemeye kendi el yazısı ile sunduğu açıklamada; *"Bundan sonra fırsat bulursam, çabam silahlı çatışmanın tamamen ortadan kaldırılmasına ve PKK varlığının yasal siyasi zemine çekilmesi, demokratik sistemle birleştirilmesi temelinde olacaktır. Devletin duyarlılığıyla, yaratıcı çabalarıma güvenerek bu rolü başarıyla oynayacağıma inanıyor ve kararlılığımı vurguluyorum.*

(...) Kürt sorununda artık isyan, bastırma ve inkâr sürecini kapatıp demokratik birlik, barış ve kardeşlik sürecini başlatmaktır. Son iki yüzyıl şiddet ve onun kayıp ve acılarıyla dolu geçti, 21. yüzyıl artık barış içinde birlik ve gelişme yüzyılı olmalıdır." diyor. *(Özgür Politika, 2 Haziran 1999, sayfa 4)*

PKK'nin merkezi düzeyde açıklama yapan tüm kadrolarının da şimdiye kadar sahip çıktığı bu çizgi, gerçekte bizzat PKK'nin yürüttüğü mücadelenin yanlışlığını kabul eden, PKK'nin devletle barıştırılmasını önüne hedef olarak koyan bir çizgidir. Bu çizgide artık devrimden eser yoktur. Gerçekte bu çizgi, Abdullah Öcalan'ın davadaki konuşmalarında ortaya koyduğu gibi, 1993'ten bu yana PKK'nin çizgisidir.

1993'ten bu yana, çözüm TC devleti sınırları içinde, TC devletiyle PKK'nin pazarlıkları yoluyla, PKK'nin TC devleti içinde legal bir siyasi parti olarak çalışma iznine kavuşmasında görülmektedir.

Biz bu yüzden 1993'ten itibaren PKK'nin çizgisinin reformist bir temele oturduğu tespitini yaptık. Fakat buna rağmen PKK, devlet onun uzattığı barış elini tutmayı reddettiği için, onunla birleşemedi. Devletle savaşmaya zorlandı. Bu onun düzenin bir parçası haline gelmesini engelledi. PKK, devletle savaştığı için ve savaştığı noktada, devrimin müttefiği idi.

Biz PKK'nin mücadelesinde ulusal baskıya karşı çıkan haklı yanı hep savunduk. Ve PKK'yi reformist çizgiden

vazgeçirebilmek için de eleştirilerimizi hep açık olarak getirdik. Ortak düşmana karşı mücadelede birlik ile, yanlış görüşlere karşı doğruların savunulması mücadelesi bizce birbiriyle çelişen şeyler değil, birbirinin tamamlayıcısıdır. Tabii ki anlayan, her eleştiriyi düşmanca saldırı, düşmana hizmet vb. olarak görmeyen için bu böyledir.

PKK'nin çizgisi gerçekte 1993'te reformist bir temele oturmuştu. Biz bunu o dönemde söylediğimizde, siyasetten anlamadığımız, "barış" sözlerinin taktik olduğu, devleti sıkıştırmak amacı güttüğü; PKK'nin programında yer alan "Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan" hedefinden vazgeçmediğ vb. söyleniyor, birçok alanda ajitasyon ve propagandamız engelleniyordu.

Şimdi mahkemede Abdullah Öcalan, bugün savunduklarının 1993'te savundukları ile aynı olduğunu ve taktik yapmadığını, önerilerinde samimi olduğunu ifade ediyor. Alternatifi, ya barış, ya sonuçsuz anlamsız, TC'yi dış müdaheleye açık hale getiren daha yoğun savaş diye koyuyor. Bu noktada, söylemde bir değişiklik vardır. 1993'te, hâlâ savaşın sonuçsuz ve anlamsız olduğu, olacağı söylenmiyor, savaşın uzun erimli hedefinin "Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan" olduğu, yer yer söyleniyordu. Şimdi artık bu söylemden vazgeçilmiştir.

Bu aslında özde bir değişiklik değildir. 1993'ün reformist çizgisinin mantıki sonucuna gelinmiştir.

"Abdullah Öcalan'ı doğru anlayalım" biçiminde açıklama çabası içinde olanlar, onun TC ile değil, "demokratik cumhuriyet içinde özgür birlikten" söz ettiğine vurgu yapıyorlar. Gerçekten de söylemler içinde "barış için Türkiye Cumhuriyeti devletine hizmete hazırım" lafları yanında, bu sözler de yer alıyor.

Peki ama, TC yıkılmadan "demokratik bir cumhuriyet" mümkün mü? TC yıkılmadan, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin hakkını kullanması mümkün mü? Eğer değilse, Abdullah Öcalan bunu niye söylemiyor? Neden tek sözcükle bile gerçek demokrasi, gerçek ulusal kurtuluş, özgür ulusların özgür birliktelikleri için, varolan devletin işçilerin-köylülerin devrimi ile yıkılmasının ön şart olduğunu söylemiyor ?

Taktik mi yapıyor? İdam isteyen savcı, taktik yaptığını söyleyip idam cezası istemini esas olarak mahkemede söylediklerine değil, özgürken söylediklerine dayandırıyor!

Abdullah Öcalan taktik yapmadığını, söylediklerinin 20 yıllık bir savaşım sonucunda çıkarılan dersler olduğunu söylüyor. Kendisinin doğru anlaşılmasını istiyor.

Yani sorun şudur ki, Abdullah Öcalan, içinde Kürtlerin ve Türklerin özgür birlik içinde yaşayacağı "demokratik cumhuriyet"in, TC temelinde, onun kimi reformlarla değişmesi yoluyla olabileceğini düşünüp savunuyor. Savunduğu çizgi sınıfsal olarak liberal burjuvazinin çizgisi ile uyum içindedir. Biraz demokratikleşme, biraz daha ulusal haklara saygı ile bu devlet "demokratik cumhuriyet" olur. Abdullah Öcalan'ın "21. yüzyılın manifestosu" dediği bu çizgide yeni olan bir şey yoktur.

Bu çizgi bütün devrimciler tarafından reddedilmesi gereken bir çizgidir.

Evet biz de "demokratik cumhuriyetten", "demokratik cumhuriyet içinde özgür birlikten" yanayız!

Fakat demokratik cumhuriyet iliklerine kadar kemalist-faşist olan TC ile pazarlıklarla, onun reformlarla dönüştürülmesiyle mümkün değildir.

Demokratik cumhuriyet için tek yol devrimdir! Faşist TC'nin işçilerin-köylülerin demokratik devrimiyle yıkılmasındadır çözüm! Bu çözüm kimilerine çok uzun görülebilir. Onlar kısa zamanda başarı adına devrimci çizgiden sapabilirler. Gidecekleri yer son noktada hakim sınıfların yanı, devlet savunuculuğu olur.

Biz bütün devrimcileri devrimci çizgide ısrara davet ediyoruz!

Devrimcileri bu devletin faşist niteliğini doğru kavramaya, emperyalizmin niteliğini doğru kavramaya çağırıyoruz.

Bunu kavrayanlar "'büyük çözüm" ün, "büyük barışın" vb. **devrimden** başka bir yolla mümkün olmadığını göreceklerdir.

18 Haziran 1999 •

(Bolşevik Partizan, sayı 124, sayfa 3-5)

Yazının tümü gözönüne alındığında PKK'nin siyasi çizgisi bağlamında söylenenler, bu dönemde PKK hakkında değerlendirme yapan bazı devrimci örgütlerin tavırlarının yanlışlığını görme bağlamında önemlidir.

Gelinen nokta, Öcalan şahsında savunulan ve PKK Başkanlık Konseyi tarafından da onaylanan tavrın, PKK'nin şimdiye kadar verdiği mücadelenin yanlışlığının kabulü olduğu; ama bunun özde bir değişiklik olmadığı; bunun 1993'ten bu yana –Öcalan'ın da mahkemede birçok kez belirttiği gibi– PKK'nin çizgisi olduğu ortaya konmaktadır. Bu bağlamda ne Öcalan'ın Suriye'den çıkışıyla, ne de İmralı'daki savunmasıyla PKK'nin niteliğinde bir değişiklik olmamıştır. Özde değişen bir şey yok! 1993'ten beri savunulan çizginin mantıki sonucuna varılmıştır!

Özde bir değişiklik olmasa da, devrimci örgütlerin de yanlış değerlendirme yapmalarına yol açan, söylemde bir değişiklik olmuştur!

Dün, özgür olunduğu koşullarda söylenenlerle, bugün esir olunduğu koşullarda söylenenler laf düzeyinde aynı şeyler olsalar da, gelinen yerde sistemle bütünleşmede önemli adımlar atılmaktadır.

Bu noktada PKK'ye yanlışlarını göstermeye çalışmamız devrim mücadelesi açısından anlaşılırdır. Bu yanlışlar düzeltilmeyip, bu çizgi temelinde yola devam edildiğinde PKK'nin düzenle birleşmesinin önünde hiç bir engel kalmayacaktır!

Düzenle birleşmeden yapılan yanlışlardan, reformist çizgiden kopmak, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlamak için devrim mücadelesi vermeye karar vermek için zaman geç değildir!

Öcalan'ın savunmasını oturttuğu temelin yanlışlığına, burjuva düzenle uzlaşmaya hazır tavrına rağmen, faşist Türk devleti kararı önceden vermişti:

İdam!

Formaliteye uydurmak için İmralı'da gerçekleştirdiği mahkeme ve mahkeme sürecinde DGM yasasındaki değişiklik vb. Türk hakim sınıflarının uluslararası alanda fazla rahat hareket edemediklerine de işaret ediyordu. Buna rağmen karar verilmişti... Ve 29 Haziran 1999 günü, önceden verilen karar, "duygu yüklü, şair" ve aslında "idama karşı olan", hatta idam kararı verirken "kalemini kırmayan" hakim tarafından resmen ilan edildi! Öcalan'a idam kararı hakkında takındığımız tavır ise şöyledir:

***

"BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) MERKEZ KOMİTESİ'NİN AÇIKLAMASI:

PKK Genelbaşkanı ve KNK Onursal Başkanı Abdullah Öcalan'ı idama mahkûm eden faşist Türk devleti tarih önünde suçludur! İdama hayır! Abdullah Öcalan'a özgürlük!

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de gerçek barış'a, demokratik cumhuriyete; özgür ve eşit halkların özgür birliğine devrimle varılacaktır!

İmralı'da faşist Türk hakim sınıflarının 31 Mayıs'ta başlatıp, jet hızıyla bitirdiği "yargılama" komedisi 29 Haziran 1999'da tamamlandı!

Bilinen ilan edildi.

Önceden verilmiş idam kararı mahkeme sürecinin ortasında yine jet hızıyla gerçekleştirilen DGM'lerin "sivilleştirilmesi" operasyonuyla, yalnızca sivil hakimlerden oluşan bir mahkeme heyeti tarafından açıklandı. PKK Genelbaşkanı ve KNK Onursal Başkanı Abdullah Öcalan, Şeyh Sait'in kemalist-faşist diktatörlük tarafından idam edilmesinin 74. yıldönümünde idama mahkum edildi!

Faşist Türk devleti, bu idam kararıyla bir kez daha gerçek niteliğini ortaya koydu! Bir kez daha, bu kez Kuzey Kürdistan'daki şimdiye kadar en güçlü Kürt isyanının öncüsü konumunda olan PKK'nin tutsak edilen başkanı şahsında, TC'ye karşı başkaldıranlara hayat hakkı tanımadığını, tanımayacağını ortaya koydu. Abdullah Öcalan'ın ve onun önderlik ettiği PKK'nin şahsında devletin "vatanı ve milleti ile bölünmezliği" ırkçı ilkesine karşı çıkan, ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunan, ezilen ulus ve milliyetlere tam hak eşitliği isteyen herkese karşı faşist Türk devleti kararını açıkladı: **İdam!**

Abdullah Öcalan'ın şahsında ezilen Kürt ulusu ve tüm ezilen milliyetlere TC bir kez daha hükmünü haykırdı: **İdam!** Sadece bu değil, Abdullah Öcalan'ın şahsında bu faşist devlet, TC'nin yıkılıp, yerine gerçekten demokratik bir yapılanma için devrim mücadelesi yürüten tüm devrimciler hakkında; eşitlik, özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm isteyen herkes hakkında hükmünü açıkladı: **İdam!** Bu idam cezası yalnızca Kürt ulusunun savaşan örgütlenmesine, örgütlü devrimcilere vb. yönelik bir ceza değil, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de, en basit, günlük hakları için mücadele eden her emekçiye karşı yönelen, onları korkutmaya, mücadeleden geri durmaya çağıran bir cezadır!

Bu idam cezası, Akın Birdal gibi bir insan hakkı savunucusunu, İsmail Beşikçi gibi bir bilim adamını, yüzlerce gazeteciyi zindanlara atan, düzene karşı hiç bir muhalefete hayat hakkı tanımayan, en son, sendikacı Süleyman Yeter'in katledilmesinde görüldüğü gibi, yüzlerce yargısız infazın sorumlusu olan TC'nin faşizminin bir ürünü ve göstergesidir.

Biz Komünistler, en başından itibaren, ne faşist TC'nin, ne de herhangi bir emperyalist yargı organının Abdullah Öcalan'ı yargılama hakkı olmadığını ortaya koyduk! Emperyalistlerin, faşistlerin, gericilerin yargı organları, sömürücülerin çıkarlarına meşruluk kazandırmanın araçlarıdırlar. Bunların dağıtacağı "adalet" sömürücülerin adaletidir! Bu adalet en başından "mülkün" korunmasını, sömürücülerin iktidarının korunmasını çıkış noktası alır! Böyle bir yargıdan adalet beklemek abesle uğraşmaktır! Kendileri en büyük hırsızlar, en büyük katiller, en büyük soykırımcılar vb. olanların düzeninin bir parçası olan güya bağımsız yargı; düzene başkaldıranlara, haklı bir davanın savunucusu olanlara karşı yargılama hakkına sahip değildir! Bu somutta Kürt ulusunun varlığını red edip, onun en basit ulusal hak ve istemlerini bile en ağır, faşist şiddetle ezmeye çalışan bir düzen, bu baskıya karşı haklı bir direniş ve savaş yürüten bir örgütün tutsak edilmiş başkanını yargılıyor! Ne hakla?! Burada suçlunun güçlü olduğu bir durum sözkonusudur! Yargılanması gereken faşist TC'dir, onun ardında duran emperyalist güçlerdir! Ve onların yargılanmasının zamanı halkların devrimleriyle er geç gelecektir!

İmralı'daki yargılama komedisinde, bir devrimcinin, bir ilericinin vereceği hiç bir hesap, hiç bir bilgi yoktur! Biz böyle bir sahtekarlığı en baştan reddettik, reddederiz! O mahkemenin aldığı kararın ezilen yığınların, işçi sınıfının gözünde hiç bir geçerliliği yoktur! Bu idam cezasını reddetmek, bu cezanın gerçek anlamını teşhir etmek, her devrimcinin, ilericinin, demokrasi, özgürlük, bağımsızlık, sosyalizm savunucusunun görevidir!

Suçlu faşist Türk devletidir!

Abdullah Öcalan derhal ve kayıtsız koşulsuz serbest bırakılmalıdır!

Bütün siyasi tutuklular derhal serbest bırakılmalıdır!

KÜRT ULUSAL SORUNUNUN DA GERÇEK ÇÖZÜMÜ DEVRİMDE!

İdam cezasının açıklanması ertesinde şovenistçe kışkırtılmış bir kısım Türk emekçi, sanki bir zafer kazanmış gibi kutlamalar yaptılar. Bu şovenist kutlamalarda MHP'li kurtlar yine en öndeydi! Bu kutlamalara katılan emekçilerin bir bölümü, gerçekte kendilerine de karşı yönelen bir tehditi kutladıklarını bilmiyor! Bunlar "Ne mutlu Türküm diyene", "Bir Türk dünyaya bedeldir" ırkçı dolduruşlarının ardında sömürücülerin çıkarlarının yattığını; emekçileri milliyetine, dinine, mezhebine, cinsiyetine vb. göre bölüp yönetmenin, onları birbirine karşı kışkırtıp, yönetme ve sömürmenin, tüm dünyada emperyalizmin ve her türden gericiliğin en temel yöntemi olduğunu görmüyorlar. Hakim sınıfların Abdullah Öcalan'a yakıştırdığı, "30 bin kişinin katili", "bebek katili" vb. nitelendirmelerin, gerçekte, Ermeniler üzerinde 20. yüzyılın ilk soykırımını gerçekleştirme şerefsizliğine sahip, bugün de Kürt ulusuna karşı haksız bir savaş yürüten Türk hakim sınıflarına uygun nitelendirmeler olduğunu görmüyorlar! Irkçı kışkırtmaların peşine takılan emekçiler, kendi öz çıkarlarına karşı savaşıyorlar. Görev, verilen idam cezasını bayram ilan etmek değil, o idam cezasını veren faşist TC'ye karşı, bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak devrimci mücadelesiyle cevap vermektir!

İdam cezasına emperyalist devletlerin tepkisi de beklenen gibi oldu! İstisnasız hepsi, şu ya da bu küçük kayıtla, yargılamanın adil olduğunda birleşti! TC mahkeme şovunda böylece bir "başarı" kazanmış oldu! ABD, idam cezasının Türk hukuğunda var olduğuna vurgu yapıp, bu ceza-

yı destekleyen bir tavır içine girerken –ki bu konuda desteğini sürdürürse, karşılığında isteyeceği şeyler olacaktır– tüm "Avrupa Birliği", önce idam cezası verilmemesi yönünde baskı ve telkinlerde bulunduktan sonra, şimdi de idam cezasının infaz edilmemesi için "mücadele" ediyor! Önümüzdeki günlerde İtalyan parlamentosu hatta özel bir gündem maddesiyle toplanacak! Burda söz konusu olan emperyalist çıkarlardır! Başka hiç bir şey değil! Abdullah Öcalan'a verilen idam cezasının infazı, Kürt isyanının dalgalarının kendi ülkelerine de vurmasından korkan Batı Avrupa emperyalistlerini korkutuyor! Şimdi TC'den "siyasi çözüm" talep edenler, Abdullah Öcalan'a siyasi iltica verme gösterisine vb. hazırlananlar, o Avrupa'dayken, onu dolaylı yollardan TC'ye teslim etmek için yürüyen komplonun bizzat göbeğinde yer alanlardır! Emperyalist güçlerin "dost" luğuna bel bağlayanlar, hüsrana uğrar! Emperyalistlerin dostu değil, çıkarları vardır yalnızca!

Bütün bu gelişmeler bu gerçeği bir kez daha anlamak isteyen herkese göstermiştir!

Ayıdan post emperyalistten dost olmaz!

Türkiye'de de hakim sınıflar şimdi idam cezasının verilmesinden sonra "asalım" mı, "asmayalım" mı tartışması yürütüyor! Bu tartışmanın taraflarının çıkış noktası ortaktır: Faşist TC için en fazla yarar! Bir bölümü Abdullah Öcalana'a verilen idam cezasının infaz edilmesinin TC'ye daha çok yarayacağını savunurken, diğerleri, onun ömür boyu elde bir rehin olarak tutulmasının, ve PKK'yi bitirmek için kullanılmasının çok daha yararlı olacağını savunuyor!

Böyle bir tartışmanın bizzat kendisi iğrençtir!

Biz komünistler, Abdullah Öcalan'ın kayıtsız koşulsuz ve derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz! TC'nin çıkarları bunu gerektirdiği için değil! TC'nin Abdullah Öcalan'ı tutsak etme, yargılama hakkı olmadığı için! O, ulusal baskıya karşı haklı bir davanın savunucusu olan bir mücadeleden çıkıp geldiği için! Ve bu mücadeleden dolayı tutsak edildiği için!

TC'nin çıkarlarının nerde olduğunu tartışma gündemine getiren ne yazık ki yalnızca faşist Türk devletinin ideologları, propagandacıları değildir. Abdullah Öcalan ve onun tüm savunma çizgisini hiç eleştirisiz üzerlenen PKK de, bugünkü TC'nin çıkarlarının nerde olduğu sorusunun tartışmasını yürüttüler, yürütüyorlar.

Abdullah Öcalan, savunmasını "demokratik cumhuriyet içinde özgür birlik" programının açıklanması üzerine kurdu. Ve "21. Yüzyılın manifestosu" diye adlandırdığı bu savunmada, kendisinin bugünkü TC ile, onun Kürtlerin kültürel hakları konusunda biraz daha adım atması şartlarında, Kürtlerin barıştırılması için "tarihsel bir şans ve fırsat" olduğunu açıkladı. Kendisinin bu "büyük barışı sağlamak için üzerine düşen görevi yapmaya hazır olduğunu", "bütün PKK'yi 3 ay içinde dağdan indirebilecek güce sahip" olduğunu açıkladı. TC'nin bu fırsatı kullanmaması halinde, alternatifi, "çok daha kanlı ve ne TC'ye, ne de Kürtlere hiç bir şey getirmeyecek olan; yalnızca dış güçlerin müdahale için yararlanabileceği amaçsız bir savaş" olarak koydu. TC'nin çıkarlarının kendisinin önerdiği "barış programı"nda olduğunu anlatmaya çalıştı! Bu çizgi gerçekte, 1993'den beri sürdürülen reformist çizginin mantıki sonucuydu! Devrimin imkansızlığından, halkın silahlı devrimiyle "bağımsız, birleşik demokratik" bir Kürdistan'ın mümkün olmadığından yola çıkan bir çizgiydi, çizgidir! Abdullah Öcalan, yargılanmayı red etmediği faşist mahkeme önünde, TC'yi yıkmak diye bir programlarının olmadığını, ve demokrasiye TC içinde kimi reformcuklarla varılabileceğini savunduklarını inandırıcı bir biçimde ortaya koymuştur! Bugünkü TC ile barış istediğini, bunun için hizmet etmek istediğini inandırıcı bir biçimde ortaya koymuştur! İntikamcı, faşist TC, bütün bunlara rağmen, onu "inandırıcı" bulmadığı gerekçesiyle idama mahkum etmiştir!

Kuşkusuz Abdullah Öcalan'ın istediği barış, artık yalnızca TC sınırları içinde kimi reformcuklar için yürütülen savaşla, bu savaşta faşist TC'nin Kürt ulusuna karşı barbarca saldırıları ile karşılaştırıldığında, bu savaşın Türk ve Kürt emekçileri arasındaki ulusal temeldeki ayrılıkların derinleştirilmesi, halkları birbirine düşman etmek istedikleri için nasıl kullanıldığı bilindiğinde, kötülerin içinde daha az kötü olan alternatiftir. Fakat bu alternatif, hiç bir şekilde Kürt ulusal sorunun gerçek çözümü değildir. Bu alternatif hiç bir şekilde kalıcı ve gerçek bir barış alternatifi değildir. Bu alternatif hiç bir şekilde gerçek demokrasi alternatifi değildir!

Evet, biz Komünistler de "demokratik bir cumhuriyetten" yanayız! Fakat demokratik bir cumhuriyete, TC'nin varlığı şartlarında, onun içinde yapılacak kimi reformcuklarla varılamaz. Demokratik cumhuriyet için, sömürücü sınıfların iktidarına son verilmesi, emperyalizmin iktidarına son verilmesi, faşist devletin en küçük zerreciklerine kadar paramparça edilmesi, işçilerin-köylülerin devrimci demokratik iktidarının kurulması gereklidir. Demokratik cumhuriyet ancak faşist TC'nin **devrimle** yıkılması sonucu kurulabilir!

Evet biz komünistler de, Kürt ulusal sorununun "demokratik bir cumhuriyet içinde özgür bir birlik" şeklinde çözülebileceğini düşünüyoruz! Fakat özgür bir birlik için, önce Kürt ulusunun ayrılma hakkının tanınması gerekir! Ayrılma hakkına sahip olmayan, ve bunu özgürce kullanabileceği şartlar bulunmayan bir ulusun özgürlüğünden söz edilemez! "Vatanın bölünmezliği" anayasasında yazılı olan TC'nin varlığı şartlarında "özgür ulusların özgür birliği" mümkün değildir! Bunu savunan halkları kandırmaktadır! Özgür ulusların özgür birliği, faşist TC işçi sınıfı önderliğinde bir devrimle yıkılmadan olmaz!

Evet biz komünistler de, ulusal çelişmeler temelinde savaşlara, çatışmalara son verilmesini istiyor, barış istiyoruz! Bizim istediğimiz fakat emperyalistlerin ve gericilerin dikte ettiği şartlarda yapılan, emperyalist ve gerici barışlar değil, ancak "halklar kendileri konuştuğunda" kazanılacak olan, eşit ve özgür halklar arasındaki gerçek ve kalıcı barıştır!

Bunun da bir ön şartı vardır! **Devrim, Devrim, Devrim!**

Halklar arasında gerçek barış için; sosyalizme giden yolda halkların demokratik cumhuriyeti için; demokratik cumhuriyette özgür birlik için; Kürt ulusunun ayrılma hakkı için; **TEK YOL DEVRİM!**

3 Temmuz 1999 •

Faşist Türk devletinin önceden verilmiş kararı hukuki görünüme büründürmesi teşhir edilirken, bir kez daha: TC'nin Öcalan'ı yargılama hakkı olmadığı, TC'nin yargısının faşizmin yargısı olduğu gayet açık ortaya konmaktadır. Açıkça ortaya konan bir diğer sorun da, faşist Türk hakim sınıflarının Öcalan şahsında verdikleri idam kararının, gerçekte tüm ulus ve milliyetlerden işçilere ve emekçilere, ezilen ulus ve milliyetlere verilen gözdağı olduğu; faşist Türk devletinin kendisine karşı gelenleri "yok edeceği"

mesajını verdiği; Öcalan'ın yargılanmasına, idamına karşı gelmenin, emekçiler açısından kendi temel demokratik haklarına sahip çıkmakla aynı anlama geldiği vb. vb. doğru görüşler ortaya kondu. Kısacası Öcalan'a verilen idam kararı reddedilirken, Öcalan'ın derhal ve kayıtsız şartsız serbest bırakılması şiarı yükseltildi.

PKK'nin siyaseti bağlamında ise, faşist Türk hakim sınıflarının başlattığı "asalım mı? asmayalım mı?" tartışmasına paralel TC'nin çıkarlarının nerede olduğu hakkında yürüttüğü siyasetin yanlışlığı ortaya kondu. Tekrarlamak gerekirse, biz "asalım mı? asmayalım mı?" biçimindeki bir tartışmanın kendisini kökten reddediyoruz!

Faşist Türk devletinin çıkarlarına uygun olduğu zaman idam etmemek, uygun olmadığı zaman da idam etmek, aynı siyasetin, madalyanın iki yüzüdür. Bundan birinden yana olmak faşist Türk devletinin siyasetinin kuyruğuna takılmak, TC'nin çıkarlarına hizmet etmektir. Kendisini faşist Türk devletinden kesin hatlarla ayırma diye bir sorunu, siyaseti olanların takınacakları tek doğru tavır: Öcalan'ın derhal, kayıtsız koşulsuz serbest bırakılması gerektiği, TC'nin veya herhangi bir uluslararası emperyalist kurumun Öcalan'ı yargılama hakkının olmadığı tavrıdır.

Bu tavrı takınmak, Öcalan'ın ve onun şahsında PKK'nin siyasetinin yanlışlığını ortaya koyma tavrıyla çelişmez. Tam tersine, devrimcilerin ve komünistlerin takınması gereken doğru tavrın zorunlu kıldığı, esas mücadelenin ezen ulus şovenizmine, somutta faşist Türk devletine ve Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının çiğnenmesine karşı verilmesi göreviyle; ezilen ulusların milliyetçi, reformist çizgilerine karşı mücadelenin doğru bir biçimde birleştirilmesi görevi bunu gerekli kılmaktadır.

Buna uygun olarak takınılan tavırda, PKK'nin siyaseti temelinde öne sürdüğü barışın gerçek bir barış istemi olmadığı; faşist Türk devletiyle, TC'nin varlığı şartlarında yapılacak bu barışın Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlayamayacağını; fakat, TC ile anlaşma temelinde savunulan "siyasi çözüm"ün temel amaç haline geldiği ve tüm silahlı veya diplomatik mücadelelerin bu amaç uğruna sürdürül-

düğü bir ortamda, böylesi bir barışın kötüler arasında en az kötü olan bir seçenek olduğu; fakat komünistlerin bunu tespit etmelerine rağmen böyle bir seçenekten yana tavır takınmayacağı, bu seçeneği reddettiği; tek doğru seçeneğin faşist Türk devletini yıkmak için, devrim için mücadelenin yükseltilmesi olduğu ortaya kondu.

Öcalan'ın esir alınmasından faşist Türk devletinin idam cezasını hukuki görünüme büründürüp resmen açıklaması dönemine kadar takındığımız bazı tavırlar böyledir. Bu tavırlara toplu halde bakıldığında faşist Türk devletinin saldırılarına karşı mücadele ile PKK'nin yanlış siyasetini ortaya koyma arasında doğru bir dengenin kurulduğu ortaya çıkmaktadır. PKK'nin bazı yanlış tavırları üzerine özel olarak durma yerine; esasta yapılması ve takınılması gereken tavrın ne olması konusunda olumluyu ortaya koyarak PKK'nin yanlış yaptığını ortaya koyduk ve doğru tavrı görmesi gerektiği çağrılarını yaptık.

16 Şubat'tan 29 Haziran'a kadarki dönemde Öcalan'ın takındığı tavırda, verdiği ifade ve yaptığı savunmada devrimciler, komünistler açısından savunulacak birşey yoktur.

a) İfade verme açısından: Öcalan esir alındıktan sonra burjuva medya PKK'ye karşı psikolojik savaşı daha da yoğunlaştırdı. Öcalan'ın her şeyi anlattığı, hatta "pişman" olduğu vb. vb. haberler Türk şovenizminin "zafer çığlıkları" arasında yayınlandı.

Bu dönemde burjuva medyanın yayınladığı haberlere dayanarak Öcalan'ın sorulan sorulara cevaplar verdiği, konuştuğu ve yanlış bir iş yaptığı üzerine tavır takınmamak doğru idi. Fakat, Öcalan'ın mahkemenin ilk gününde ve ilk özel açıklamasında takındığı tavır, daha önce burjuva medyada yayınlanan tavırların büyük bölümünün Öcalan'a ait olduğunu onayladı... Üstüne üstlük, takınılan tavırlar "bana içkence yapılmadı" tespitiyle taçlandırıldı. Yani Öcalan, kendisine işkence yapılmadan konuştuğunu kendisi onaylıyordu.

Öcalan, PKK'nin çalışmaları, ilişkileri hakkında hakim sınıfların sorularına, cevaplar vermekte, konuşmaktadır. Bu tavrın devrimcilikle, komünistlikle hiçbir ilişkisi yoktur. Bu tavır aynı zamanda bir demokratın takınması gereken bir tavır bile değildir. Hiç bir gerekçe, faşist Türk devletine, onun askeri ve sivil yargıçlarına kendi örgütü hakkında bilgi vermeyi –bu zaten biliniyor dense de– haklı çıkaramaz. Bu bağlamda Öcalan iyi bir sınav vermemiştir...

Burjuva medya ve burjuvazinin kalemşörleri Öcalan'ın bu tavrını "canını kurtarma peşinde" diyerek Öcalan'ı korkak biri olarak gösterme yönlü propaganda yaptı, yapıyorlar. Gerçekte ise durum, "korkak"lıkla, "canını kurtarma peşinde" olmakla açıklanacak bir durum değildir.

Kuşkusuz her normal insan daha fazla yaşamak ister. Fakat Öcalan'ın takındığı tavır onun 1993'ten bu yana savunduğu çizgiyle kopmaz bir bağa sahiptir. Öcalan, savunmasında, mahkemede "ben 1993'ten bu yana bu siyaseti savunuyorum" diye takındığı tavırda gayet ciddidir, samimidir. Bu noktada doğruyu söylemektedir.

Peki ama, bu savunulan siyaset neydi? Türk devletinin varlığı şartlarında, devlet sınırlarının değişmemesi temelinde ve anayasal bazı düzenlemelerle Kürt ulusal sorununun çözüme kavuşturulması, Kürtlerin legal alanda kendi kimlikleriyle siyasi mücadele verebilmesi. Bunun için de diyalog yolunun açılması ve PKK ile ya da PKK'nin onay verdiği kişi ve kurumlarla bu konuda pazarlıklar yürütülmesi...

Bu siyasetin doğal bir sonucu ise şudur: PKK'nin muhatap alınmasının en temel ön koşulu, TC'nin ve birçok emperyalist devletin PKK hakkında yaptığı "terörist örgüt" değerlendirmesinin değiştirilmesinin gerekliliği kendisini dayattı. Bu konuda her tür terör eyleminin reddedildiği son yıllarda birçok kez açıklandı. İtalya'ya gidişinden sonra yaptığı açıklamada Öcalan bunu bir kez daha açık bir biçimde ilan etti.

PKK'nin savunduğu siyasetin TC'ye yönelik olanında kendisini dayatan bir sorun, PKK'nin savunduğu siyasette ciddi olunduğunu ispatlaması sorunu oldu. Bu noktada Öcalan'ın ve PKK'nin bir çok kez yaptığı açıklamaları faşist Türk devleti ve uşakları "ciddi değil", "taktik yapıyorlar", ya da ilan edilen "ateşkes"ler bağlamında "durumları kötü", "yok ettik onun için derlenme, toplanma için ilan ettiler" vb. vb. yorumlarla, PKK'nin TC'yi ikna etmede daha ileri adımlar atması gerektiğini ima ediyorlardı.

PKK de TC'yi "biz ciddiyiz" konusunda ikna etme çabalarına girdi ve yukarıda 1 Eylül 1998 tarihinden itibaren ilan edilen ve hâlâ resmen devam eden "ateşkes" ilanı hakkında takınılan tavırlarda TC'yi, TC'nin çıkarlarını savunma temelinde iknaya çalıştıklarını gösterdik.

Öcalan'ın esir alınmasından önceki durum, siyasi olarak PKK'nin TC'yi, TC'nin çıkarlarını savunma temelinde ikna etmeye çalıştığı, "her türlü terör" eylemini açıkça reddettiğini İtalya'da da ilan ettiği, bundan sonraki mücadelenin siyasi kanallardan verilmesi gerektiğini ve silahlı mücadelenin artık döneme cevap vermediği; fakat TC'nin tavrından dolayı hâlâ silah elde mücadele verilmek zorunda kalındığı, aslında bu mücadelenin de savunma amaçlı bir mücadele olduğunun açıklandığı bir durumdur. Öcalan Avrupa'ya –iradesi dışında biraz erken çıkmış olsa da–, diplomasi mücadelesini yükseltmek için çıkmıştır.

İşte böylesi bir durumda yapılan hesapların, emperyalistlere güvenme temelinde yapılan hesapların yanlış çıkması ve Öcalan'ın esir alınması, diplomaside verilecek mücadelenin biçimini, durumunu değiştirmiştir.

Esir alınan Öcalan, bu koşullarda aynı siyasetini sürdürmede ağırlığı, TC'nin ikna edilmesine yöneltmiştir. Zaten daha önce de savunulan TC'nin "birliği ve bütünlüğü" temelindeki "siyasi çözüm", TC'nin çıkarlarının savunuculuğu düşüncesi bu sefer "demokratik cumhuriyette özgür birlik" adı altında iyice detaylandırıldı. Bu detaylandırma işinde de söylemde birçok değişiklik yapılması gerekiyordu, yapıldı...

Artık TC'nin ikna edilmesinin Öcalan ve PKK açısından esas sorun haline geldiği bir durumda, Öcalan'ın kendisine sorulan sorulara verdiği cevaplarda da "samimi" olduğunu göstermesi gerekiyordu! Ve Öcalan bunu ispatlamaya çalıştı...

Kısacası, Öcalan'ın konuşması, ifadesi doğrudan doğruya savunduğu siyasetle bağlantılıdır. Esir alınmasından sonra Öcalan'ın önünde iki seçenek vardı: a) 1993'ten bu yana açıkça savunduğu reformist siyasete uygun tavır takınıp sonuçlarına da uygun davranmak; b) Ya da 1993'ten bu yana savunduğu çizgiye sırtını dönüp, ondan kopmak ve devrimci bir tavır takınmak. Öcalan yanlıştan kopmayıp birinci seçeneği seçmiştir!

b) Savunma açısından: Öcalan'ın savunmasında ve "Cumhuriyet Başsavcısı'nın", "Esas Hakkındaki Mütalaa'ya Cevabı"nda takındığı tavırla özel olarak uğraşmak

ayrı bir çalışmanın işidir. Burada kısaca savunmanın özünü ortaya koymak, genel tavır açısından yeterlidir. Öcalan'ın ve PKK Başkanlık Konseyi'nin de bir "Manifesto" olarak değerlendirdiği savunmanın hangi çizgide olduğunu 18 Haziran 1999 tarihli tavrımızda şöyle ortaya koyduk:

"Türkiye'de kanayan bir toplumsal sorun vardır. Kürt sorunu. Bu sorun çözülmedikçe, dış güçler bu sorunu kullanırlar. Geçmişte kullanmışlardır. Şimdi de kullanmaktadırlar. PKK haklı bir temelde ortaya çıkmıştır. Başlangıçta bağımsız Kürdistan hedefi vardır. Fakat süreç içinde bunun olamayacağı görülmüştür. Silahlı mücadeleyle de, TC'yi yıkma temelinde bir çözümün olmadığı görülmüştür. Benim burda olmam, çözüm için bir şanstır. Çözüm büyük barıştadır. Kürtlerin devletle barıştırılmasındadır. Demokratik cumhuriyet içinde özgür birlik tek çözümdür. Bu çözüme gidilebilmesi için benim yaşamam gereklidir. Eğer bu çözüm gerçekleştirilmez, bu şans kullanılmazsa, o zaman savaşın çok daha kötüsü yaşanır. Hiç bir sonuca varmaksızın yüzbinlerle insan ölür." (Bolşevik Partizan, sayı 124, sayfa 4)

Evet, Öcalan'ın savunması özü itibarıyla böyledir. Bu tavır, siyasi yaklaşım bağlamında liberal burjuvazinin siyasetine tekabül eden bir çizginin savunuculuğudur. Tüm savunmasında Öcalan'ın görüşlerini temeline oturttuğu siyaset "Yeni Dünya Düzeni"nin, "demokrasinin başarısı" olarak gösterildiği; demokrasinin sınıflarüstü olduğu yönlü burjuva siyasetinin aklanarak yüceltilmesi siyasetidir.

"Yeni Dünya Düzeni"nin PKK tarafından savunulmasının da yeni olmadığının altını çizmek gerekiyor. 1993 "ateşkesi"nin ardında PKK-PSK ortak protokolünde savunulan görüşler ve "ateşkes"ten sonraki dönemde PKK'ye gelen eleştirilere karşı takınılan tavırlarda "Yeni Dünya Düzeni"nin savunuculuğuna başlanmıştır. Bolşevikler olarak ta 1993'te PKK-PSK protokolü ve PKK'ye getirilen eleştirilere takınılan tavırlar bağlamında bunu ortaya koyduk. *"İdeolojik mücadele vermek zor... Karalamak kolay..."* (Bakınız, Bolşevik Partizan, sayı 82, sayfa 29-32) başlıklı makalemizde bunu göstermeye çalıştık. Daha sonraki dönemde takındığımız tavırlarda da PKK'nin bu konudaki yanlış tavrını göstermeye çalıştık.

Sonuç itibarıyla Öcalan'ın savunmasında takındığı tavır da 1993'ten bu yana savunduğu çizginin devamıdır. Özde bir şey değişmemiştir. Bu tavrın devrimcilik, komünistlik adına savunulacak bir yanı yoktur.

Siyasi çizgi bağlamında özde bir şeyin değişmediğini vurgulamanın yanısıra, söylemde önemli değişikliklerin olduğunu ve bu söylemdeki değişikliğin bazı devrimci örgütlerin yanlış değerlendirme yapmalarına temel teşkil ettiği de tespit edilmelidir. Söylemdeki değişiklik ve bizzat Öcalan'ın esir olduğu koşullarda takındığı tavır, bizim yıllardan beri başta devrimci kamuoyuna olmak üzere, PKK'ye ve ulaşabildiğimiz kitlelere anlatmaya çalışıp da bir türlü kabul ettiremediğimiz ve göremedikleri gerçeği yalın bir biçimde ortaya koydu.

Özde bir şey değişmemiştir tespitimizin kavranmasını zorlaştıran durum, Öcalan'ın ifade ve savunmasında ortaya koyduğu tavrın TC'ye, çok açık bir biçimde işbirliği çağrısının yapılması, düne göre daha fazla yaranma çabasıdır. Kuşkusuz, Öcalan'ın tavrı düne göre bir adım daha ileri gitmedir. Fakat bu gidiş, dünkü devrimci çizgiden bugün reformist çizgiye gitme adımı değil; dünkü reformizmin bugün düzene daha fazla entegre olma çabasının adımıdır. Bu bağlamda düne göre önemli bir farklılık vardır. Bu önemli farklılık ama, özdeki bir değişiklik değildir.

İDAM KARARINDAN SONRAKİ DÖNEMDE GELİŞMELER

29 Haziran 1999 tarihinde, önceden verilmiş idam kararı hukuki görünüme büründürülerek resmen ilan edildi. Davanın bundan sonraki hukuki prosedürü şöyledir: Dava temyiz için Yargıtay'a gidecek, Yargıtay kararı onaylamazsa Ceza Genel Kurulu'na itirazda bulunulacak, burada da aynı yönde karar çıkarsa dava yeniden görülecek. Yargıtay kararı onaylarsa hukuki prosedür tamamlanmış olacaktır. Bunun ardında idam cezası TBMM Adalet Komisyonu'na sevk edilecek, komisyon raporunu genel kurula sunacak ve oylama yapılacaktır. TBMM Genel Kurulu da kararı onaylarsa sıra Cumhurbaşkanı Demirel'e gelecek, Demirel'in de onaylaması durumunda karar Resmi Gazete'de yayınlandıktan sonra Ankara 2 Nolu DGM'nin belirleyeceği tarih ve saatte karar infaz edilecektir.

Bu arada işe Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi de karışma durumundadır. Bu süreç de genel olarak prosedürün uzamasına yol açacaktır.

Türkiye bağlamında hukuki prosedür yolunda devam ediyor... Temyiz başvurusu ve Öcalan dosyaları Yargıtay'a gitti, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Vural Savaş'ın "incelemesi"nden sonra yaptığı tebliğname'de Öcalan'a verilen idam kararının onanmasını talep etti. Temyiz incelemesinin 6 Eylül'de sona erecek olan adli tatilden sonra yapılacağı ve kararın da 7 Ekim 1999 tarihinde yapılacak temyiz duruşmasında belli olacağı açıklandı. Böylece TC açısından hukuki prosedür –eğer karar bozulmazsa– esasta bitmiş olacaktır. Sonucu, siyasi tavrın belirleyeceği tüm hakim sınıfların temsilcilerinin üzerinde anlaştıkları bir durumdur.

İşin siyasi yanına gelince; Daha idam kararının resmen ilan edilmediği koşullarda, Türk şovenizminin ayyuka çıktığı bir ortamda tartışmaların ana konusu, artık verilecek kararın idam kararı olup olmadığı değil; verilecek kararın infaz edilip edilmeyeceğiydi. Bunu da 13 Haziran tarihinde yazdığımız "Öcalan davasında Türk şovenizminin bazı görüntüleri..." başlıklı makalemizde dile getirdik. (Bakınız, Bolşevik Partizan, sayı 124, sayfa 8)

Faşist Türk devletinin emireri medyası kendinde o kadar emindi ki, idam kararının verildiğini mahkeme bitmeden önce ilan etti... Mahkeme sürecinde başlatılan "asalım mı? asmayalım mı?" ya da "asmayıp da besleyelim mi?" diye dile getirdikleri tartışma, idam kararının resmen ilan edilmesi ardında ön plana çıkarılarak Öcalan bağlamındaki tartışmanın esası haline getirildi. Öyle ya "tarihi davanın" tartışması da "tarihi" olacaktı! Burjuva basını bunu büyük

puntolarla çarşaf çarşaf manşetlerde propaganda etti!

İdam kararına karşı takındığımız tavırda da ortaya koyduğumuz gibi, biz böylesi bir tartışmayı kökten reddediyoruz! Öcalan'ın derhal ve kayıtsız koşulsuz serbest bırakılmasını talep ediyoruz! Bu konuda genel tavrımız ortaya konmuş durumdadır. Burada süreç içinde takınılan tavırlardaki değişmelerin neler olduğunu göstermeye çalışacağız.

Bu konuda öncelikle bilince çıkarılması gereken şey, Türk hakim sınıfları ve savunucularının tartışmasında, "asma" yanlısı ve karşıtı olan herkesin ortak temel çıkış noktasının; faşist Türk devleti için en fazla yararın ne olduğudur!

En kafatasçı ırkçısından, en demokrat görünümlü ırkçısına kadar tümü için Öcalan'a idam cezasının verilmesi tek doğru karardır! Öcalan'ın ezilen bir ulusun, ulusal baskıya karşı çıkmasının haklılığını bırakın bir kenara, Öcalan'ın bir ulusal hareketin temsilcisi olduğu bile kabul edilmemekte; Öcalan, "cani", "terörist" vb. kavramlarla tanımlanmaktadır. İdam kararının infaz edilmesine karşı olanlar da faşist Türk devletinin şovenizm yağmuruyla yıkanmışlardır...

İşte yürüyen tartışmada bazı örnekler:

"Abdullah Öcalan'ın idam edilmesi Türkiye için gerekli ve yararlı mıdır değil midir? mesele budur. Bu sorunun yanıtını aramak da hepimizin görevidir." (Oktay Ekşi, Hürriyet gazetesi başyazarı)

"Türkiye'nin bütünlüğünün, birlik, beraberlik ve düzeninin, toplumsal uzlaşmanın, huzurun sağlanması, büyük Türkiye'nin geleceği açısından bakılmalıdır..." (Doğan Heper, Milliyet gazetesi)

"Apo idam cezasını elbette hak etmiştir. Fakat infaz edip etmeme kararını verirken esas ölçü 'Türkiye'nin yararı' olmalıdır." (Taha Akyol, Milliyet gazetesi)

"Ben ilke olarak ölüm cezasına karşıyım. Onun için diyorum ki 'cezası idamdan da ağır olsun!!! Bırakınız yaşasın!!! Öcalan'dan öcalmanın en etkin yolu budur..." (Yağmur Atsız, Milliyet gazetesi)

"Biz önce kendi insanımızın sesine kulak vermek zorundayız. Bu ses de, 'idam' diyor ve başta Meclis olmak üzere, bu sesin dediği olacaktır!.." (Şakir Süter, Akşam gazetesi) (1 Temmuz tarihli Hürriyet'ten)

"Öcalan'ın ortadan kalkmasıyla, PKK'nın tamamen yok olma ihtimali de uzak görülmüyor." (Kenan Akın, Türkiye gazetesi, 18 Temmuz)

Buraya aktardığımız bazı tavırlar genel olarak durumu "sakin" kafa"yla izlemeli, Türkiye'nin çıkarına hangisi uygunsa o yapılmalı görüşüyle birlikte, "asalım, keselim", "PKK'yı da böyle bitiririz" düşüncesinin savunucularının yaklaşımını yansıtmaktadır. Tartışma içinde "asılmamalı" diye tavır takınanların görüşlerinde öne çıkan yanlardan birisi, Öcalan'ı asarsak "kahraman" yaparız görüşü iken, diğeri de, PKK bunu hem dışarda hem de içerde Türkiye'ye karşı kullanır ve Öcalan'ın asılmasıyla varolan sorun çözülmez yönlü yaklaşım oldu. Bazılarının tavrı ise PKK'nin Öcalan'ı astırmaya çalıştığı, Türk devletinin bu oyuna gelmemesi vb. biçiminde oldu.

Hürriyet gazetesi yazarı Ertuğrul Özkök gibileri, Öcalan'a idam cezasının Şeyh Said'in idamı ile aynı güne rastlamasını, *"Kaderin bu cilvesi, belki hepimiz için iyi bir muhasebe yapma imkanı da sağlar."* diye, şimdiye kadar olduğu gibi Kürt isyanlarının önderlerinin asılmasıyla sorunun çözülmediğine işaret etmektedirler.

Devlet yetkilileri ve milletvekillerinin tavırları da emireri medyanın tavrından değişik değil... İdam cezası kararı verildiği gün TBMM ahırında toplantı halinde olan milletvekilleri, kararı alkışladılar! Karar hakkında açıklamalarda bulunan parti başkanları ve temsilcileri, kararı kutlarken... formaliteye uyup kararın infaz edilip edilmemesi konusunda yorum yapmamaya çalıştılar. "Şahin"likte kimseye pay vermemekte yarışan DYP Başkanı Çiller ise bu formaliteye uyma gereği duymayıp kararın uygulanmasını talep etti.

Kararın infaz edilip edilmemesi konusunda formaliteye uymaya çalışanlardan MHP, ANAP gibi partiler de daha önce DYP gibi idam kararının meclise gelmesi halinde kararı onaylayacaklarını açıklamışlardı.

Cumhurbaşkanı Demirel ise mahkemenin görevini yaptığını açıklayarak, *"Türkiye Cumhuriyeti hukuk devletidir. Hukuk ne diyorsa o olur"(30 Haziran Hürriyet)* tespitini yaparak -hukukun verdiği kararın idam olduğu bilinçte tutulduğunda- kararın infaz edileceği yönünde işaret verdi.

17 Temmuz'da ise, *"Bu ceza Öcalan Kürt olduğu için değil, kendisi 30 bin kişinin ölümünden sorumlu olduğu için verilmiştir. (...) Bu bir caninin cezaya çarptırılması meselesidir."* diyerek Kürtlere Kürt olduklarından dolayı ceza verilmediğini anlatmaya çalışırken de aslında Öcalan'ın idamını isteyen bir tavır ortaya koyuyordu. Türk hakim sınıfları, TC'nin 75 yıllık tarihinde alışmış oldukları "başezme"den vazgeçmekten yana değiller.

Fakat her şey onların istedikleri gibi olmuyor! İşin içine emperyalist devletler de giriveriyor... Bu konuda da emperyalist devletler işin içindedir.

Öcalan'a verilen idam cezasının infaz edilip edilmeyeceği de esas olarak hakim sınıfların kendi aralarındaki pazarlıklara ve onların emperyalist güçlerle pazarlıklarına bağlıdır. Bu konudaki bazı gelişmeler şöyledir:

Faşist Türk hakim sınıfları değişik tarihlerde Avrupa Konseyi'ne, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne, Fransa ve İtalya'ya Türkiye'de idamın 1984'ten beri uygulanmadığını, idamın fiilen ortadan kaldırıldığını ve verilen idam cezalarının uygulanmayacağına dair verdiği yazılı sözleri nedeniyle belli bir zorluk içindedir.

TC'yi zorda bırakan bir diğer yan da Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üye olmak istemesiyle, Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne üye olacak aday ülkeler arasında görmemesidir. Bu konudaki pazarlıklar Türkiye'de insan hakları, işkence, Kıbrıs sorunu ve "Güneydoğu" diye dile getirdikleri Kürt sorunu üzerinde yürümektedir.

Avrupa Birliği Türkiye'de idam cezasının kalkmasından yanadır. Buna bağlı olarak Öcalan'ın da idam edilmemesini "arzu" etmektedir. Fakat Türk hakim sınıflarını Öcalan'a verilen idam cezasının infaz edilmemesi bağlamında Avrupa Birliği'nin belirleyici bir rol oynama konumu da şimdilik fazla değildir. Öcalan'a verilen idam cezasının infaz edilmemesi konusunda esas rol oynayabilecek güç ABD'dir.

Temmuz ayı içindeki gelişmelerde öne çıkanlar şunlardır: Türk Dışişleri Bakanı ile Yunan Dışişleri Bakanı'nın başkanlığındaki heyetler Türk-Yunan diyaloğu geliştirmek için görüşmelerde bulundular. Görüşmelerin önümüzdeki dönemde de sürdürülmesinde hemfikir oldular. Bu görüşmeler, Öcalan'ın esir alınması sonrasında iyice gerginleşen ilişkileri yumuşatma bağlamında önemlidir. Bu görüşmeler, aynı zamanda Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üye ol-

ması bağlamında emperyalist büyük güçlerin Yunanistan'ı "veto"sunu geri alması için zorladıklarını, Kıbrıs sorunu bağlamında da görüşmelerin sürdürülmesinin yolunu açmaya çalıştıklarına işaret etmektedir.

21 Temmuz 1999 tarihinde Almanya Dışişleri Bakanı Fischer'in bir heyetle Türkiye'ye gitmesi de öne çıkan gelişmelerden biri oldu. Sözkonusu görüşmelerde Almanya ile Türkiye arasında son dönemdeki "soğuk hava"nın giderilmesine çalışıldı.

Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üyeliğini desteklediklerini ve ziyaretinin en önemli noktasının da Almanya için Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne 12. aday olduğunu Türkiye'ye bildirmek olduğunu açıklayan Fischer, Türkiye'nin de yılsonuna doğru yapılacak Helsinki Zirvesi'ne kadar insan hakları bağlamında adımlar atması gerektiğini açıkladı.

İnsan hakları'ndan somut olarak ne anlaşılması gerektiği sorusuna da Fischer şöyle cevap verdi:

"Türkiye'nin Güneydoğu'daki sorunlarını biliyoruz. Türkiye'nin terörle mücadelesinin yanındayız. Bildiğiniz gibi PKK bizim için de bir terör örgütüdür. Ama Türkiye'nin güneydoğusundaki insanlara kültürel otonomi verilmesinin gerilimi çok azaltacağını düşünüyoruz. (...)

Keza Avrupa'da artık idam cezası veren ülke kalmadı. Türkiye bu cezayı lağvederse iyi olur.

Bir de ifade özgürlüğüyle ilgili suçlamalar yüzünden insanları hapse atan Avrupa ülkesi artık yok. Türkiye Avrupa Birliği'nin Aralık ayında yapılacak zirvesinden önce İnsan Hakları konusunda somut adımlar atarsa aday ülkeler arasına girmesini çok kolaylaştırır." (Hürriyet, 23 Temmuz 1999)

Alman Dışişleri Bakanı'nın Türkiye'ye verdiği mesaj budur. Türk tarafıysa işi "alt"tan alma yerine "sert" tavrını koydu, artık bu iş ya olur, ya da "gümrük birliği konusunu da gözden geçiririz" yönlü mesaj vermeye çalıştı.

Kürt sorunu bağlamında ise, her zaman olduğu gibi devletin cumbabası "Kürt sorunu yok ama terör sorunu var" diyerek inkarcı siyasete devam edildiğini gösterdi. Fischer'in Öcalan'ı idam etmeyin tavrına karşı ise Demirel sessiz kalarak cevap verdi.

Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne aday üye olarak alınması bağlamında Helsinki Zirvesi'nde, Türkiye'nin 12. aday olarak gösterilmesi ve ondan sonra "insan hakları ve Kürt sorunu" bağlamında Türkiye'den taleplerden bulunması ihtimali de giderek öne çıkmaktadır.

Fischer'in ziyareti sırasında öne çıkan gelişmelerden biri de, burjuva medya tarafından PKK'nin Avrupa'daki ikinci adamı olarak gösterilen Cevat Soysal'ın Moldova'da kaçırıldığının kamuoyuna duyurulması oldu. Cevat Soysal'ın Almanya'da iltica hakkına ve Almanya'nın verdiği mülteci pasaportuna sahip olması Fischer'in ziyaretinde zorluklar çıkaracağına yorumlandı.

Fischer'in Türkiye'ye ziyaretinden birkaç saat önce Başbakan Ecevit tarafından yapılan açıklamayla olay kamuoyuna duyuruldu. Burjuva medya, yine Türk devletinin güçlülüğünün propagandasını işledi. 22 Temmuz tarihli gazetelerde "özel uçakla dün Türkiye'ye getirildi" diye verilen haberlerin yalan olduğu daha sonra Soysal'ın avukatlarıyla yaptığı görüşmede anlattıklarıyla ortaya çıktı.

Buna göre 13 Temmuz'da yakalanmış ve Türkiye'ye getirilmişti. 13-21 Temmuz tarihleri arasında MİT'te, 21-23 Temmuz tarihleri arasında da Ankara Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde sorgulanmış, işkence edilmişti. Burjuva basının "bülbül gibi ötüyor" yönlü haberleri ise Soysal *"Hiç bir isim vermedim. Basında çıkan haberler gerçek dışı."* diye yalanladı.

Türk hakim sınıfları Kürt ulusal mücadelesinin destekleyicisi olarak gördüğü legal kurumlara ve tespit ettiği belli insanlara saldırmak için bu olayı da kullandı. Gelinen yerde, Cevat Soysal için de "vatana ihanet"ten idam cezası istemiyle dava açıldı.

Öcalan'a verilen idam cezası kararının resmen açıklanmasından sonra Avrupa Konseyi, Avrupa Parlamentosu, Avrupa Birliği Komisyonu tarafından takınılan tavırlarla Öcalan'ın idam edilmemesi istendi. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi(AİHM) ise idama karşı olmasına rağmen, Öcalan bağlamında Türkiye'deki iç hukuk yollarının henüz tükenmediğini belirterek bu aşamada yorum yapmanın yanlış olacağını belirtti. Öcalan'ın davasına başlamak için de AİHM, Yargıtay kararını bekliyor. Bunun dışında bu dönemde Türkiye hakkında açılan 15 ayrı davada Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Türkiye'yi mahkum ederek para cezasına çarptı.

Temmuz ayı sonu Ağustos ayı başında öne çıkan iki önemli gelişme oldu. Gelişmelerden biri, Saraybosna'da yapılan ve 17 devlet başkanı, 15 başbakan ve 40 civarında dışişleri bakanının yer aldığı *"Güneydoğu Avrupa İçin İstikrar Paktı Zirve Toplantısı"* idi.

Bu toplantıya Türkiye Cumhurbaşkanı Demirel de katıldı. ABD Başkanı Clinton'un eli bu toplantıda da birkaç kez *"babanın omuzu"*na indi... Burjuva medya da *"Clinton'un eli babanın omuzunda"*, *"el yine omuzda"* vb. başlıklar atarak cumbabalarının Clinton tarafından ne kadar sevildiği(!)ni göstermeye çalıştılar.

Clinton'un eli'nin mahareti, Demirel'in toplantı sonrasında Türkiye'ye dönerken uçakta yaptığı açıklamalarla ortaya çıkmaya başladı... Demirel, gazetecilerin kendisine Öcalan'ın idam cezası bağlamında sorduğu soruya, *"Türkiye uzun zamandır bu kadar hassas bir konuyla karşılaşmadı." (1 Ağustos tarihli gazetelerden)* diyerek, imzanın kendisini düşündürdüğünü ifade etmeye başladı.

Bu yönlü bir ifadenin Demirel bağlamında ilk kez dile getirilmesi, haklı olarak "Zirve"de Demirel'e bir şeylerin söylenip söylenmediği sorusuna yolaçtı. Emireri medya da bu işi kurcalamaya çalıştı.

Hürriyet gazetesindeki köşesinde "Demirel'de ne değişti?" başlığını atan Oktay Ekşi yazısının sonuna doğru şunları söylemektedir:

"Demek ki Demirel'in zihninde bir şeyler değişmiş. Önceleri 'Bir caninin başına ne gelecekse onunkine de o gelir' umursamazlığıyla değerlendirdiği olayı şimdi 'Tabii bu çok hassas bir konu. Türkiye uzun zamandır bu kadar hassas bir konuyla karşılaşmadı' sözleriyle tanımlıyor.

Biz Sayın Demirel'in temel düşüncesinin değiştiğini sanmıyoruz. Ama Saraybosna'da yabancı devlet başkanlarıyla özellikle Bill Clinton'la bu konuyu konuşup konuşmadığını öğrenirsek, demeçlerindeki değişikliği açıklayabiliriz diye düşünüyoruz." (Hürriyet, 3 Ağustos 1999)

Demirel'in temel düşüncesinin değişmediği konusunda Ekşi'ye hak vermek gerekiyor... Fakat hakim sınıfların kendi aralarındaki dalaşta çıkarlar sözkonusudur. Türkiye açısından da! Emperyalizmin doğasındadır, güçlü kimse söz sahibi ve karar veren de odur! "El yine omuzda" tespitinin

gerçek anlamının, "Demirel elimin altındadır!" olduğu ortaya çıkmaktadır...

Bir yandan Demirel'in söyleminde bu değişiklik meydana gelirken, diğer yandan "Zirve"nin yapıldığı tarihlerde, yukarıda bahsettiğimiz öne çıkan ikinci gelişme oldu.

ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Harold Hoangju Koh, Türkiye'ye Türkiye'de insan hakları politikası ve uygulamalarını incelemek için geldi. İnsan hakları politikası ve uygulamasını inceleyecek yer ise Kuzey Kürdistan'dı. İncelemelerini Urfa, Mardin, Diyarbakır gibi Kuzey Kürdistan şehirlerinde yapan Koh, Türkiye'de ciddi insan hakları sorunları yaşandığını tespit ederek, Türk devletinin insan hakları, Kürt sorunu bağlamında sorunu çözmek için adımlar atması gerektiğini açıkladı.

Bilindiği gibi ABD'nin Kürt sorunu bağlamındaki siyaseti son dönemde açıkça "sorunun nihai çözümü askeri çözüm değildir, demokratikleşme sağlanmalı" biçiminde ifade edilmeye başlandı.

Öcalan'ın TC'ye tesliminde de başrolu CIA oynadı. Gelinen yerde Öcalan'ın yargılanmasını diyalog için bir fırsat olarak değerlendiren ABD, Koh'un ifadeleriyle:

"Şimdi bu sorunu yeni bir düzlemde ele alma gereğini" duymakta ve,

"Şimdi ise insan hakları ve ekonomik gelişme boyutları ön plana çıkıyor." düşüncesindedir.

Koh, Kürtler için de soruna şöyle çözüm istemektedir:

"Daha geniş anlamda bir çözüm ekonomik ve siyasi olmalıdır. Şiddete karşı olan Kürt kökenli Türk vatandaşlarının -ki bunların çoğunluğu oluşturduğunu biliyoruz– bazı temel istekleri ve ilgileri var. Bu da, bir tür diyalog ve ulusal tartışmayı gerekli kılıyor. Bunun bir diğer boyutu da insanların etnik ve kültürel geleneklerini sürdürebilmeleridir." (Hürriyet, 6 Ağustos 1999)

Koh'un ABD'nin görüşlerini "dün"e göre daha açık ve net biçimde ortaya koyması karşısında Türk hakim sınıflarının bazı kesimlerinde "Türkiye vaaz istemiyor" biçiminde tepkilere yol açarken, diğer kesimindeyse destek buldu. FP'nin bazı milletvekilleri bile Koh'un tavrını destekleyen açıklamalarda bulundular.

Sabah gazetesi köşe yazarı Cengiz Çandar, "Koh'a tam not..." başlıklı yazısında ABD'nin resmi pozisyonunu, nihayet kendilerinin savunduğu çizgiye gelmesini olumlu karşıladıklarını anlattıktan sonra, Koh'un açıklamalarına tepki gösterenlere karşı da şunları yazmaktadır:

*"**'Türkiye'nin önüne koyduğu ültimatom gibi şartlar'** denilenlere bir bakınız:*

- İfade özgürlüğü önündeki tüm kısıtlamaları kaldırın;

- Tüm vatandaşlara siyasi, kültürel ve dini özgürlüklerini tam olarak kullandırın;

- İnsan haklarıyla ilgilenenlere baskı yapmayın;

- Hâlâ yaygın olan işkenceyi engelleyin. İşkencecileri cezalandırın. Bu konuda aldığınız önlemlerin lafta kalmamasını sağlayın;

- Kürtlere kendi çıkarlarını yansıtacak partiler kurma olanağı sağlayın.

(...) Bu sıralanan hususların tümü, bizim isteklerimizdir. Amerika, bunları dillendirmeden; biz dillendirdik. Hem de defalarca. Bunların hangisine, hangi mantıkla karşı çıkılabilir..." (Sabah, 7 Ağustos 1999)

Çandar bunları sıraladıktan sonra Koh'un tavrı bağlamında uyarıda bulunarak yazısını bitirmektedir. Tavrı şöyledir:

*"Koh'un ziyaretini ve söylediklerini de sakın sallapati davranışlar olarak görmeyin. Bu gezi, amacı ve mesajıyla çoktan hazırlanıyordu. Bülent Ecevit'in Bill Clinton ile yapacağı Eylül görüşmesinin gündeminin ön hazırlığı niteliğindedir. Koh'un Ankara'da ağzından çıkanlar ise, Kasım ayında İstanbul'da yapılacak insan hakları konulu AGİT Zirvesi'nde mahçup olmaması için Türkiye'ye verdiği **'kopya'**dır..."*

Bu gelişmeler ABD'nin Kürt sorunu bağlamındaki siyasetini uygulatmaya daha fazla ağırlık vermeye başladığını ortaya koymaktadır. Önümüzdeki birkaç aylık süreç yoğun diplomatik pazarlıklarla geçeceğe benziyor! Öcalan'ın silahlı mücadeleyi bırakma çağrısı ve PKK'nin bu çağrıya uyacağı yönündeki açıklamaları ABD'nin de istediği bir tavırdır. Bu noktada, gelinen yerde PKK'nin talepleri ve tavrı ABD'nin Kürt sorununa yönelik siyasetiyle örtüşme durumundadır.

Öcalan'ın silahlı mücadeleyi bırakma çağrısının ardında Amerika Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü James Rubin özel açıklama yapma gereği duydu. Açıklamada, hem takınılan tavrın olumlu bir gelişme olduğu, hem de "Biz icraata bakıyoruz, sözlere değil" denerek, bir bağlamda PKK'nin açıklamaya uygun davranmasının gerekliliğini dile getirdi. Rubin şunları da söyledi:

"Bizim silahlı mücadelenin sona erdirilmesiyle ilgili görüşümüz; örgütün terörist faaliyetlerinin sona erdirilmesini iyi karşılayacağımızdır". (Sabah, 7 Ağustos 1999)

Rubin'in bu açıklamasıyla, Öcalan'ın silahlı mücadeleyi bırakma çağrısı yaptığı açıklamada ABD'ye yaptığı şu çağrı karşılaştırıldığında, perde arkası bazı pazarlıkların döndüğü tespit edilebilir. Öcalan'ın tavrı şöyledir:

"Özellikle ABD'ye de seslenmek istiyorum. Çeşitli biçimlerde kamuoyunda ABD'nin Türkiye'den bir takım demokratikleşme reformlarını beklediğini ama silahlı ortamın engel olduğunu söylüyordu ABD'nin çeşitli yetkilileri. **Hatta daha önce bize de bu şekilde iletilmişti.***(abç) Şimdi onların bu gerekçelerinin de ortadan kalktığını düşünüyorum." (Özgür Bakış gazetesinin Öcalan'ın avukatlarıyla yaptığı röportajdan)*

Öcalan'ın mahkemedeki konuşmasında birçok devleti suçlarken kendisinin yakalanmasında başrolu oynayan emperyalist jandarmanın ABD olduğu konusunda bir şey söylememesinin "sır"ları da yavaş yavaş kendisini gösteriyor. Öcalan, kendisini idamdan kurtarabilecek emperyalist gücün ABD olduğunu biliyor!

Kürt sorunu bağlamında ABD'nin kendi siyasetini uygulatmada işi somutlamaya çalışmasına rağmen, Öcalan'a verilen idam cezasının infaz edilip edilmemesi konusunda şimdilik takındığı tavır –Koh tarafında da dile getirilen tavır–, hukuki süreç devam etmektedir, yorum yapmak yanlış olur biçimindedir. Yorum yapılmadığı için de ABD'nin tavrı esas olarak "sessizlik içinde" biçiminde yorumlanmaktadır.

Görünüşte bu yorum haklı görünse de yanlıştır. ABD sessiz kalmamıştır. İdam cezası kararının resmen açıklanması sonrasında açıklama yapan ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Rubin, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurulabileceğini ve Türkiye'nin bu alanda uluslararası yükümlülüklere sahip olduğunu hatırlattı (bakınız, 1 Temmuz tarihli gazeteler)

Gelişmeler ABD'nin istemleri doğrultusunda yolalmış durumda... Koh'un işkenceyi engelleyin tavrına karşılık, Başbakan Ecevit itirafta bulunarak işkenceyi mutlaka engelleyeceklerini açıkladı. Cumhurbaşkanı Demirel, Çankaya'da 7 HADEP'li Belediye Başkanı'nı kabul etti... Demirel HADEP'lileri kabul etmeden önce ABD'nin bu yönlü isteği olduğu da gazetelerde yayınlandı. Bundan sonraki gelişmeleri de hep birlikte göreceğiz.

Sonuç itibarıyla Öcalan'a verilen idam cezasının infaz edilip edilmemesi tartışmasında, Demirel tavır takınmayı "Prematür, prematür..." (erken, olgunlaşmamış) diyerek ertelemeyi becerse de, söylemde bir değişiklik olmuştur. Şimdiki devlet yetkililerinin esas tavrı sorunu zamana bırakma tavrıdır. Zaten "asalım mı? asmayalı mı?" tartışmasını başlatmanın esas nedenlerinden biri de, "Öcalan'a idam"a koşullandırılan kitlenin, "asmazsak daha çok yararımıza" tavrına hazırlanmasıdır. Kesin bir biçimde söylenemezse de, eğilimin Öcalan'ı "asma yerine kullanma" yönüne doğru geliştiği söylenebilir. Faşist bir devletin "sadist toplumu" Öcalan'a verilecek "en ağır cezanın ömür boyu hapis" ya da "ağırlaştırılmış ömür boyu" cezası olduğuna ikna edilmeye çalışılacaktır. Ama sonuçta yine egemenlerin kendi aralarındaki çıkar çatışmaları kararı belirleyecektir!

***

ÖCALAN'IN SAVUNMASINDAN SONRA PKK'NİN DEĞERLENDİRMESİ HAKKINDA KİM NE DEDİ? BAZI ÖRNEKLER...

1 Eylül 1998 tarihinden itibaren ilan edilen "ateşkes"ten Öcalan'a verilen idam cezası dönemine kadar takındığımız tavırları yorumladığımızda, en çok vurguladığımız konu PKK'nin değerlendirilmesi noktasında oldu. Bu noktada birçok örgütün takındığı tavır, Öcalan'ın ifadesi ve savunmasıyla; ve bu tavrın PKK MK'sı ya da Başkanlık Konseyi tarafından da savunulmasıyla **PKK nitelik değiştirmiştir** biçimindedir.

Bu konuda takınılan tavırlar Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketinde varolan bir yanlışı yeniden gün ışığına çıkardı. Dün –Öcalan'ın esir alınmasından öncesine kadar– PKK'yi reformist çizgisine rağmen devrimci, PKK önderliğindeki ulusal hareketi de devrimci ulusal hareket olarak değerlendirenler, Öcalan'ın savunmasıyla PKK'nin devrimcilikten çıktığı –kimisine göre "teslimiyetçi" kimisine göre "reformist" olmuştur– değerlendirmelerini yapmaktadırlar.

Öcalan'ın savunmasında takındığı tavırla birlikte PKK'nin reformistleştiğini savunanlar, PKK'nin bundan önceki reformist çizgisini devrimci çizgi olarak savunma ve bu reformist çizgiyi temize çıkarma konumundadırlar ve bu bağlamda kitlelere yanlış bilinç taşımaktadırlar.

PKK'nin çizgisinin reformist olduğu tespiti doğrudur. Yine PKK'nin Öcalan'ın savunmasında takınılan tavırla TC ile barış istediği, düzen içi çözüm için mücadele ettiği; düzenle birleşmeye çalıştığı vb. vb. tespitler de doğrudur. Fakat, tüm bunlara rağmen PKK'de 1998 ile 1999 Mayıs'ı arasında bir nitel değişiklik olmamıştır. PKK, çizgisi itibariyle 1993'ten bu yana açıkça reformist bir çizgiye oturmuştur.

Bugün hâlâ PKK'nin genel değerlendirmesi bağlamında söylenecek şey, bizim dün söylediğimizdir: PKK reformist, burjuva milliyetçi ve TC ile –aynı zamanda kendisine destek verecek herhangi bir emperyalist güçle– işbirliğine hazır olan; Kürt ulusal sorununu "ulusal kültür", "kimlik" düzeyine indirgeyen ve burjuva düzeni çerçevesinde "çözme"ye çalışan bir örgüttür.

Öcalan'ın savunmasında ortaya koyduğu tavırlar ve gelinen yerde emperyalistleri ve TC'yi ikna etmek için atılan "silahlı mücadeleyi bırakma" adımı PKK'nin şimdiye kadar savunduğu çizginin devamıdır, mantıki sonucudur. Bu çizgi temelinde atılan adımların yeni olması, çizgiden özde bir değişiklik olduğu; "PKK dün devrimciydi, bugün reformist" vb. değerlendirmeleri haklı çıkarmaz. Bu sadece, bu tür görüşleri savunanların bundan önceki değerlendirmelerinde yanlış tavır takındıklarını, yanlış değerlendirme yaptıklarını ortaya koyar.

Bir örgütün degerlendirilmesinde "ya devrimci, ya karşıdevrimci" şemasıyla kendilerini hapsedenlerin, "ne devrimci, ne karşıdevrimci" değerlendirmesini anlayabilmeleri çok zordur. Bu dar bakış açısı kendisini reformist çizgiye rağmen TC'ye karşı mücadelede PKK'nin Kürt ulusunun ezilmesine karşı gelme noktasında haklı bir yana sahip olduğu ve bunun desteklenmesini anlayabilmeleri de güçleşmektedir.

Bu noktalarda kafaların bulanıklığı, şimdiye kadar bu örgütler tarafından PKK'ye verilen desteğin, esas olarak PKK'nin devrimci olduğu değerlendirmesine bağlı olduğunu da ortaya koymaktadır. Devrimci olarak değerlendirilen bir örgüt ya da harekete destek verilmesinin doğruluğu tartışılmaz bile... Böylesi bir durumda niye sadece destek vermekle yetinildiği sorusu sorulup, konu üzerine tartışılabilir.

Fakat, devrimci genel değerlendirmesinin yapılmadığı, karşıdevrimci de değerlendirilmeyen ve siyasi çizgisinin reformist olduğu bir harekete, hangi ölçüde, nasıl destek verileceği; hatta böylesi bir harekete destek vermenin doğru olup olmadığı üzerine tartışılır. İşte bu bağlamda takınılan tavırlar devrimci hareketin ulusal soruna yaklaşım bağlamında –her ne kadar sorunun çözümünün devrimle olacağını propaganda etme bağlamında doğru tavır takınsalar da– Marksizm-Leninizm'den fazla bir şey öğrenilmediğini, sorunun gerçekte kavranmadığını göstermektedir.

Bu tespitleri yaptıktan sonra konumuza daha somut bakabiliriz. Burada yapmaya çalıştığımız şu ya da bu örgütün bir bütün olarak ulusal soruna nasıl yaklaştığını ortaya koymak değildir. Öcalan'ın savunmasında takındığı tavır

sonrasında PKK hakkında neler söylendiğini ve yapılan değerlendirmeleri önceki dönemde yapılan değerlendirmelerle karşılaştırıp PKK'nin değerlendirilmesindeki yanlışı ortaya koymaya çalışacağız. Cevap vermeye çalışacağımız temel soru, PKK'nin nitelik değiştirip değiştirmediğidir.

TKP/ML ve TKP(ML)'NİN TAVIRLARI

Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist ve devrimci hareketinde en başta Kemalizm ve ulusal sorun konusunda doğru, marksist-leninist tavır takınan ve bu bağlamda "bir milad" olan İbrahim Kaypakkaya yoldaşın savunucuları olduğu iddiasında olan bu örgütlerin PKK'yi değerlendirme noktasındaki tavırları, tam bir tutarsızlık örneğidir.

Henüz kendi aralarında TKP/ML-TKP(ML) olarak ayrılmadıkları dönemde, PKK'yi değerlendirmeleri birkaç kez değişmiştir. PKK'nin bugüne göre daha iyi bir konumda olduğu koşullarda TKP/ML bazen PKK'yi karşıdevrimci, bazen de devrimci olarak değerlendirmiştir. Son yıllardaki değerlendirme ise "ulusal devrimci hareket" biçiminde olmuştur.

TKP/ML'nin bu yanlış tavrına değişik yazılarımızda da değindik. Örneğin, PKK'nin Dersim'de TDKP'lilere saldırması, bazılarını öldürmesi ve "Türk Solu" olarak değerlendirdiği örgütlerin "Kürdistan'da çıkması" ya da "misafirliğini bilmesi" gerektiğini savunduğu 1993 yılının son aylarındaki tavrına karşı takındığımız tavırda TKP/ML ve TDKP'ye şu eleştiriyi de yönelttik:

"Bir başka yanlış da bu örgütlerin PKK'ya bahşettikleri devrimciliktir. Bilindiği gibi TDKP ve TKP/ML belli dönemlerde PKK'nın niteliğini karşıdevrimci ve hatta faşistlerle aynı kefeye koyan değerlendirmelerle değerlendirmişlerdir. İşlerine geldiği gibi, o an hangi değerlendirme kendilerine uygunsa o yönden değerlendirmeler yaptılar. PKK'nın niteliğinde ileriye dönük herhangi bir değişiklik olmamasına rağmen, tam tersine gittikçe reformist bir çizgiye oturan bir politikaya sahip olmasına rağmen, bu örgütler geçmişte yaptıkları yanlış değerlendirmenin intikamını alırcasına bu sefer de diğer uçtan yanlış değerlendirme yapıyorlar. Bunu yapmalarının bir gerekçesi de, herhangi bir örgütü değerlendirirken ya devrimci, ya da karşıdevrimci ikileminin dışına çıkamamalarıdır. Gerçi PKK'yi değerlendirirken de kendi kendileri ile çelişen tespitler yapıyorlar, ama genel değerlendirmede devrimci olarak değerlendirmektedirler. Devrimci tespitinin önüne "ulusal" tespitini ekleyerek "ulusal devrimci hareket" olarak görmektedirler. PKK, bugün hâlâ faşist Türk devletine karşı savaşan bir güç olsa da, bu onların devrimci bir niteliğe sahip oldukları anlamına gelmez. Devrimci bir niteliğe sahip olmamak, otomatikman karşıdevrimci olduğu anlamına da gelmez. PKK'nın niteliği ne devrimci, ne de karşıdevrimcidir. PKK, küçükburjuva milliyetçi bir karaktere sahip olup özellikle son yıllarda savunduğu politika ile reformist siyaset yürüten bir örgüttür. Kürt ulusunun kurtuluşu yürütülen bu siyaset temelinde gerçekleşemez. Bunun için PKK'nın niteliğini doğru tespit etmek de zorunludur." (Roja Bolşewik, sayı 2, sayfa 37, Mart-Nisan 1994)

Böylesi eleştiri ve uyarılara rağmen yanlışta ısrar edildi. PKK'nin silahlı mücadeleyi de "siyasi çözüm"e bağlı, o'nun için verdiğinin açıkça ortaya çıktığı koşullarda bile silahlı mücadele "devrimci ulusal hareket" değerlendirmesinin esas ölçütü yapıldı.

Öcalan'ın savunmasının değerlendirilmesi ve bu temelde de PKK'nin değerlendirilmesine nasıl yaklaşıldığı TKP/ML'nin "Merkezi Kitle Yayın Organı" olan "İşçi Köylü Kurtuluşu"nun elimizdeki son sayısı Haziran 1999 tarihli 126. sayısıdır. Bu dergide Öcalan ve PKK'nin değerlendirilmesi hakkında takınılan tavır Partizan dergisi Özel Sayı 136'da da takınılan tavır olduğu için üzerinde ayrıca durmaya gerek kalmamaktadır.

TKP/ML ve TKP(ML)'nin siyasi çizgisinin savunucusu konumunda olan ve legal alanda yayınlanan dergilerde ortaya konan tavırlara değinmek siyasi açıdan bu örgütlerin tavırlarını ortaya koymak anlamına gelir.

ÖZGÜR GELECEK VE PARTİZAN

Özgür Gelecek dergisinin 132. sayısında Öcalan'ın İtalya'ya gitmesiyle ilgili bir tavır takınıldı ve bu süreçte "Proletarya partisi"nin doğru tavır takındığı da vurgulandı. Tavırlarının neden doğru olduğuna verilen cevap ise şöyledir:

*"Zira sözkonusu olan, **bugüne kadar devrimci temelde** ulusal kurtuluş hareketinde önderlik edip sürdüren ve gelinen noktada ulusal bir boyutta kitlelerle bütünleşen **ulusal devrimci bir Parti**'nin başkanının ve hatta ulusal bir önder karizması sağlamış bir **ulusal devrimci önderin**, faaliyetlerini sürdürüp sürdürmemesi, hatta Türkiye'ye iade riski nedeniyle yaşamının garantiye* (alınıp BN) *alınmaması sorunu vardır." (abç) (agd, sayfa 3)*

"Roma süreci" bağlamında takınılan bu tavırda altını çizdiğimiz yerlerde Öcalan, PKK ve PKK önderliğindeki ulusal hareketin devrimci olarak nitelendirildiği açıkça ortadadır.

Yine aynı sayının 20. ve 21. sayfalarında *"Yeni dönemeçte PKK'nin rolü ve görevi ile ulusal hareketin ikili tutumu üzerine: Devrimci Ulusal Hareket mi, Reformist Ulusal Hareket mi?"* başlıklı bir yazı yayınlandı. Sözkonusu yazıda diğer bazı noktaların yanısıra bir ulusal hareketin devrimci olarak değerlendirilmesinin "temel kriteri" de ortaya konmaya çalışılmaktadır. PKK'yi değerlendirme noktasında ilkönce şu tespit yapılmaktadır:

*"PKK, **ulusal devrimci niteliği** ile proletaryanın müttefiğidir." (abç) (agd, sayfa 20)*

Ardında ulusal hareketlerin ikili yanı olduğu, devrimci ulusal hareketlerin de iki yanı olduğu vb. anlatılmaya çalışılıyor. "Yeni dönemeç" bağlamında ise, emperyalistlerin PKK'ye dayatmalarda bulunacağı bir durumla karşı karşıya kalındığı ve bu noktada PKK'nin dikkatli ve uyanık olması gerektiği salık verilmektedir.

"Elbetteki emperyalist bir kampın, PKK üzerinden çıkarlar umması sadece böyle bir amaç taşıması PKK'nin devrimci rotasından çıktığı anlamına gelmez." (aynı yerden) tespitini yaptıktan sonra da PKK'nin görevi şöyle tespit edilmektedir:

"PKK, bugün geldiği dönemeçte, Avrupa finanskapitalizminin planlarını ve emellerini boşa çıkarma misyonuyla karşı karşıyadır." (aynı yerden)

Bu yaklaşımın temel mantığı PKK'nin devrimci olduğu ve emperyalistlerin, somutta da Avrupalı emperyalistlerin PKK'yi devrimci çizgisinden uzaklaştırma planları olduğu

ve PKK'nin buna karşı uyanık olması gerektiğidir. Yani "Roma süreci"nde de PKK devrimci olarak değerlendirilmektedir.

"...Bir ulusal hareketin devrimci olup olmamasının temel kriterini, emperyalist sistemi ve uşaklarını hedef alıp alması oluşturmaktadır." (sayfa 21) tespitini yaptıktan sonra da PKK'yi *"Bu evrensel normlar somutunda halen ulusal devrimci bir müttefik olarak"* gördüklerini açıklamaktadırlar. Şimdi bu tespite göre (ki bu biçimiyle tam doğru değil), bir ulusal hareketin devrimci olmasının temel kriteri, emperyalist sistemi ve uşaklarını hedef alma kriterini PKK yerine getirmektedir! Peki ama Özgür Gelecek yazarları PKK'nin emperyalist sistemi ve uşaklarını hedef aldığını nasıl ispatlıyor?

Eğer, *"Esas olan mücadele biçimleri değil, politik hattıdır"* tespitini ciddi ciddi savunuyorlarsa, o zaman PKK'nin politik hattında, emperyalist sistemin hedef alındığı nasıl ispatlanabilir? Bunun da ötesinde, çöküşünden önce "Doğu Bloku" ve Rus sosyalemperyalizmine karşı PKK'nin tavrı da bilindiğinde; o dönem tutarsız antiemperyalist olan PKK'nin, nasıl oluyor da bugün emperyalist sistemi hedef aldığı tespit edilebiliyor? Bunun izahı Özgür Gelecek dergisinin yazarlarının görevidir, sorumluluğudur. PKK'nin antiemperyalistliği, emperyalist sistemi hedef alması nasıldır?

PKK'nin "antiemperyalist"liği konusundaki kafakarışıklığı kendisini Özgür Gelecek sayı 144'de, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ulusal sorunda *"Türk şovenizmine darbe ve ezilen ulus sorununa proleter bakış açısının kazandırılmasında"* ki rolünün ortaya konmaya çalışıldığı makalede ortaya çıkmaktadır.

Sözkonusu makalede İbrahim Kaypakkaya'nın ulusal sorundaki tavrı özetlenmeye çalışılırken bu tavrın PKK somutunda ne anlama geldiği üzerine de değerlendirmeler yapılmaktadır.

Buna göre PKK, Kürt küçükburjuva hareketi olarak ortaya çıkmış ve: *"Süreç içinde ise, Kürt ulusal burjuvazisinin siyasal önderliği eline geçmiştir." (agd, sayfa 23)*

Kürt milli burjuvazisinin önderliğinin eline geçen PKK'nin yapmak istediği şey ise; *"Kürt ulusal burjuvazinin sınıf çıkarları doğrultusunda ayrı bir devlet kurmaktır." (aynı yerden)*

Kürt ulusal burjuvazisinin kim olduğu, hangi taleplere sahip olduğu ve ne için mücadele ettiği vb. vb. sorunlara hiç değinmeden PKK'nin Kürt ulusal burjuvazinin önderliğinin eline geçtiği tespit edilmekte; ve yıllardan beridir PKK bar bar bağırarak, *"biz ayrı bir devlet kurmak istemiyoruz! TC'nin sınırları korunarak, anayasal düzenlemelerle Kürtlerin kimliğinin tanınmasını, kültürel haklarının verilmesini istiyoruz"* derken, "proletarya partisi"nin temsilcileri PKK'nin Kürt milli burjuvazisinin sınıf çıkarları doğrultusunda ayrı bir devlet kurmak istediğini savunabilmektedir!

Antiemperyalistlik konusunda ise Halkın Günlüğü dergisini eleştirme adına şu şaheser görüş savunulmaktadır:

"Küçük-burjuva oportünizminin köksüz temsilcilerinden Halkın Günlüğü'nün iddia ettiği gibi, (Bak, HG, sayı 6) 'PKK dünya gericiliğine darbe' vurmuyor, (onlar darbe 'vurduğu'ndan dem vuruyorlar) aksine, belli bir süreçte anti-emperyalist ve ilerici bir rol oynuyor ve demokratik bir muhteva taşıyor. PKK, emperyalizm el uzattığında anında uzlaşmaya ve emperyalizmin güdümüne girmeye hazır bir partidir." (agd, sayfa 23)

Marksizm-Leninizm'den biraz haberi olanların burada söylenenlerin Marksizm-Leninizm'le ilgisinin olmadığını rahatlıkla söyleyebilirler. Öyle ki, PKK dünya gericiliğine darbe vurmuyor, ama antiemperyalist ve ilerici bir rol oynayabiliyor! ve genel değerlendirme açısından da "ulusal devrimci"! Çözün bakalım düğümü?

Kafa karışıklığı ve yanlış bununla sınırlı değil! Devamında takınılan tavır şöyledir:

"Bugün PKK'nin anti-emperyalistliği de sınırlıdır. Türk devletini destekleyen emperyalistlere bir darbe vururken, Türk devletini desteklemeyen emperyalistler ile uzlaşma yolunu arar. Kısacası, PKK, tutarlı bir anti-emperyalist hareket değil, emperyalizm ile uzlaşmaya yatkındır. Şu anda ilerici-demokratik ve anti-emperyalist olması, nesnel bir durumdur. İdeolojik değil. Ve PKK, hızla reformcu bir sürece de girmeye başlamıştır." (agd, sayfa 24)

Eh, seçen seçsin istediğini! PKK'nin antiemperyalistliği sınırlıdır, PKK tutarlı bir antiemperyalist hareket değildir, emperyalizmle uzlaşmaya hazırdır, amaa... nesnel olarak ilerici, demokratik ve antiemperyalisttir! Oportünizmin dükkanında her mal var!

Özgür Gelecek sayı 132'de bir ulusal hareketin devrimci olup olmamasının temel kriterinin (ki bunu da tam doğru koymamaktadırlar), o hareketin emperyalist sistemi (burada dikkat! Şu ya da bu emperyalist güç değil, emperyalist sistem sözkonusudur!) ve uşaklarını hedef alıp alması oluşturmaktadır tespitini yapanlar, sayı 144'de PKK'nin antiemperyalistliğinin sınırlı olduğu, tutarlı olmadığını tespit etmektedirler, ama buna rağmen PKK'yi antiemperyalist, devrimci ulusal hareket olarak değerlendirmeye devam etmektedirler. Bu durumda ya PKK sözkonusu dergilerin yayınlandığı dönemde değişmiştir, o zaman bunun ne olduğu ortaya konmalı; ya da PKK değişmemiş, o zaman da Özgür Gelecek yazarları kendi tespitlerini gözden geçirmek zorundadırlar.

Partizan dergisinin Temmuz 1999 tarihli 32. sayısında, Öcalan'ın esir alınması sonrasında ve yapılan açıklamaya göre mahkemeye çıkarılmasından önce yazılan *"Emperyalizm, Ortadoğu ve Kürtler"* başlıklı yazıda takınılan tavırda da PKK'nin değerlendirilmesi "ulusal devrimci hareket" biçimindedir.

Somut olarak *"Son süreç, PKK ve görevlerimiz"* başlıklı bölümde şu tavırlar takınılmaktadır:

"ABD öncülüğünde kurulan karşı-devrimci ittifakın ve yürütülen politikaların hedefi gayet açık ve net! Henüz ulusal-devrimci bir zeminde olan PKK hareketini tasfiye etmek." (adg, sayfa 13)

Bu tespite göre PKK 31 Mayıs tarihinden önce hâlâ "ulusal devrimci" niteliğini korumaktadır. PKK'nin tasfiye edilmesinin öyle kolay olmadığını emperyalistlerin de bildiği anlatıldıktan sonra yapılmak istenen nedir sorusu sorulmakta ve şu cevap verilmektedir:

"Yapılmak istenen; uluslararası alanda etki gücü zayıflamış, diğer bir söylemle devrimci iradesi esas olarak kırılmış, en geri taleplere 'evet' demeye razı edilmiş bir PKK yaratmaktır." (aynı yerden)

Buradaki temel mantık da Özgür Gelecek dergisinde savunulan düşüncelerle örtüşmektedir. PKK'nin kendisi emperyalistlerden bir şey istemiyor... Emperyalistler, Ortadoğu'da kendi çıkarlarına engel teşkil eden PKK'yi ya

tasfiye etmek, ya da kendi çizgilerine çekmek için çalışmaktadırlar. Sorunu sadece emperyalistler ne yapmak istiyor temelinde ele alıp PKK'yi bu temelde değerlendirirseniz kuşkusuz ki yanlış sonuca varırsınız. Nitekim bu dergilerde takınılan tavırlar da bunu açıkça göstermektedir.

ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarıyla, emperyalizmi tehdit etmeyen bir PKK'nin varlığının ABD'nin "Kürt sorununun çözümü" siyasetiyle çelişmeyeceği tespit edildikten sonra şu tespit yapılmaktadır:

"Oysa bugünkü mevcut durumuyla reformizme dümen kırmış da olsa, yurtsever-devrimci yönünü henüz koruyan PKK, ABD'nin Ortadoğu ve Kafkaslar'daki stratejik çıkarlarının önünde ciddi ve güçlü bir tehdit unsurudur." (agd, sayfa 14)

Eh, reformizme dümen kırılmış... Ama! Dümen kırıldığı için araba da olduğu yerde kalmış! Ve böylece PKK, dümen kırmasına rağmen hâlâ "yurtsever-devrimci" yönünü korumaktadır?! Menşeviklerin ufku bu kadar geniş... Ama sezarın hakkı sezara! En azından PKK'nin reformizme dümen kırdığını tespit edebiliyorlar!

Öcalan'ın İtalya'ya gitmesi ve sonrasında esir alınmasına yol açan siyaset bağlamında PKK'nin siyasetinin yanlış olduğu, sorunu emperyalistleri ikna etme temelinde çözmeye çalıştığı vb. siyasetin yanlışlığı ortaya konacağına; ideolojik olarak PKK'nin siyasetinin yanlışlığı gösterileceğine şu tespit yapılmaktadır:

"Kısacası, ideolojik anlamdaki netsizlik, anti-emperyalist bilinçteki bulanıklık ortaya ağır bir sonuç çıkarttı." (agd, sayfa 17-18)

PKK'nin ideolojik olarak net olmadığı, antiemperyalist bi-

lincinin bulanık olduğu biçimindeki bir tespit gerçekleri tersyüz eden kitlelere yanlış bilinç taşıyan bir tespittir. PKK, kendi siyaseti açısından ideolojik olarak nettir. Sorun, bu açık olan ideolojik konumun burjuva ideolojisi mi, proletaryanın ideolojisi mi olduğu sorunudur. PKK'nin ideolojisi burjuva ideolojisidir. Antiemperyalist bilinç bağlamında da bulanıklık değil, yanlış siyaset sözkonusudur. Antiemperyalist bilinç bağlamında Özgür Gelecek ve Partizan dergisinin yazarlarının tavırlarında "bulanık"lık olduğunu tespit etmek daha doğru olacaktır. Bu "bulanık"lık sonucudur ki PKK'yi hem "antiemperyalist devrimci niteliğe" sahip olan, hem de "tutarlı antiemperyalist" olmayan bir örgüt olarak değerlendirebilmektedirler.

Öcalan'ın mahkemeye çıkarılması ve savunmasının hangi temelde yapıldığı ortaya çıktıktan sonra takınılan tavırlar ise şöyledir.

Partizan dergisi Özel Sayı 135'de mahkemeyle ilgili takınılan tavırda faşist Türk devletinin Öcalan'ı ve onun şahsında Kürt ulusal hareketini yargılama hakkına sahip olmadığı, yargılanması gerekenin faşist Türk devleti olduğu doğru, devrimci tavır takınılmaktadır.

"İmralı, Türk devletine 'barış' çağrısı değil, onu yargılama yeri olmalıdır" arabaşlığında Öcalan'ın savunması konusunda tavır takınılmaktadır. Öcalan'ın tavrının TC'yi yargılama tavrı olmadığı da doğru olarak tespit edilmektedir. Takınılan tavrı *"barış adı altında en kötü uzlaşma sinyallerinin verilmesidir"* biçiminde de değerlendirdikten sonra, Öcalan'ın tavrına alternatif olarak şu görüş savunulmaktadır:

"Barış olacaksa onurlu bir barış olmalıdır. Kürt ulusunun onurlu 'barış'ı, ancak ve ancak Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesi, Türk devleti tarafından kayıtsız-koşulsuz tanınmak koşuluyla olabilir." (aoç) (agd, sayfa 5)

Öcalan'ın savunmasının TC'yi yargılayan bir savunma olmadığı doğru tespitini yapmaları, TC ile "barış" sinyallerini reddetmelerine rağmen; kendi çözüm alternatiflerini koymaya çalıştıkları yerde çuvallamaktadırlar! Nedir yanlış olan? diye sorulabilir tabii ki. "Onurlu barış", "Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesi" vb. görüşlerin savunulmasının neresi yanlış ki? Evet, neresi yanlış?

Partizan yazarlarının "barış"ı ve "Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesi" işini devrime bağlı ele almamaları, bu hakkın faşist Türk devleti tarafından tanınmasını istemeleridir yanlış olan. Bunun da ötesinde, barış sorununa, burjuva düzen içindeki barış ile, sömürücü sınıfların ortadan kaldırıldığı, ezenle ezilenin, sömürenle sömürülenin olmadığı gerçek barış arasında ayrım yapan proleter sınıf bakış açısı yerine, soruna burjuva ahlaki kavramlarla yaklaşılmasıdır yanlış olan.

Faşist Türk devletinin PKK ile anlaşma yaptığını varsayalım bir an. Kürt ulusunun kimliğinin anayasayla tanındığı, Kuzey Kürdistan'da çatışmaların son bulduğu bir ortamın oluştuğunu da varsayalım. Böylesi bir durumun Kürt ulusu açısından düne göre biraz daha iyi olan bir durum olacağı kuşkusuzdur. Fakat buna rağmen TC ile anlaşmanın, barışmanın "onurlu"luğu nerededir?

Partizan Özel sayı 136'da Öcalan'ın "Demokratik çözüm" arayışı hakkında daha geniş bir tavır takınıldı. Bu tavırda yanlış bir temelde "Roma sürecinin siyasi çözümü" ile "İmralı sürecinin demokratik çözümü" karşı karşıya konmakta, sonuç itibarıyla "siyasi çözüm" anlayışı temize çıkarılmaktadır. Böylece a) aynı siyasi çizginin, yaklaşımın başka kavramlarla dile getirilmesi, birbirinden farklı bir siyaset savunulduğu değerlendirmesine temel yapılmaktadır, b) "demokratik çözüm" anlayışı gibi "siyasi çözüm" anlayışının da reformizm olduğu gerçeği görülmediği için, daha kötü olan bir konuma karşı daha az kötü olan bir konum savunulmaktadır.

Uzun uzun alıntılarla Öcalan'ın tavrının yanlışlığı ortaya konmaya çalışılırken değerlendirme bağlamında şunlar söylenmektedir:

"Öcalan ve PKK, ABD'nin 'Demokratik Çözüm'ünü devrimci çözümün yerine geçirmiş, savunmasının esasını bunun üzerine oturtmuştur." (agd, sayfa 4)

"Şimdi sormak lazım, 1993'te atılan bu ilk adımın kendini bir zincirin halkaları biçiminde devam ettirerek, devrimci ulusal kurtuluşçu mücadeleyi nasıl reformist bir çizgiye getirdiği ve daha da olumsuz bir noktaya götüreceği görülmüyor mu?" (agd, sayfa 4-5)

Buradaki tavıra göre 1993'te atılan ilk adım sonrası gelişmeler, İmralı'daki savunmayla birlikte tamamlanmış ve reformist bir çizgiye gelinmiştir. Hatta bunun da ötesinde gelinen yerdeki çizgi daha da olumsuz bir noktaya götürecek miş? Doğru. Eğer bu çizgiden köklü bir kopuş olmazsa, bugünkünden daha da olumsuz bir noktaya gidilecektir. Bu doğru da, eğer reformist bir çizgiye gelinmişse, sözkonusu örgütün, grubun da reformist olarak değerlendirilmesi gerekiyor. Okuyucu bu değerlendirmenin yapıldığını aktardığımız alıntı temelinde söyleyebilir. Fakat genel değerlendirmede bu yapılmamaktadır. Hem de yazının sonunda "PKK ve Öcalan'ın çizgisini mahkum et"melerine rağmen!

Bunun da ötesinde Öcalan'ın "yeni bir şey söylemediği" tespitine karşı Öcalan'ın "yeni çok şey söylediği" tespiti yapılarak şunlar söylenmektedir:

"Devrimden reformizme, direnişten teslimiyete, anti-emperyalizmden emperyalizm uzlaşmacılığına, anti-faşizmden uzlaşmacılığa, faşist devletten demokratik cumhuriyete, bağımsız Kürdistan'dan Misak-ı Milli'ye, devlete karşıtlıktan devletin hizmetinde çalışmaya, işkenceci devletten insan haklarına saygılı devlete, Kürt düşmanı TC'den Kürt dostu TC'ye, anti-Kemalizmden Kemalizm milliyetçiliğine vb. vb. bütün konular genel söylem ve cümle aralarına sıkıştırılarak devrimci lafızla karıştırılarak söylenen şeyler şimdi derinliğine olarak tamamen yeni söylenmiştir." (aynı yerden)

Tüm bu nereden nereye mantığı 31 Mayıs 1999 öncesiyle sonrası arasındaki farklılığı ortaya koymaktır. Bunların "şimdi derinliğine" söylendiğini, önceden de "devrimci lafız" arasında söylendiğini kendileri kabul etmektedir. Hatta ve hatta özü itibariyle savunulanların yeni olmadığı da tespit edilmektedir.

Varsayalım ki bunların hiç biri içerik olarak önceden söylenmedi. İmralı'daki savunmayla bu düşünceler ilk kez savunuldu ve PKK'nin çizgisi haline geldi. Peki ama o zaman bu çizginin ve bu çizgi temelinde de PKK'nin en azından düzen içi bir örgüt olarak değerlendirilmesi gerekmez mi? Partizan yazarları PKK'yi genel değerlendirmede reformist olarak bile değerlendirmiyorlar. Bu nasıl yapılabiliyor? Cevabı şöyledir:

"Tüm bu olumsuzluklara ve gelinen aşamaya rağmen

Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi hemen teslim alınacak ve kısa zamanda devrimci özelliğinden tamamen arındırılacak konumda da değildir. ***Her ne kadar önderlik bu uzlaşmacı çizgide ısrar etse de bünye, bunca mücadelenin yarattığı bir devrimci dinamiğe de sahiptir."*** *(aoç) (aynı yerden)*

Önderlikle bünye böyle karşı karşıya konularak, PKK'nin çizgisinin reformist olduğu genel değerlendirmesi bir türlü yapılmamaktadır. Ki, yukarıda da belirttiğimiz gibi yazının sonunda "PKK ve Öcalan çizgisini mahkum" ettiklerini açıklamaktadırlar. Ya bu çizgi "devrimci" olmadığı için mahkum edilmektedir. O zaman da bunun açıkça söylenmesi gerekiyor. Ya da mahkum edilen çizgi hâlâ "devrimci" olan çizgidir, bu durumda da "devrimci" bir çizginin nasıl ve hangi görüş temelinde mahkum edildiği açıklanmak zorundadır.

Aynı sayıda bir başka yazıda ise şu tespit yapılmaktadır:

"Yani PKK ulusal önderliği uzlaşma pazarlığındadır. Öcalan davası da bu pazarlığın en önemli vitrinini oluşturmaktadır.

Şimdi gerçekten de PKK'nin yönelimini belirleyecek olan, gerilla savaşının çekileceği güzergah olacaktır." (agd, sayfa 7)

Öcalan'ın ifadelerinde ve savunmasında silahlı mücadelenin sona erdirilmesi görüşü açıkça savunulmuş ve gelinen yerde "silahlı mücadelenin bırakılması" gerektiği açıkça ilan edilmiştir. Bu durumda gerilla savaşının güzergahı da bellidir. Özgür Gelecek veya Partizan dergilerinin bu durumda yapacakları değerlendirme de, yukarıda ortaya konan yaklaşım gözönüne alındığında bellidir.

Bunlar, "ya devrimci, ya karşıdevrimci" şemasına kendilerini hapsettikleri için PKK'ye bir türlü reformist çizgiye sahip bir örgüttür demiyorlar. Bunu dedikleri andan itibaren de PKK'nin bütünüyle karşı cephede olduğunu söylemelerinin önünde hiç bir engel yoktur.

HALKIN GÜNLÜĞÜ

Halkın Günlüğü dergisinin PKK ve PKK önderliğindeki ulusal hareketi değerlendirmesi bağlamında Stêrka Bolşewik sayı 6'da tavır takınıp Halkın Günlüğü dergisinin PKK'yi "ulusal devrimci hareket" olarak değerlendirmesinin neden yanlış olduğunu ve PKK'nin *"Bugün hem emperyalizme, hemde Türk devleti ve dünya gericiliğine darbe"* vurmadığını, tersine uzlaşma yolları aradığını ortaya koyduk.

Öcalan'ın İtalya'ya gitmesinden sonra Halkın Günlüğü tarafından yapılan değerlendirme değişmemiştir. PKK ve önderliğindeki ulusal hareket "devrimci ulusal hareket" olarak görülmektedir. Fakat bu dönemde Öcalan'ın ve PKK'nin açıklamalarındaki tavırlarda ortaya konan siyasette diplomasi mücadelesinin açıkça öne çıkarıldığı görüldüğünde olsa gerek PKK'nin "yeni bir evreye girdiği" tespit edilmektedir. Bu bağlamda Öcalan'ın Avrupa'ya çıkışını şöyle değerlendirmektedirler:

"A. Öcalan'ın Avrupa'ya açılımı, PKK'nin politik yönelimi ve taktiklerinin ana merkezine Kürt sorununu masa başında çözmeyi ve bunun için de ağırlıklı mücadele aracı olarak uluslararası diplomasiyi koyduğunu göstermektedir." (Halkın Günlüğü, sayı 34, sayfa 12)

Burada dikkat çekilmesi gereken esas nokta, sözkonusu PKK'nin siyasetinin sadece taktik bağlamında ele alınması ve bu taktiğin hangi stratejiye hizmet ettiğinin gözardı edilmesidir. Bu gerçeklik gözardı edildiği için de sadece, *"Biz ise bu süreci (...) olumsuz bir sürece evrilmenin başlangıcı olarak değerlendiriyoruz." (aynı yerden)* tespitini yapmaktadırlar. Yani, Öcalan'ın Avrupa'ya çıkışıyla birlikte PKK olumsuz bir sürece evrilmeye başlamıştır!

Diyalektik diye bir şeyin varlığını duymuş olacaklar ki, "evrilmenin başlangıcı"nın nedenlerinin de açıklanmaya muhtaç olduğunun farkına varıyorlar... Ve şu tespiti yapıyorlar:

"Eğer bir hareket, gelinen aşamada politik-pratik olarak reformizme doğru hızlı bir biçimde evriliyorsa, kuşku yok-ki bunun temel nedeni, o harekete karakterini veren ideoloji, program ve izlediği taktik politikalardır." (aynı yerden)

Bu tespitten sonra da PKK'nin ortaya çıkış döneminden itibaren nasıl bir yol izlediği anlatılmaya çalışılmakta ve ulusal hareketin, ulusal burjuva ve devrimci yanları olduğu vb. anlatıldıktan sonra şu tespit yapılmaktadır:

"...PKK, ideolojik düzlemdeki reformizmi daha örgüt olarak ortaya çıktığı ve partileştiği dönemde önemli derecede kendi bağrında taşımaktaydı." (aynı yerden)

Pratik düzlemde de; "Ortaya çıkışından bu yana direkt olarak anti-emperyalist eylem ve söylemlerden uzak durdu." (aynı yerden)

Buna ek olarak PKK'nin zamanın Sovyetler Birliği bağlamında Rus sosyalemperyalizmi karşısındaki tavrının da yanlış olduğu tespit edilmektedir. Bir ulusal hareketin devrimci olmasının "Leninist kriterleri"nin ne olduğu da (emperyalizme darbe vurması, komünistlerin ajitasyon ve propagandasının engellenmemesi) yapılan bu değerlendirmeler sonrasında ortaya konmaktadır.

Tüm bu tespitlerden sonra PKK'nin reformist olarak değerlendirilmemesinin nedeni nedir diye sorduğunuzda alacağınız cevap şöyledir:

"Az öncede belirttiğimiz iki kriter PKK'nin kendi üzerinde taşıdığı devrimci ölçütlerdir. Bazı akımlar PKK'yi emperyalizme karşı direkt eylemlere girişmemesinden dolayı reformist olarak değerlendirmeye gitmekle, geçmişten günümüze, özellikle de '84'lerden bugüne kadar sürdürdüğü zorlu ve haklı savaşı görmezlikten gelmektedirler. Burada Türk devletine vurulan darbenin dolaylı da olsa emperyalistlere vurulduğunu ve bunun aynı zamanda sınıf mücadelesini geliştirip-güçlendirmeye önemli katkılar sunduğunu görememektedirler." (agd, sayfa 13)

Bu alıntıdan ortaya çıkan gerçeklik, Halkın Günlüğü'nün yazarlarının da, yukarıda ortaya koyduğumuz gibi Özgür Gelecek ve Partizan dergilerinin yazarları gibi bir ulusal hareketin emperyalizme, emperyalist sisteme darbe vurmasının ne anlama geldiği konusundaki leninist tavrı kavramamış olmalarıdır.

En başta verilen mücadelenin, yürütülen savaşın hangi amaçla, ne için yürütüldüğü gözardı edilmektedir. Bunun en temel nedenlerinden biri de, "darbe vurma"ktan sözedildiği yerde, sorunun sadece silahlı mücadeleyle sınırlandırılması ve silahlı mücadeleyle vurulan darbenin, somutta TC'ye vurulan darbenin, genel olarak emperyalist sisteme darbe vurmasının ne anlama geldiğinin kavranmamasıdır.

Örneğin TC'ye vurulan bir darbenin somut olarak ABD emperyalizmine darbe vurduğunu varsayalım. Böylesi bir

durumda genel olarak emperyalist sisteme darbe mi vurulmuş olur? Leninist yaklaşıma göre hayır. Sorun PKK'nin şu ya da bu emperyalizme karşı doğrudan eylem yapma sorunu da değildir. Örneğin Avrupalı emperyalistlerin desteğinde ABD emperyalizmine karşı çok somut eylemler yapıldığında antiemperyalist mi olunur? Ya da emperyalist sisteme darbe mi vurulur? Yine hayır! Ayrıca zorlu ve haklı bir savaşın verilmesi, savunulan siyasetin doğruluğunun ölçütü olarak gösterilerek de yanlış yapılmaktadır.

PKK'nin 1993 "ateşkes"inden sonraki dönem de özetlendikten sonra, sonuç değerlendirmesi şöyledir:

"PKK, son Avrupa açılımıyla ve yeniden yapılandırmaya yüklediği misyon ve politikalarla reformizme kapıları aralasada, bu durum halada PKK'nin reformistleştiği anlamında yorumlanamaz/değerlendirilemez." (aynı yerden)

Öcalan'ın esir alınmasından önceki dönemde yapılan değerlendirme böyledir. Avrupa'ya çıkış reformizme kapıyı aralamış... Halkın Günlüğü dergisi de PKK'nin 1993'ten Öcalan'ın Avrupa'ya çıkışına (12 Kasım 1998) kadarki reformist çizgisini temize çıkarma konumundadır.

Öcalan'ın mahkemedeki savunması kamuoyuna yansıdıktan sonra Halkın Günlüğü dergisinde *"PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan ve bir savunmanın anatomisi"* başlığıyla dizi bir yazı yayınlanmaya başladı. Şimdilik elimizde olan en son sayı, 1-16 Ağustos 1999 tarihli sayı 3'tür. Bu sayıda takınılan tavıra bakıldığında dizi yazının devam edeceği ortaya çıkmaktadır. Bu bağlamda "son sözün" söylenmediği bilinçte tutulmalıdır.

Dizi yazının ikinci bölümünde takınılan tavır, Öcalan'ın 15 Şubat'tan sonra önceden savunduğu çizgiden vazgeçtiği biçimindedir. Halkın Günlüğü'nün yazarlarının yaklaşımını görmek için birkaç alıntı aktarmak gerekiyor. Öcalan'ın İmralı'yı TC'yi yargılamak için kullanmadığı ve takındığı tavrın yanlış olduğu tespit edildikten sonra şunlar söylenmektedir:

"Reformist bir ulusal hareketin program ve ilkelerini benimsemeyi hem kendi partisine, hem de diğer komünist-devrimci-sosyalist örgütlere savunmaları için bir siyasi çizgi olarak ortaya koymuştur. Bunu belirtirken, A. Öcalan'ın siyasi amaç ve ilkelerinden tümden vazgeçtiğini, teslimiyet bayrağını havaya kaldırdığını söylemek istemiyoruz. Bununla, A. Öcalan'ın devrimci ulusal hareketin program ve ilkelerinden 15 Şubat sonrası vazgeçtiğini, bunun yerine reformist bir ulusal hareketin program ve ilkelerini geçirdiğini söylüyoruz. A. Öcalan'ın 15 Şubat sonrası izlediği genel siyasal çizgisinin farklı nitelikte olduğunu belirtmek istiyoruz." (agd, sayı 2, sayfa 12, 16-31 Temmuz 1999)

Evet, Halkın Günlüğü yazarları Öcalan'ın 15 Şubat'tan sonraki tavrını, öncesine göre **niteliksel bir değişiklik** olarak değerlendirmektedirler. Buna göre devrimci çizgi terkedilmiş reformist çizgi kabul edilmiş ve savunulmuştur. Bu tavır açıkça Öcalan'ın 15 Şubat'tan önceki reformist siyasetinin temize çıkarılmasıdır, savunulmasıdır. Fakat, durumun bu alıntıda aktarıldığı gibi olduğunu bir an varsayalım! O zaman Halkın Günlüğü yazarlarının niteliksel değişikliğe yol açanın ne olduğunu ortaya koymaları görevi ortaya çıkar. Bunu açıklamaya çalıştıklarında takındıkları tavır şöyledir:

"Yeri gelmişken bir kez daha belirtelim ki, A. Öcalan savunmada ortaya koyduğu tesbitleri yeni savunmuyordu, geçmişte de savunuyordu." *(abç) (aynı yerden)*

Bu tespitin yapıldığı yerde yukarıdaki sorumuza cevap aramak daha da zaruri hale geliyor. Öcalan'ın savunmada ortaya koyduğu tespitler daha önce de savunulmuşsa -ki öyledir- o zaman niteliksel değişiklik nasıl gerçekleşiyor? Şöyle:

"Ancak o zaman bu kadar resmi çizgi halinde ve net bir şekilde ortaya koymuyordu. (...) Fakat bugün, yani savunmadaki biçimiyle sorunun taktik politika olmaktan çıktığı, programatik ve stratejik bir çizgi haline gelerek resmileştiği gerçekliği ortadadır." (aynı yerden)

İşte burada dananın kuyruğu kopmaktadır. Neymiş değişen? Dün savunulan, bugün daha açık dile getirilmektedir, resmileşmiştir... Yani Öcalan'ın düne göre çok daha açık dil kullanmasıdır sorunu resmileştiren ve niteliksel değişikliği beraberinde getiren. Bu tavır oportünizmin sorunlara içeriğe göre değil de görünüşe göre yaklaştığını açıkça göstermektedir. Halkın Günlüğü'ne göre PKK'nin söyleminin değişmesi, çizgisinin niteliksel değişikliğinin ölçütüdür. Bu tavrın Marksizm-Leninizm ile hiçbir ilişkisi yoktur.

Burada takınılan tavırla çıkarılacak sonucun PKK'nin çizgisinin reformist olarak değerlendirilmesi gerektiğidir. Hani, gelinen yerde resmileşti ya! Fakat bu değerlendirmeden şu muhteşem teoriyle(!) uzak kalıyorlar:

"Bir noktanın altını çizmekte fayda var: PKK Başkanlık Konseyi'nin her ne kadar A. Öcalan'ın savunmasında ortaya sürdüğü düşünce, politika ve tezleri destekler yazılı-sözlü açıklamaları olsa da, bu hattı savunmaları hala da teorik düzlemde olduğundan, yani gerek programlarını ve gerekse devrimci siyasi çizgilerini değişirmediklerinden, gerekse de mevcut politik duruşları (siyasi, örgütsel, askeri) devrimci bir hatta devam ettiğinden, PKK'yi devrimci ulusal hareket olarak değerlendirmekteyiz." (aynı yerden)

Yukarıda, sorunun taktik politika olmaktan çıktığı, programatik ve stratejik bir çizgi haline geldiğini tespit ettiklerini gördük. Burada ise PKK'nin programlarını değiştirmediği savunulmaktadır. Kendi tavırlarıyla çelişen bu tespitin perde arkası, yazının üçüncü bölümünde ortaya çıkmaktadır ve Öcalan ile PKK'yi birbiriyle karşıt konumdaymış gibi göstermenin temeli burada atılmaktadır. Burada da görüldüğü gibi oportünizmin dükkanında her mal mevcuttur: Seç beğen al!

Dizi yazının üçüncü bölümünde de Öcalan'ın savunmasından alıntılar aktarılarak, Öcalan'ın takındığı tavrın yanlışlığı ortaya konmaya çalışılmaktadır. Öcalan'ın tavrı hakkında takınılan bazı tavırlar şöyledir:

"A. Öcalan'ın ileri sürdüğü proje ile PKK'nin çıkış itibarıyla ve A. Öcalan'ın da yakın zamana kadar savunduğu program ve genel politik çizgi teorik-politik olarak değişmiş iken, ancak pratik-politik strateji henüz değişmemiştir." (agd, sayfa 12)

PKK'nin çizgisi teorik olarak değişmiş de pratik strateji değişmemişmiş... Ammaa... Öcalan bu *"stratejik programın pratik politika olarak değişmesi için"* devlete önerilerde bulunmaktadır tespitini yapıyorlar. Dizi yazının ikinci bölümünde Öcalan'ın tavrının "programatik ve stratejik bir çizgi haline" geldiğini tespit etmelerine rağmen, burada da kendi tespitlerine zıt görüşler savunmaktadırlar. Bir yerde strateji değişmiş, diğer yerde ise strateji değişmemiş tespitlerini yapmaktadırlar. Ardında yapılan değerlendirme şöyledir:

"Daha önce belirttik: A. Öcalan'ın çizgisine damgasını vuran ideolojik hat burjuva ideolojisi (sanki Öcalan'ın çizgisine daha önce proleter ideoloji damgasını vuruyordu? BN), *mevcut siyasal projesine damgasını vuran teorik-politik ve taktik* (burada da strateji yok! BN) *düşünceler ise reformist ve tasfiyecidir." (agd, sayı 3, sayfa 12)*

PKK'ye *"geçmiş devrimci saptamalarını hatırlatmak ve bu devrimci çizgide ısrarcı olmalarının çağrısını yapmak"* için de PKK'nin geçmişte (1982'de) neler söylediği ortaya konuyor. 1993 sonrasında söylenenler, Öcalan'ın emperyalist devletlerin başkanlarına, emperyalistlerin kurum ve kuruluşlarına gönderdiği mektup ve mesajlarda; TC'ye yapılan çağrılarda savunulan görüşler atlanarak PKK ile Öcalan karşı karşıya konmakta ve PKK'nin çizgisinin Öcalan'ın çizgisi olduğu gerçegi tersyüz edilerek Öcalan'ın PKK'nin çizgisiyle ilgisi olmadığı görüşü savunulabilmektedir. Sezarın hakkı sezara: oportünizmin gerçekleri nasıl çarpıttığı "başarılı" bir biçimde sergilenmektedir!

Öcalan'la PKK'nin karşı karşıya konması sonucunda yapılan tespitler şöyledir:

"PKK'nin kendisi devrimci çözümde ısrar ve kararlı iken, A. Öcalan'ın savunmasında ortaya koyduğu çizgi ise devrimci değil, evrimci çözümden yana ve mevcut sistemin reformlar yoluyla düzeltilebileceğinin teorik-politikasını yapıyor. PKK'nin sözkonusu görüşlerinde devrimci öğeler ağırlıkta iken, A. Öcalan'ın ortaya koyduğu çizgide devrimci öğeler değil, neo-liberal burjuva tezler ve düşünceler ağır basmaktadır." (agd, sayfa 14)

Halkın Günlüğü, bugünkü Öcalan'la 1982 PKK'sini (ki bu da 1982 Öcalan'ı anlamına gelir) karşı karşıya koyarak PKK'nin çizgisinin reformist çizgi olduğu genel değerlendirmesinden şimdilik çark edebiliyor. Fakat hâlâ Türkiye'de halk savaşının geçerli olduğunu savunanların, PKK'nin silahlı mücadeleyi terketmesi durumunda –ki çağrıları ve terkedileceğinin ilanı yapılmış durumdadır–, aslında PKK'nin daha önceden reformist olduğunu tespit etmesinin önünde hiçbir engel yoktur. Kafasını kuma gömenlerin görebileceği şey, tek tek çakıl taşlarından başka bir şey olamaz! Anda gördükleri taşın rengine göre de dünyayı "analiz" etmeye çalışmaktadırlar. Oportünizmden başka bir şey de beklenemez!

MLKP

PKK'nin 1 Eylül 1998 tarihinden itibaren ilan ettiği "ateşkes" hakkında MLKP'nin takındığı tavır, Partinin Sesi sayı 16'da yayınlandı. Sözkonusu makale üç bölümden oluşmaktadır. Yazının birinci bölümünde PKK Genelbaşkanı Öcalan'ın yaptığı açıklamalar özetlenmektedir. Öcalan'ın açıklamaları gayet iyi bir biçimde özetlenmekte ve bu özetin bir yerinde de şu tespit yapılmaktadır:

"Taktik yapmıyoruz, böyle düşünenler yanılıyor, açıklamalarımız samimidir." (Partinin Sesi, sayı 16, sayfa 18)

Öcalan'ın tavrının gerçekten samimi olduğu ve bu tavrın ne anlama geldiği konusunda da şu tespit yapılmaktadır:

"PKK yönelimini 'politik çözüm' doğrultusunda kurgulamış bulunuyor. PKK liderinin bu düşüncelerimizde samimiyiz, yaptığımız taktik değildir açıklamaları, değerlendirmeleri gerçekten de samimidir. Ama kuşkusuz ki bu, Bağımsız Kürdistan çizgisinden bir geriye düşüş, reformizme doğru bir dönüştür." (aynı yerden)

Bu tespite göre PKK, 1 Eylül 1998'deki "ateşkes" ilanıyla, Öcalan'ın açıklamalarıyla reformizme doğru bir dönüş yapmıştır. Fakat, sadece bir dönüştür. Bu dönüşün reformizme dogru bir dönüş olduğu değerlendirmesi de PKK'nin "Bağımsız Kürdistan" çizgisinden vazgeçtiği tespitine dayandırılmaktadır. Böylece, gerçekte PKK'nin programında yer alan "Bağımsız, Demokratik, Birleşik Kürdistan" talebinden ta 1993'te açıkça uzaklaştığı gerçeği gözardı edilmektedir.

Ateşkes ilanı ve açıklamaların reformizme doğru bir dönüş olarak değerlendirilmesinden sonra yazının ikinci bölümünde, bu taktiğin neye hizmet edeceği de şöyle ortaya konmaktadır:

"Bu bağlamda PKK'nin ateşkes ilanı taktiği tutmayacak, halklar nezdinde hayali beklentiler; reformist duygu ve düşünceler yaygınlaştıracak, MGK'nın alan açtığı liberal, reformist akıma taze kan taşıyacaktır." (agd, sayfa 20)

Bu tespite göre, ateşkes ilanı reformist akıma taze kan taşıyacağı için de yanlıştır. Bu tespit üçüncü bölümde savunulan "ateşkesin ilerici bir rol oynadığı" görüşüyle karşılaştırmak için bilinçte tutulmalıdır. PKK'nin ateşkes ilanı, Kürt ulusal sorununa siyasi çözüm talebi ve barış hakkındaki tavrın reformizme hizmet edeceği tespitinden sonra da PKK'nin emperyalist devletlere çağrıları hakkında şunlar söylenmektedir:

"Emperyalizme darbeler indiren bir hareket olmasına karşın Kürt sorununun 'barışçı' ve 'politik çözüm' için sık sık emperyalist siyasi ve askeri kurumlara, devletlere yapılan çağrılar ve beklentiler ne yazık ki ulusal kurtuluşçu Kürt devriminin önderliğini yapan PKK'ye ait bir gerçektir." (aynı yerden)

MLKP'ye göre PKK emperyalizme darbeler vuruyor ama aynı zamanda da emperyalist devletlere, siyasi ve askeri kurumlarından beklentilere sahip ve sık sık da bu emperyalistlere çağrılarda bulunmaktadır. İkinci bölümün sonunda yapılan değerlendirme şöyledir:

"Sonuç olarak PKK'nin ateşkes taktiği, Kürt ve Türk halklarının yararından çok zararınadır: Bu taktiğin sunduğu ve değerlendirilecek ilerici olanaklar sınırlı ama reformist akıma açtığı geniş alanla, yığınları gerçekçi olmayan hayali beklentilerle oyalamayla, bilincini bulandırmayla, sömürgeci faşist diktatörlüğü cesaretlendirip saldırganlaştırma olgularıyla devrimci değil reformcu bir taktiktir." (agd, sayfa 22)

Burada sökonusu edilen sadece ateşkes ilanıdır ve bu da taktik olarak ele alınmaktadır. Buraya kadar sorun yoktur. Sözkonusu taktik reformist bir taktik olarak değerlendirilmektedir. Buna bağlı olarak sözkonusu taktiğin hangi stratejiye hizmet ettiği gözardı edilmektedir. Strateji gözardı edildiği için de bu "reformist taktik" PKK'nin "devrimci çizgisi" içindeki bir yanlışlık olarak ele alınmaktadır. Yazının üçüncü bölümünde PKK'nin değerlendirilmesi bağlamında şu tespit yapılmaktadır:

*"Evet PKK, **ulusal devrimci bir partidir** ve Kürt ulusal devriminin önderliğini yapmaktadır." (abç) (agd, sayfa 23)*

"Ateşkes taktiği" reformist bir taktik, PKK'nin çizgisi de "devrimci bir çizgi" ise o zaman doğal olarak şu sonuca varılır:

"PKK'nin 'barış', 'siyasi çözüm' söylemi ve yönelimi, O'nun ulusal devrimci kimliği içinde ulusal reformist bir yönelim ve damarı ifade etmektedir." (aynı yerden)

Bu yaklaşımın sonucu da şu tavır takınılmaktadır:

"Partimiz, PKK'nin emperyalizme, gericiliğe darbe vuran mücadelesi sürdüğü sürece O'nunla ortak düşmana karşı ortak kavgasını yürütmede bir an bile tereddüt etmeyecektir." (agd, sayfa 25-26)

Kuşkusuz bir örgüt devrimci olarak değerlendirilirse, o örgütün mücadelesinin desteklenmesi tavrı doğrudur. Fakat, burada yanlış olan şey, PKK'nin emperyalizme darbe vurduğu ve çizgisinin devrimci olduğunun tespit edilmesidir. PKK'nin "ateşkes" taktiğini stratejisinden kopuk ele alan, ulusal bir hareketin şu ya da bu emperyalist güce değil, bir bütün olarak emperyalizme, emperyalist sisteme darbe vurma bağlamında marksist-leninist yaklaşımı kavramayan MLKP, "ateşkes"i değerlendirme bağlamında da "ikili" tavır takınmaktadır. Yukarıda dikkat çektiğimiz gibi, PKK'nin taktiğinin reformizme taze kan sunacağı, yığınların bilincini karartacağı tespit edilmektedir. Bu tespit, PKK'nin çizgisini reformist olarak göstermediği noktada eksik ve yanlış olsa da; kitlelerin bilincini karartacağı, reformizme taze kan sunacağı bağlamında doğrudur. Fakat MLKP yazının sonuna doğru bu tespitini ortadan kaldıran bir tavır sergilemektedir. Sözkonusu tavır da şöyledir:

"PKK'nin 'barış' ve 'siyasi çözüm' mücadelesi reformcu içeriğine karşın bu gün için ilerici bir rol aynamaktadır." (aynı yerden)

Bu düğümün nasıl çözüleceğine verilen cevap ise şöyledir:

"PKK'nin 'barış', 'politik çözüm' yöneliminin reformist de olsa ilerici bir rol oynadığından bahsettik. Bu rol (ve Partimizin barış talebi karşısındaki devrimci politikası) kaçınılmaz olarak, barış talebini duyduğu her yerde kırmızı renk görmüş boğa gibi saldıran faşizm ve sermayenin teşhir olmasına, şovenizmin etkisinin kırılmasına, geniş yığınların özdeneyleriyle (faşizmle geniş yığınlar karşı karşıya gelmekte ve gelecektir bu olgu, gerek Kürt halkı gerekse de Türk işçi ve emekçileri arasında) barışın devrimle geleceğini görmesine hizmet edecektir." (aynı yerden)

PKK'nin taktiğinin, ya da daha doğrusu "barış ve siyasi çözüm" siyasetinin reformist olmasına rağmen neden "ilerici bir rol" oynadığına verilen cevap, kitlelerin barışın devrimle geleceğini görmesine hizmet edeceğidir. Peki ama daha önce bu tavrın reformizme taze kan katacağı, kitlelerin bilincini karatacağı tespit edilmemiş miydi? Edilmişti! Fakat ne gam! PKK'ye reformist dememek ve kuyruğunda gitmek için durumun teorileştirilmesi sözkonusu olunca, birkaç sayfa önce yapılan tespitler dönüştürülerek reddedilebilir! Oportünizmin belkemiksizliği buna izin vermektedir. MLKP, bir yandan reformist olarak değerlendirdiği bir taktiğin, diğer yandan kitlelerin "barışın devrimle geleceğine hizmet edeceği"ni tespit ederek kendi kendisiyle çelişmekte ve kitlelerin bilincinin karatılmasına ortaklık etmektedir.

Öcalan'ın İtalya'ya gitmesinden sonra MLKP, Merkez Yayın Organı Partinin Sesi'nde PKK'yi hâlâ "devrimci" olarak değerlendirmektedir. *"Tarihin Dersi, Halkçı Devrimcilik ve Proletarya Devrimciliği"* başlıklı yazıda PKK değerlendirmesi şöyledir:

"Kuşkusuz ki, PKK çizgisi ulusal kurtuluşcu devrimci bir çizgidir. Marksizm-Leninizmden etkilenmesine karşın sosyalizm zırhına bürünmüş bir küçük burjuva milliyetçi çizgidir." (agd, sayı 17, sayfa 23)

Bu dönemde MLKP'nin PKK genel değerlendirmesi değişmemiştir. Fakat bir önceki değerlendirmeden farklı olarak, reformist eğilimin derinleştirildiği tespit edilmektedir. Tavırları şöyledir:

"Ancak 93'ten bu yana PKK'nin içerisine girdiği "Siyasal çözüm' ve 'barış' yönelimi ulusal devrimci çizgiden ulusal reformist çizgiye doğru yönelimi, bilinen gelişmeler sonucu A. Öcalan'ın İtalya'ya gidişiyle yeni bir evreye, ulusal reformist eğilimin daha da derinleşmeyle belirlenen bir aşamaya girmiş bulunuyor." (aynı yerden)

Evet, Öcalan'ın İtalya'ya gidişiyle "yeni" bir evreye girildiği ve bu evrenin de "reformist eğilimin" derinleşmesiyle belirlendiği tespiti yapılmaktadır. Fakat bu derinleşme, hâlâ çizgiye damgasını vurma durumunda değildir! Bu değerlendirme tüm "Roma süreci" için geçerli olan değerlendirmedir. Bunun için de, Öcalan'ın Kenya'dan korsanca esir alınması sonrasında Öcalan'a sahip çıkma adına, Öcalan'ı yoldaşları olarak savunma konumuna girmişlerdir. MLKP İstanbul İl Komitesi'nin takındığı tavır şöyledir:

"Devrimci yoldaşımız Abdullah Öcalan'a düzenlenen komplonun baş mimarı, emperyalist ABD ve onun müttefikleridir." (MLKP İstanbul İl komitesi, Atılım, 20 Şubat 1999)

Faşist Türk devletine karşı mücadele etmek, Öcalan'a özgürlük şiarını yükseltmek ve PKK'nin ulusal baskıya, zulme karşı mücadelesinin demokratik muhtevasını desteklemek doğrudur. Fakat bu destek, hiç bir biçimde PKK ile olan farklılıkların üstünü örtecek olan, Öcalan'ı "yoldaş", "serok" olarak savunma vb. tavırları haklı çıkaramaz.

MLKP'nin Merkez Yayın Organı olan Partinin Sesi sayı 18'e kadar bu dönemde başka bir tavır takınılmamıştır. Öcalan'ın 31 Mayıs 1999 tarihinde başlayan davasına kadarki süreçte MLKP, TC'ye karşı PKK'ye destek adına PKK'nin yanlışlarına karşı esas olarak susmuştur.

Öcalan'ın mahkemedeki savunmasında takındığı tavırdan sonra MLKP MK'sinin 26 Haziran 1999 tarihli Atılım gazetesinde yayınlanan açıklamasında, Öcalan'ın takındığı tavrın olumsuz olduğu tespit edilip eleştirilmektedir. Öcalan'ın takındığı tavrın olumsuz olduğu bağlamında takınılan tavır esas olarak doğrudur. Devrimci bir tavırdır. Yapılan tespit şöyledir:

"Bir ulusal kurtuluş hareketinin lideri olarak, A. Öcalan mahkemeyi Türk faşizminin, sömürgeciliğinin ve militarizminin Kürt halkına karşı işlediği suçların hesabını sorduğu, Türk egemen sınıflarının ve onların emperyalist ağababalarını teşhir tahtasına çivilediği, mahkeme heyetinin başlarının üzerinden ülke ve dünya proletaryası, halkları ve ilerici kamuoyuna seslendiği, Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve halklarının demokratik özlemlerini ve devrimci birliğinin gereğini dile getirdiği bir siyasal arenaya dönüştürmekle yükümlüydü. (...) Bu yapılmamış ve tersine inisiyatif tümüyle devlete bırakılmıştır. A. Öcalan, bir dava adamı gibi davranmamış, mahkemede faşist diktatörlüğe ödün üstüne ödün vermiş, sözde barış ve birlik için egemenlerle ne pahasına olursa olsun uzlaşmaya hazır olduğunu dile getirmiş ve dahası onların geleneksel gerici tezlerini ve saptamalarını benimsediğini açıklayarak PKK'nin devrimci mirasını ve geleneğini ayaklar altına almıştır." (MLKP MK, Atılım, 26 Haziran 1999)

Bu uzun alıntıdan da görüleceği gibi, Öcalan'ın tavrının yanlış olduğu tespit edilirken, bu yanlış tavırla PKK'nin

"devrimci mirası"nın ayaklar altına alındığı savunulmaktadır. Yani buna göre, Öcalan'ın tavrı PKK'nin çizgisiyle çelişmekte ve sözkonusu "devrimci" çizgi İmralı'daki tavrıyla Öcalan tarafından ayaklar altına alınmaktadır. Bu tespitlere rağmen ama PKK'nin genel değerlendirmesi bağlamında bir şey söylenmemektedir.

MLKP'nin PKK hakkında takındığı tavrın Temmuz ve Ağustos aylarında değişip değişmediğini, elimizde belge olmadığı için şimdilik söyleyebilme durumunda değiliz. Fakat, takınılan tavırlar gözönüne alındığında, silahlı mücadeleyi, "devrimci" olmanın esas ölçütü olarak ele aldıklarını göstermektedir. Bu yaklaşım, Öcalan'ın "silahlı mücadeleyi bırakın" çağrısıyla PKK Başkanlık Konseyi'nin de bu çağrıya uyduğunu açıklaması sonrasında MLKP'nin PKK'yi değerlendirmesinin değişeceğine işaret etmektedir.

Sonuç olarak MLKP de PKK'nin 1993'ten sonra açıkça reformizme oturan çizgisini "devrimci" çizgi olarak göstermekle PKK'nin reformist siyasetini temize çıkarma konumundadır.

Bu konum, 1 Eylül 1998 "ateşkes" ilanının değerlendirilmesinde PKK'nin samimi olduğu, savunulan görüşlerin *"özü itibarı ile sözkonusu düşüncelerin ana unsurları 1993'ten beri her fırsatta ısrarla ve defalarca iç ve uluslararası kamuoyu önünde açıklana" (Partinin Sesi, sayı 16, sayfa 18)* geldiği; ve bu siyaset sonucu, *"Türk egemen sınıflarına bu krizden sizi ancak biz kurtarırız, böylece Türk devleti bölgenin en güçlü devleti haline gelecektir açıklaması ve propagandası" (agd, sayfa 22-23)* yapıldığının tespit edilmesine rağmen terkedilmemektedir.

ATILIM GAZETESİ

Atılım gazetesinin Öcalan'a ve PKK'ye yaklaşımı MLKP'nin yaklaşımıyla aynıdır. Bu nedenle de "ateşkes" ilanından "Roma süreci"ne ve Öcalan'ın esir alınması dönemine kadarki tavrını özel olarak aktarmaya gerek kalmamaktadır.

Öcalan'ın esir alınmasından, "silahlı mücadeleyi bırakma" tavrına kadarki dönemi özetlersek şöyle bir durum ortaya çıkmaktadır.

Öcalan'ın esir alınmasından sonra da TC'ye karşı haklı olarak tavır takınıldı ve Öcalan'a özgürlük talebi yükseltilerek PKK'ye destek verildi. TC'nin topyekün saldırıya geçtiği bir ortamda Öcalan'a özgürlük talebini yükseltmek ve PKK'nin ulusal baskıya karşı mücadelede haklı olan yanı desteklemek doğrudur. Yanlış olan esas şey, destekleme adına, PKK'nin ve somutta da Öcalan'ın yanlışlarına tavır takınmamaktır.

Öcalan'ın esir alınmasından 31 Mayıs 1999'da mahkemeye çıkarılmasına kadarki dönemde Atılım gazetesi PKK'nin ve Öcalan'ın tavırlarına sessiz kalmanın ötesinde yanlışların savunuculuğuna ortaklık da etmiştir.

Örneğin, Atılım sayfalarını *"Bir insan ve bir vatandaş olarak her iki tarafa da sesleniyorum.*

Gelin, sağduyunun sesini duyun. ***Bir an önce bu kirli savaşı durdurun.*** *Aksi halde bu gemide hepimiz birlikte batacağız, bunu anlayın diyor ve saygılar sunuyorum." (abç) (Atılım, 8 Mayıs 1999, sayfa 2)* vb. tavırlara ayırmıştır.

Atılım'cılar belki bu tavır kişi imzalıdır, kişiyi bağlar diye itiraz edebilirler. Fakat, eğer böylesi bir tavır yayınlanıp herhangi bir açıklama yapılmazsa, böylesi bir tavır Atılım'ı da bağlar.

Altı çizilen yerde "kirli savaş"tan bahsedilmektedir. Hem de ayrım yapmadan. PKK'nin ulusal baskıya karşı verdiği mücadeleyle, faşist Türk devletinin bu mücadeleyi bastırmak, "isyankarları" ezmek için yürüttüğü gerici, karşıdevrimci savaş aynı kefeye konmaktadır.

31 Mayıs'a kadar İmralı bağlamında yazılan yazılar "yorumsuz" haber niteliğini aşmamaktadır. Öcalan'ın takındığı tavırlar yorumsuz aktarılmaktadır. Örneğin, "Öcalan gerçekleri açıkladı" başlıklı bir haberde (Atılım, 27 Mart 1999), Öcalan'ın avukatları aracılığıyla yaptığı açıklama yayınlanmaktadır. Sözkonusu açıklamada PKK'nin çizgisi ve İmralı savunmasının esas hatları ortaya konmaktadır. Burjuva basının yalan söylediğini ispat etme adına Öcalan'ın tavrının yanlışlığı hakkında tek kelime söylenmemektedir.

31 Mayıs sonrasında ilk tavır 5 Haziran tarihli Atılım'da takınıldı. "İmralı'da kirli savaş" başlıklı yazıda Öcalan'ın tavrı da özetlenerek aktarıldı.

"Öcalan, sergilediği savunma çizgisi ve söyledikleriyle davayı hukuki bir zeminden demokratik cumhuriyet temelinde devlete hizmet etme zeminine çekti." (agd, sayfa 3)

"Yakalandığı günden beri, herhangi bir baskı ve işkence görmediğini belirten Öcalan; demokratik cumhuriyet ekseninde, barış ve kardeşlik için, devletin hizmetinde çalışma isteğini ve kararlılığını belirterek; yakalanması sürecinde başta Yunanistan, Rusya ve kısmen İtalya ve Kenya'nın uluslararası hukuka aykırı tutumlarını protesto etti. Ayrıca asker ailelerinin hissettiği acı ve üzüntüyü paylaştığını belirten Öcalan kendi sorumluluk payından dolayı özür diledi." (aynı yerden)

Atılım'ın burada kendisini sadece Öcalan'ın tavrını ortaya koymakla sınırlaması, bu tavrın yanlışlığı hakkında tek laf kaybetmemesi sonuç itibarıyla Öcalan'ın ve PKK'nin tavrını temize çıkarmakla aynı kapıya çıkar. "Yasallık" kaygıları da onaylama anlamına gelen tavırları haklı gösteremez. Kaldı ki Atılım'ın pratiği böylesi bir "yasallık kaygısıyla" tavır takınmasının engeli olmadığını göstermektedir.

Öcalan'ın savunmasındaki tavrının savunulacak hiç bir yanının olmadığı gün gibi açığa çıkması ve bazı devrimci dergilerde kendilerine "PKK'ye yağcılık" ediyorlar yönlü eleştirilerin yöneltilmesi sonucunda da Öcalan'ın savunması hakkında tavır takınmaya başladılar.

12 Haziran tarihli Atılım'ın başyazısı "Yaşasın devrim!" başlığıyla yayınlandı. Takınılan tavırlar şöyledir:

"Duruşma gününü başta ABD olmak üzere bütün emperyalistler, bölgenin faşist-gerici devletleri ve onların cümle medya kuruluşları da sabırsızlıkla beklediler. ***Çünkü Kürdistan devrimi, emperyalist ve kapitalist burjuva rejimleri tehdit eden, dünyadaki önde gelen belli-başlı devrimci öğeler arasında yer alıyordu."*** *(abç) (agg, sayfa 11)*

Burada sözü edilen "Kürdistan devrimi"nin gerçekte PKK önderliğindeki hareket olduğu açıktır. Son altı-yedi yıllık dönemi biraz olsun takip eden devrimcilerin böylesi bir değerlendirme yapması en iyi değerlendirmeyle siyasi körlüktür. PKK'nin kendisi en yetkili kişi olan Öcalan'ın açıklamalarıyla emperyalist ve kapitalist rejimleri tehdit etmediğini ortaya koymuştur. Atılım'ın 27 Mart tarihli sayısın-

da yayınlanan Öcalan'ın açıklamasında Öcalan, açıkça *"1993'ten beri ateşkesle birlikte geliştirilen çizgi, en son 1 Eylül 1998 ateşkesinde daha da netçe ortaya konulan çizgidir."* açıklamasını yapmaktadır. Peki sözkonusu olan çizgi emperyalist ve kapitalist burjuva rejimleri tehdit mi ediyor? Buna da cevabı aynı açıklamasında Öcalan veriyor. PKK'nin ne istediğini şöyle açıklıyor:

"Geniş bir kardeşlik, barış ve demokrasi mücadelesi içte ve dışta yapılacak tüm çalışmaların esasını oluşturacaktır. Türkiye'den gerçek bir barış ve demokrasi istiyoruz. Kavgam, güçlü bir barış ve demokrasi kavgasıdır. Türkiye'de barış ve demokrasiyi isteyenler ile istemeyenlerin kavgasıdır.!" (agg, sayfa 3)

Öcalan TC'den talepte bulunmaktadır. Öcalan'ın barış ve demokrasiyi faşist Türk devletini yıkacak olan demokratik devrime bağlı ele almadığı da bilindiğinde savunulanın en iyi halde burjuva demokrasisinin savunuculuğu olduğu ve bu tavrın emperyalizmi bırakın bir kenara TC'nin rejimini bile gerçek anlamda tehdit etmediği açıktır. Atılım PKK'ye sahip olmadığı bir nitelik atfederek, PKK'nin reformist çizgisini temize çıkarmaktadır.

Yapılan bu değerlendirme sonrasında Öcalan'ın savunmasındaki tavrı konusunda şunlar söylenmektedir:

"A. Öcalan'ın 31 Mayıs sabahı İmralı Mahkeme Salonu'ndaki cam fanusta yaptığı açıklamalar, ***bütün önceki açıklamalardan kapsam, yönelim ve içerik açısından önemli farklılıklar gösteriyordu.*** *Öcalan esaslı bir tespit yaptıktan sonra, önerilerini sıralamaya başlıyor." (abç) (aynı yerden)*

Yazının devamında Öcalan'ın takındığı tavıra karşı devrimci bir konum savunulmaktadır. Fakat Öcalan'ın tavrının değerlendirilmesi bağlamında, İmralı'da takındığı tavrın geçmişte takındığı tavırlardan içerik açısından önemli farklılıklar arzettiği tespiti kökten yanlıştır, Atılım'ın önceki dönemde takındığı yanlış tavırların bir başka biçimde devam ettirilmesidir. "Yanlış yaptık" dememenin yolu, Öcalan'ın önceki tavırlarıyla 31 Mayıs ve sonrasında takındığı tavrın birbirine ters olduğunun öne sürülmesinden geçiyor...

Öcalan'ın "Kürdistan devriminin yenilgisini" ilan ettiği değerlendirmelerine rağmen PKK'nin hâlâ "devrimci" olduğunu savunabilmek için şu tespitler yapılıyor:

"Önce Kürdistan devriminin büyük zorluklarını kabul etmek gerekiyor. Ardından 15 yıllık devrimci ulusal savaşımın esas olarak bir dönme noktasına kadar gerilemediğini vurgulamak önem taşıyor. Kaldı ki böyle olsa bile, buradan ısrar ve kıskançlıkla Yaşasın Devrim sonucunu çıkarmak gerekiyor. Çünkü; 15 yılda ortaya çıkan devrimci kurumlar, ulusal devrimci bilinç, Kürt halkının yakaladığı ulusal birlik düzeyi ve seferberliği ve gerilla kuvvetleri varlıklarını koruyor." (aynı yerden)

Bu değerlendirme Öcalan'ın ve PKK Başkanlık Konseyi'nin takındığı tavırların bilinmesine rağmen yapılabiliyor. Atılım yanlışlarından kopmamak için durmadan direniyor... Milliyetçi ve reformist nitelikli kurumlara devrimcilik atfediyor. 1993'ten bu yana kesin olarakTC ile barışabilmenin araçlarından biri haline gelen gerillanın savaşımı devrimciliğin ölçütü olarak gösteriliyor. "Ulusal birlik düzeyi ve seferberliği ve gerilla kuvvetlerinin varlıklarını koruyor" olması, otomatikman bir hareketi devrimci kılmaz, kılamaz. Sorunun özü hangi siyaset temelinde, ne için mücadele verildiğidir. Atılım'ın 19 Haziran tarihli sayısında dendiği gibi, "Önemli olan yaşamak değil, devrim için yaşamaktır." Atılım Öcalan'ın tavrını eleştirse de PKK'nin genel değerlendirmesi bağlamındaki tavrını esasta korumaktadır.

Öcalan'ın 2 Ağustos'ta PKK'ye "silahlı mücadeleyi bırakın" çağrısını yapmasından sonra Atılım da tavrını biraz daha değiştirdi. Yaptığı değerlendirme şöyledir:

"Bu çağrıyla birlikte, gelinen noktada PKK, epey bir süredir yaşadığı kritik bir sürecin doruk noktalarından birine gelmiş dayanmıştır." *(abç) (agg, 7 Ağustos 1999, sayfa 5)*

PKK'nin "doruk noktalardan birine" gelip dayanmış olması silahlı mücadelenin bırakılması çağrısına bağlanmaktadır. Böylece ortaya çıkan bir yaklaşım da Atılım'ın silahlı mücadeleyi devrimciliğin esas ölçütü olarak aldığı, silahlı reformist mücadelenin olabileceğini reddettiğidir.

Öcalan'ın çağrısının düşmanın işini kolaylaştıracağı tespit edildikten sonra da TC'nin amacının ne olduğu şöyle ortaya konmaktadır:

"Nitekim gelişmeler, Türk egemen sınıflarının PKK'ya yönelik taktiksel saldırısının baş hedefinin, onun devrimci olmayan bir rotaya girmesini sağlamak(...)" (aynı yerden)

7 Ağustos tarihli Atılım'da hâlâ PKK'nin devrimci olduğu savunulmaktadır. Bu dönemde PKK, Atılım'a göre devrimci olmayan bir rotaya bile henüz girmemiştir.

Bu değerlendirmenin yapılabilmesinin kaynaklarından biri de Öcalan ile PKK'nin karşı karşıya konmasıdır. Bu yüzden de şu tavır takınılmaktadır:

"A. Öcalan'ın çağrısına uymak, Kürdistan devriminden uzaklaşmak, 'ülke' zeminini terketmek, düşmanın saldırı planlarını kolaylaştırmak, yani ölümlerden ölüm beğenmektir." (aynı yerden)

Böylece PKK'ye Öcalan'ın çağrısına uymama, silahlı mücadeleyi bırakmama çağrısı yapılmaktadır. Varsayalım ki PKK silahlı mücadeleyi bırakmadı. Peki o zaman reformist siyasetinden özde bir değişiklik mi olacak? Hayır! 1993'ten bu yana verilen silahlı mücadele açıkça, TC ile barışabilmek için verilen reformist bir silahlı mücadeledir. Bu gerçeği gözlerden gizleyenler kitlelerin bilincini karartmaktadır. Böylelerine ise marksist-leninist literatür dilinde oportünist denir.

14 Ağustos tarihli sayıda Atılım bir adım daha atıp Öcalan'ın silahlı mücadeleyi bırakma çağrısı tavrının stratejik bir değişiklik olduğunu tespit etmektedir. Takınılan tavır şöyledir:

"Ama A. Öcalan'ın PKK'ye yaptığı silahlı mücadeleyi bırakma çağrısı, gerçek anlamda strateji değişikliğidir. Bunu böyle istemeyenlere Öcalan sert çıkıyor. İmralı savunma çizgisi ve silahlı mücadeleye son verin çağrısının temel bir yönelim ve strateji değişikliği olduğunu daha kuvvetli hatırlatıyor." (aynı yerden)

Kendi yanlışlarını gizlemek için Atılım Öcalan'ın tavrını da çarpıtıyor. Öcalan, benim savunduğum çizgi 1993'ten bu yana savunduğum çizgidir diye durmadan tavır takınırken Atılım, Öcalan'ın bu çizginin İmralı savunma çizgisi olduğunu hatırlattığını söylemekte ve İmralı savunmasından önceki Öcalan çizgisini temize çıkarmaktadır.

Atılım, Öcalan'ın çağrısıyla stratejik bir değişikliğin olduğunu tespit etmesine rağmen, gelinen yerde bile hâlâ PKK'nin reformist çizgiye sahip olduğunu açıkça tespit etmiyor. Öcalan'ın çağrısına pratikte uyulduğunda ve pratik

olarak silahlı mücadele terkedildiğinde Atılım da değerlendirmesini değiştirecektir...

TKİP (EKİM)

PKK ve PKK önderliğindeki Kürt ulusal hareketini değerlendirme bağlamında TKİP(EKİM), ta 1992'de Kürt hareketinin "yol ayrımına" geldiğini tespit etmekle, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci ve komünist hareketi içinde tek doğru tavır takınmakla övünmektedir. Kuşkusuz her örgüt kendi tavrının en doğru tavır olduğunu düşünür ve doğru olduğunu düşündüğü için de görüşünü savunmaya devam eder.

Fakat sorunun özü, savunulan görüşün ne olduğudur. Eğer birileri kendisine komünist diyorsa, o zaman savunduğu görüşlerin doğru olup olmadığını ölçmenin temel çıkış noktası, sözkonusu görüşün, görüşlerin Marksizm-Leninizm bilimiyle uyumlu olup olmadığıdır. Ekim 1998 ile Temmuz 1999 döneminde Ekim dergisinde PKK hakkında takınılan tavırlar da 1992'de yapılan "Kürt ulusal hareketi yol ayrımındadır" tespitinin içeriğinin yanlış doldurulduğunu ortaya koymaktadır.

Sihirli değnek olarak gösterilen "yol ayrımı" tespiti PKK'nin 1993'ten beri kesinleşmiş reformist çizgisinin, Öcalan'ın İmralı duruşmalarına kadar esas olarak "devrimci" çizgi olarak gösterilmesine hizmet etmiştir. Bu "yol ayrımı" döneminde PKK'nin çizgisine damgasını vuranın reformizm olduğu gerçeği gözardı edilmektedir. Ve bu, PKK'nin tavrı bağlamında yer yer doğru tespitler yapılmasına rağmen böyledir.

PKK'nin "siyasi çözüm" tavrının düzen içi burjuva bir çözüm olduğu doğru olarak tespit edilmesine rağmen, PKK'nin çizgisine 1993'ten bu yana damgasını vuranın bu çizgi olduğunu tespit etmekten sürekli bir kaçış vardır. Ekim 1998'den bu yana takınılan tavırlar da bunu ispatlamaktadır. TC-Suriye krizi bağlamında takınılan tavırda PKK hakkında şunlar söylenmektedir:

"'90'lı yılların başlarından itibaren PKK, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinden hakettiği desteği alamaması nedeniyle de, düzen içi burjuva çözüm demek olan 'siyasi çözüm' çizgisine kaymış bulunmaktadır." (Ekim, sayı 198, sayfa 12)

PKK'nin hangi tarihte burjuva çözüm çizgisine kaydığı bağlamındaki farklılık dışta tutulursa burada takınılan tavır esas olarak doğrudur. Fakat bu tavır, tutarlı bir biçimde mantıki sonucuna vardırılırsa PKK'nin Öcalan şahsında İmralı'da takındığı tavırdan sonra çizgi değiştirdiği *tezini de çürütmektedir. Aynı* yazıda PKK'nin ortaya çıkışı bağlamında yapılan değerlendirme ise şöyledir:

"... Barzani ve Talabani, şimdilerde yeniden Amerikan barışıyla Kuzey Irak'ta bir federasyon peşindeler. ***PKK bu ihanet çizgisine karşı devrimci bir ulusal hareket olarak ortaya çıktı.*** *Türkiye Kürdistan'ındaki uyanışta tarihi ve belirleyici bir rol oynadı. Ne var ki, gelinen yerde girdiği burjuva 'siyasi çözüm' çizgisinin de bir sonucu olarak emperyalizm ve Türk gericiliği tarafından boğulmak ve terbiye edilerek 'Filistin barışı' türü bir çizgiye mahkum edilmek isteniyor." (abç) (agd, sayfa 13)*

Burada savunulanlar en az iki açıdan yanlıştır. Birincisi, emperyalizm ve Türk gericiliği tarafından PKK'nin boğulmak istenmesi, doğrudan PKK'nin reformist çizgi savunuculuğu değildir. PKK'nin boğulmak istenmesinin temel nedeni, O'nun Kürt ulusunun ulusal hakları için mücadele etmesi ve ulusal baskıya karşı çıkmasıdır. Emperyalizmin ve Türk gericiliğinin PKK'yi boğmaya çalışmasını PKK'nin "siyasi çözüm" savunuculuğunun da bir sonucu olduğunu savunmak TC'nin sömürgeci, faşist niteliğini doğru değerlendirmemektir.

İkinci yanlış ise gerçekte kendi tavırlarıyla da çelişen ama kafa karışıklığını ortaya koyan bir yanlıştır. Yapılan tespite göre, PKK'nin terbiye edilerek "Filistin barışı" türü bir çizgiye mahkum edilmek istendiğidir. Peki ama özü itibarıyla PKK'nin "siyasi çözüm" siyasetiyle "Filistin türü" barış çizgisinden farkı nedir? İkisi de düzen içi burjuva "çözüm" değil midir? Bize göre öyledir. Daha bir sayfa öncesinde Ekim'in yaptığı tespitte de PKK'nin "siyasi çözüm" siyasetinin düzen içi burjuva bir "çözüm" olduğu tespit edilirken, bu burjuva "çözüm" ile "Filistin barışı" karşı karşıya konmakta ve PKK'nin tavrı temize çıkarılmaktadır. Oysa PKK'nin TC ile barış temelinde elde etmek istediği talepler FKÖ'nün taleplerinin de gerisindedir. Bunun ötesinde bir de PKK'nin çıkış noktasında sınırlama getirmeden "devrimci ulusal hareket" değerlendirmesi de onun daha çıkış noktasında antiemperyalizm konumunda tutarsız olması gerçeği açıklanmadan eksik ve yanlıştır.

Ocak 1999 tarihli Ekim'in 200. sayısında *"Yeni bir yılın başında dünya ve Türkiye"* başlıklı başyazıda Kürt ulusal hareketi bağlamında yapılan değerlendirme şöyledir:

"Aynı dönem (son iki yıllık dönem sözkonusudur. BN) *Kürt hareketinin de ciddi gerilemeler yaşadığı bir dönem oldu. Bu gerileme ilkin mücadele mevzilerinde, ikinci ve asıl olarak da izlenen siyasal çizgide kendini gösterdi. Kürt hareketi gelinen yerde kendisini Türkiye'deki işçi ve emekçi dinamiğiyle buluşturacak bir stratejik çizgiye yönelmekten ısrarla geri duruşun sonuçlarını yaşıyor bugün.* ***En dar anlamıyla bir ulusal istemler çizgisine kayan ve kurulu düzen çerçevesinde bir 'siyasal çözüm'ü erken çözüm adına bir saplantı haline getiren PKK, '80'li yıllarda önünü açtığı, '90'lı ilk yıllarda ileri bir noktaya taşıdığı özgürlük mücadelesini gelinen yerde bir çıkmaza saplamış durumda."*** *(abç) (Ekim, sayı 200, sayfa 6)*

Altını çizdiğimiz yerde PKK'nin "özgürlük mücadelesini" gelinen yerde çıkmaza saplamış olduğu açıkça tespit edilmektedir. Bu tespit, 1992'de "yol ayrımı" tespitinin bir bağlamda PKK'nin reformizme dönüşünün başlangıç noktası olarak ele alındığını da ortaya koymaktadır. Gelinen yerde çıkmaza saplandığı tespiti, aslında PKK'nin "siyasi çözüm" siyasetine rağmen, dün bir çıkmaza saplanmadığının da savunusudur. Ekim'in temel mantığına göre soruna yaklaşıldığında, 1992'den 1999'a kadarki dönem nicel değişiklikler dönemidir. 1999'a gelindiğinde bir çıkmaza saplanılmış ve İmralı'da Öcalan'ın tavrıyla bu çıkmaz "reformist, teslimiyetçi" bir tavıra dönüşmüştür. PKK'nin sözkonusu bu dönemde "iki stratejisi" olduğu düşüncesinden dolayı da şu tespitler yapılabilmektedir:

"PKK'nın devrimci çizgide ısrarlı olduğu bir evrede toplumda bugünkü türden bir şovenizm cereyanı yaratılamadığı gibi, düzen kamuoyunun hatırı sayılır bir kesimi bile 'siyasal çözüm' tartışmalarını yapmak zorunda kalabiliyordu. ***Oysa 'siyasal çözüm' çizgisinin biricik strateji haline geldiği bugün*** *düzen cephesinde 'sorun'un varlığı bile ağza alınmıyor." (abç) (aynı yerden)*

Gelinen yerde "siyasi çözüm" çizgisinin PKK'nin tek stratejisi haline geldiğinin tespit edilmesi, aslında Marksizm-Leninizm'in strateji konusundaki yaklaşımının kavranmadığını göstermektedir. Ekim'in 1992'den 1999'a kadar hep "yol ayrımı"ndan bahsetmesi ve ama bu dönemde PKK'nin çizgisine damgasını vuran yanın devrimcilik mi, reformculuk mu olduğu konusunda net tespitler yapmamasının kaynaklarından biri de strateji konusundaki yanlış yaklaşımıdır. Ekim'in tavrında doğrularla yanlışlar içiçe geçmiştir.

Yanlış olan bir tavır da Ekim'in Kürt sorununun tartışılması bağlamında yaptığı durum tespitidir. Ekim'e göre "PKK'nin devrimci çizgide ısrarlı" olduğu dönemde "siyasal çözüm" sorunu üzerine hakim sınıfların bir kesiminin tartışmak zorunda kaldığı; ama "siyasal çözüm çizgisinin biricik strateji haline geldiği bugün" düzen cephesinde Kürt ulusal sorununun varlığı bile ağza alınmıyor muş? Böylesi bir durum tespitini yapmak, kafalarındaki düşünceleri gerçeklerin yerine koymaktır. Gerçek durum tam tersidir. Andaki durum, hakim sınıfların Kürt ulusal sorununu kendi çıkarları temelinde çözmek için en yoğun tartıştıkları bir dönemdir.

İmralı dönemi sonrasında yapılan "reformcu, teslimiyetçi çizgi" ve bu çizginin "yeni" olduğu yönlü değerlendirmelerinin kendi tavırlarıyla da çeliştiğinin görülebilmesi için, burada yapılan ***"siyasal çözüm çizgisinin biricik strateji haline"*** geldiği tespiti bilinçte tutulmalıdır.

Mayıs 1999 tarihli Ekim sayı 204'te Kürt ulusal hareketi hakkında takınılan tavır şöyledir:

"Kürt hareketinde ise gelişmeler doludizgin başaşağı gitmektedir. ***Öcalan yakalandıktan sonraki gelişmeler, Kürt hareketinin 'siyasal çözüm' çizgisini 'barış' ve 'uzlaşma' adı altında kurulu düzene bir teslimiyet çizgisine vardırdığını göstermektedir.*** *Parti basınımızda seçimlere ilişkin olarak yeralan değerlendirmelerde, Öcalan çizgisi şahsında Kürt hareketinin devrimden artık tümüyle yüz çevirdiği, açıklıkla tespit edilmiş bulunmaktadır." (abç) (Ekim, sayı 204, sayfa 2)*

Bu netlikte bir değerlendirme Ekim'in sayfalarında ilk kez yapılmaktadır. Kürt ulusal hareketi Öcalan'ın çizgisi şahsında -sanki PKK'nin çizgisi başkaymış gibi- devrimden tümüyle yüz çevirdiği söylenmektedir. Ve bu tespitin "Parti basınımızda" seçimlere ilişkin takınılan tavırlarda ortaya konduğu da vurgulanmaktadır. Buna göre Kürt ulusal hareketindeki temel değişiklik Öcalan'ın yakalanmasından sonra olmuştur. Daha önce yapılan "siyasi çözüm" çizgisinin PKK'nin tek stratejisi haline geldiği tespitinin içeriğinin, Kürt ulusal hareketinin niteliğini değiştirdiği biçiminde doldurulmadığı da böylece ortaya çıkmaktadır.

PKK'nin "siyasi çözüm" çizgisini "barış ve uzlaşma" adı altında düzene bir teslimiyet çizgisine vardırdığının tespit edilmesi de yapılan bir başka yanlıştır. Şöyle ki, zaten PKK'nin "siyasi çözüm" çizgisi tam da TC ile "barış ve uzlaşma" çizgisidir. PKK'nin söyleminde son dönemde öne çıkmasına rağmen "barış ve uzlaşma" 1993'ten bu yana uğruna mücadele verilen temel siyasettir. Eğer, "barış ve uzlaşma" siyaseti düzene teslimiyet olarak değerlendiriliyorsa -ki öyledir de-, o zaman bu tespit niye 1993'te yapılmadı? Görünüşe aldanarak özün gizlenmesi tam da bu noktada açığa çıkmaktadır.

Bu alıntıda savunulan PKK'nin "siyasi çözüm" çizgisini "düzene teslimiyet çizgisine vardırdığı" görüşü İmralı duruşmalarından önce yazılmıştır. Buna göre Öcalan'ın İmralı savunmasında ortaya koyduğu tavrının özü itibarıyla "yeni" bir yanının olmaması gerekiyor. Fakat durum öyle değildir. Haziran 1999 tarihli Ekim sayı 205'de "Kürt hareketinde son gelişmeler" başlıklı başyazıda aşağıdaki görüşler savunulmaktadır:

"Abdullah Öcalan'ın İmralı duruşmalarında ortaya koyduğu reformist teslimiyet platformunun ayrıntılarına burada girmeyeceğiz." (Ekim, sayı 205, sayfa 1)

Burada yapılan tespit genel bir tespit olarak ele alındığında, Öcalan'ın tavrının önceki dönemden farklı bir tutum olup olmadığı açığa çıkmamaktadır. Fakat yazının devamında atılan ara başlık şöyledir:

"Öcalan'ın yeni platformu Kürt burjuvazisinin platformudur." *(aynı yerden)*

Burada Öcalan'ın platformunun bir bütün olarak Kürt burjuvazisinin platformu olup olmadığı konusunu tartışmayı bir kenara bırakıyoruz. Sınıfsal içeriği bağlamında Öcalan'ın siyaseti liberal burjuva bir siyasettir. Fakat önemle vurgulanması gereken şey, Öcalan'ın bu tavrının ***"yeni platform"*** olarak sunulmasıdır. Bu öyle bir "yeni platform" ki, daha bir sayı öncesinde Ekim'in kendisinin yaptığı PKK "siyasi çözüm" çizgisini ***"düzene teslimiyet çizgisine vardır"***mıştır tespitinin ötesinde bir ***"yeni platform"*** olarak kitlelere sunulmaktadır. 1992'deki "yol ayrımından" sonraki dönemde PKK'nin "devrimci" çizgiye sahip olduğu yönlü tavırlarını değiştirmek ve yapılan yanlışı gözlerden gizleme çabası içinde Öcalan'ın tavrına kurtarıcı olarak sarılmaktadırlar... Öcalan'ın tavrı "yeni platform" olarak değerlendirildikten sonra da bu "yeni"nin ne olduğu ortaya konmaya çalışılıyor. Takınılan tavır şöyledir:

*"**Bugün Öcalan**, 'demokratik çözüm' platformu adı altında, Kürt sorununu tam da dil ve kültürel kimliğin tanınıp tanınmaması sınırları içerisinde ortaya koyuyor." (abç) (aynı yerden)*

Öcalan'ın ve onun şahsında PKK'nin Kürt ulusal sorununa çözümü "dil ve kültürel kimliğin" tanınması sınırları içinde ele alması "**bugün**"le sınırlandırılmaktadır. Oysa son birkaç yıllık dönemi doğru dürüst izleyenlerin, Öcalan'ın ve onun şahsında PKK'nin de "siyasi çözüm" siyasetinin içeriğini esas olarak "kültürel özerklik" diye de adlandırılabilecek siyasetle doldurduğunu görmeleri gerekir. TC ile "diyalog" ve masabaşı "çözüm" siyaseti, Kuzey Kürdistan'ın bağımsızlığı siyaseti temelinde değil, misak-ı milli sınırları çerçevesinde, anayasal düzenlemelerle elde edilecek hak kırıntılarını elde etme siyaseti temelinde yürütülmüştür. Bu bağlamda da Öcalan'ın İmralı'daki savunmalarında ortaya koyduğu tavırda özde değişen bir şey yoktur.

Ekim'in "yeni platform" tespitinin ardında bu "yeni"nin değerlendirmesi şöyledir:

"Sonuç olarak, Öcalan tümüyle bu sınıfın toplumsal konumuna, sınıf çıkarlarına ve eğilimlerine uygun düşen bir politik platform ortaya koymuştur. ***Komünistler bu platformu bir teslimiyet platformu olarak nitelerken, yaşanan duruma PKK'nın dünkü devrimci konumu ve iddiası üzerinden bir tanım getirmiş oluyorlar. Teslimiyet, dünkü devrimci hedef ve idealler tümden bir yana itilerek, emperyalist sisteme ve Türkiye'nin kapitalist düzenine dayalı bir çözüme geçmekte ifadesini bulmaktadır.*** *'Saf değiştirme' dediğimiz tutum da ifadesini bura-*

da bulmaktadır." (abç) (agd, sayfa 2)

Bu değerlendirmeye göre, Öcalan'ın İmralı savunmasından önce PKK'nin "devrimci konum"da olduğu ve İmralı savunmasında ortaya konan "yeni platform"la "devrimci hedef ve idealler"den tümüyle vazgeçilmiştir. Öcalan "reformcu ve teslimiyetçi" bir "yeni platform" ortaya koymuştur.

Bizim karşı çıktığımız ve yanlış gördüğümüz şey, Öcalan'ın andaki tavrının değerlendirilmesi bağlamında değildir. Karşı çıktığımız, PKK'nin 1993'ten beri bütünüyle açığa çıkmış reformist çizgisinin hâlâ devrimci bir çizgi, PKK'nin konumunun da "devrimci bir konum" olarak gösterilmesidir. Buna bağlı olarak İmralı'da Öcalan tarafından ortaya konan tavrın, 1993'ten beri savunulan çizginin bir devamı olduğunun tespit edilmesi yerine, 1993'ten 1999'a kadarki çizgiyle, İmralı'da Öcalan'ın ortaya koyduğu tavır karşı karşıya konarak, "dünkü" reformist çizginin temize çıkarılmasına karşıyız.

Oportünizmin temel niteliklerinden biri işçi ve emekçilerin bilincini karartmasıdır. Ekim de -lafta çok marksist-leninist geçinse de- işçi ve emekçilerin bilincini karartma konumundadır.

ALINTERİMİZ

PKK'nin ve Öcalan'ın değerlendirilmesi bağlamında Alınterimiz gazetesinin takındığı tavırlar da özü itibarıyla yukarıda ortaya koyduğumuz örgüt ve gazetelerin tavrıyla aynıdır.

PKK'yi "devrimci" ve PKK önderliğindeki ulusal hareketi de "devrimci ulusal hareket" olarak değerlendiren Alınterimiz, Öcalan'ın yakalanması sonrasında Öcalan'ın ve PKK Başkanlık Konseyi'nin takındıkları tavırları eleştirirken "PKK'nin devrimci ulusal kurtuluşçuluğu"nun büyük ölçüde geriletilmiş olduğunu; ulusal kurtuluş için istenen taleplerden *"1993'te K. Burkay'la yapılan protokolden itibaren sürekli geriye doğru atılan adımlarla en alt düzeylere inil"*diğini anlattıktan sonra; *"PKK Başkanlık Konseyi açıklamasında A. Öcalan'ın 1 Eylül' 98 ve 6 Nisan '99 tarihli protokoler açıklamalarını tayid etmekte. PKK politikası, derin kırılmalar ve geri sıçramalarla ulusal reformist hatta derinleşiyor." (Alınterimiz, sayı 6, 21 Mayıs 1999)* tespitini yapmaktadır.

PKK'nin politikasının ulusal reformist hatta derinleşmesi ise *"Ateşkes ve 'siyasal çözüm' politikalarıyla başlatılan süreç kendi sonuna doğru varmaktadır." (aynı yerden)* diye değerlendirilmektedir. Buna göre 1993'te ilan edilen tek yanlı ateşkes reformizme dönüşmenin başlangıcı olarak kabul edilmektedir.

Öcalan'ın 31 Mayıs'ta mahkemede takındığı tavır ve yaptığı savunma sonrasında Alınterimiz gazetesi *"Tarihi inkar, politik teslimiyet"* başlığı altında bir dizi yazı yayınlamaya başladı. Sözkonusu dizi yazıda Öcalan'ın mahkemedeki tavrı birçok yanıyla doğru, devrimci bir tavır temelinde eleştirilmektedir. Fakat buna rağmen Öcalan'ın İmralı süreci öncesindeki ve PKK'nin çizgisinin değerlendirilmesinde Alınterimiz gazetesi de çuvallamaktadır. İmralı'daki Öcalan'ın tavrı eleştirilirken, önceki dönemde takındığı reformist, milliyetçi tavırlar devrimci tavır olarak gösterilerek, Öcalan'ın ve PKK'nin yanlışları temize çıkarılmaktadır.

Öcalan'ın kendi "devrimci geçmişini" inkar ettiği, politik teslimiyet tavrını takındığı yönünde eleştiriler getirilirken PKK'nin ve Öcalan'ın değerlendirilmesi bağlamında takınılan bazı tavırlar şöyledir:

"Bu iki konu, yani ulusal sorun ve Kürt ulusal tarihi ile demokrasi sorunu ve bugünkü Türkiye gerçekliğine yaklaşım, İmralı'daki Abdullah Öcalan'ın, Kürt ulusal devriminin ve PKK'nin önderi olarak konumuna ve misyonuna yakışmamakla kalmayıp, bizzat kendi devrimci geçmişini dahi inkar anlamına gelen bütün tutumlarının, artık hiçbir mazeret teorisi veya bahanenin gizleyemeyeceği kadar açık ve dolaysız bir biçimde dile getirmekle kalmayıp bugüne kadar ağzına dahi almadığı yeni görüşlerle de zenginleştirilmiş(!) olarak artık son yıllardakilerden bile farklı ***yepyeni bir bütünlük oluşturan yeni çizgisinin*** *dayanağı, ana ekseni, gerekçesi ve amacı haline getirdiği 'barış' ve 'demokratik birliktelik' tezlerinin iki ayağı durumundadır." (Alınterimiz, 20 Haziran 1999)*

Alınterimiz için de Öcalan'ın İmralı'da takındığı tavır "yepyeni bir çizgidir". İmralı'daki mahkemeyle birlikte Öcalan kendi "devrimci" geçmişini reddetmiştir. Yazının devamında Öcalan'dan alıntılar aktarıldıktan, Öcalan'ın tavrının "Birleşik bağımsız Kürdistan" stratejisinden vazgeçtiği de tespit edildikten sonra şu tespitler yapılmaktadır:

"Kürt devrimci ulusal özgürlük mücadelesini İmralı'da tasfiye masasına yatırıp çok ucuz bir pazarlık konusu haline getiren Abdullah Öcalan:.." (aynı yerden)

"Düne kadar ulusal bir karakterde de olsa devrimci Sovyet revizyonizminin etkisi altında şekillenmiş olsa da 'sosyalist' bir kimlik ve iddianın sahibi olan Abdullah Öcalan'ın bugün bütün bunların tam zıddı bir içerik ve üslupla burjuva demokrasisini yere göğe sığdıramayan bir konuma savrulmasının başlıca nedenleri, şu başlıklar altında toplanabilir:" (aynı yerden)

Bu alıntılardan da açıkça görüleceği gibi Öcalan'ın tavrının İmralı'da değiştiği, İmralı öncesindeki dönemde Öcalan'ın takındığı tavırla İmralı'da takındığı tavrın birbirine zıt tavırlar olduğu savunulmaktadır.

Öcalan'ın devrimden, devrimcilikten vazgeçtiği tespiti "İmralı'daki Öcalan" tespitiyle yapılmaktadır. "Demokratik birliktelik" anlayışının eleştirildiği bölümde açıkça şunlar söylenmektedir:

"Ulusal devrimden ve devrimcilikten vazgeçen İmralı'daki Öcalan'ın, bu tasfiyeci ve teslimiyetçi tutum ve önerilerinin dayanaklarından biri de bu tespitte ve bundan çıkardığı sonuçlarda saklıdır." (Alınterimiz, 30 Haziran 1999)

Öcalan'ın İmralı öncesi dönemini temize çıkaran bu tavır da kitlelerin bilincini karartmakta, reformizmin devrimcilik adına savunulduğunu açıkça göstermektedir. İmralı'daki Öcalan eğer devrimden vazgeçmişse o zaman PKK'nin durumu, konumu hakkında da tavır takınılması gerekiyor. Alınterimiz de tavır takınıyor:

"İmralı'daki Abdullah Öcalan'ın bütün davranışlarına, mahkeme karşısındaki tutumuna, dünyanın kulak kesildiği o platformda dile getirdiği bütün tez ve görüşlere damgasını vuran, her şeyin ekseni haline getirdiği bu öneri ise, maalesef ***Kürt ulusal devrimini ve devrimci PKK'yi tasfiye planı****ndan başka bir şey değildir!" (aynı yerden)*

Öcalan'ın ve PKK'nin de siyasetinin sonuç itibarıyla şimdiye kadarki biçimiyle varolan PKK'nin tasfiyesi siyaseti olduğu tespit edilse de; tasfiye edilecek PKK'nin "devrimci"

olduğu değerlendirmesi kökten yanlıştır. Aynı biçimde Öcalan ile PKK'nin karşı karşıya konması da yanlıştır. Alınterimiz gazetesi de 21 Mayıs tarihli sayısında PKK Başkanlık Konseyi'nin açıklamasını eleştirirken 1993'te açıkça savunulmaya başlanan "ateşkes ve siyasi çözüm sürecinin" kendi sonuna doğru vardığını tespit etmekteydi. Fakat Öcalan'ın İmralı'daki tavrı eleştirilirken önceden söylediklerini unutmuşa benziyorlar! Ve Öcalan ile PKK'yi karşı karşıya koyuyorlar.

Bu karşı karşıya koyuş içinde PKK'nin bizzat Öcalan önderliğinde programında yazılı olmasına rağmen pratik olarak "Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan" hedefinden ta 1993'te vazgeçildiği gerçeği de gözardı edilerek, bu stratejik amaçtan İmralı sürecinde vazgeçildiği savunulmaktadır. Bu bağlamda takınılan tavır şöyledir:

"PKK'nin kuruluşundan itibaren çizgisinin ve programatik görüşlerinin temel taşı olan ve 1984'te başlattığı silahlı savaşım ile ulaşmak istediği stratejik hedef ne idi? 'Bağımsız birleşik Kürdistan' değil miydi? PKK'yi diğer bütün revizyonist reformcu Kürt örgütlerinden ayıran ve ona ulusal devrimci bir karakter kazandıran temel özelliklerin başında, onun bu hedefi kararlılıkla savunması ve pratikte de buna uygun devrimci bir silahlı savaşım çizgisi izlemesi gelmiyor muydu? Peki bugün bunların her ikisinden de geriye ne kaldı? İmralı'daki Öcalan'ın 'çözüm için yeterlidir' dedikleri ortada." (Alınterimiz, 10 Temmuz 1999)

Alınterimiz gazetesinin PKK'yi devrimci olarak değerlendirmesinin en önemli nedenlerinden ikisi böylece ortaya çıkmaktadır. Buna göre a) "Bağımsız birleşik Kürdistan" hedefine sahip olmak, b) devrimci bir silahlı savaşım çizgisi izlemek, PKK'yi revizyonist reformcu Kürt örgütlerinden farklı kılmaktadır. Silahlı mücadele bağlamında PKK'nin örneğin PSK'den farklı olduğu açıktır. Fakat bu farklılık PKK'nin devrimci olduğu değerlendirmesini haklı çıkaramaz.

Bir ulusal hareketin devrimci bir ulusal hareket olarak değerlendirilmesinin en temel Leninist ölçütü olan emperyalist sisteme darbe vurma sorununu Alınterimiz gazetesi hiç de dile getirmemektedir. Zira bunu dile getirse, PKK'nin "Sovyet revizyonizminin etkisi altında şekillenmiş" tespitlerine göre değerlendirmeleri gerekmektedir ve PKK'nin kuruluşu döneminde de tutarlı antiemperyalist olmadığını tespit etmek zorunda kalacaklardır, bunun sonucunda da değerlendirmelerini savunamayacak bir pozisyona düşeceklerdir. Değerlendirmelerinin doğru olduğunu gösterme çabası içinde, hem bir ulusal hareketin devrimci ulusal hareket olarak değerlendirilebilmesi için temel Leninist ilkeyi gözardı etmektedirler; hem de 1993 ateşkes ilanıyla birlikte ve PKK-PSK ortak protokolüyle ortaya konan tavırla "Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan" stratejik hedefinden vazgeçildiği; bu tarihten itibaren verilen silahlı mücadelenin açıkça faşist Türk devletiyle anlaşma temelinde "siyasi çözüm"ü gerçekleştirme amacıyla verildiği gerçeği gözardı edilmektedir. Kitlelerin bilinci karartılmaktadır.

Alınterimiz gazetesine göre İmralı'da Öcalan ulusal kurtuluş mücadelesinin taleplerini budamış ve geçmişini reddetmiştir. Böylesi bir durumda hangi konumda olunacağı konusunda şu tavır takınılmaktadır:

"Buna karşılık mücadelenizin amaç ve taleplerini budar, bunları sistem içinde kalınarak da çözümü mümkün reform talepleri düzeyine indirger, hele bir de silahlı güçlerinizin varlığını sırf bir pazarlık ve şantaj kozu olarak kullanmaya başlarsanız, artık ne çizginiz devrimcidir, ne de silahlı gücünüzü korumaya devam ediyor olmanız devrimci bir anlam ifade eder. Bunun adı, en hafifinden, ***Stalin****'in tanımlamasıyla* ***'silahlı reformizm'*** *olur." (Alınterimiz, 20 Temmuz 1999)*

Bu alıntıya eklenecek tek şey, Alınterimiz gazetesinin bu değerlendirmesi temelinde geriye dönüp PKK'nin 1993 ateşkesinden itibaren açık bir biçimde savunduğu çizginin tam da burada yapılan tespitlere uyduğunu görmesi ve kendi yanlışını düzeltmesidir. PKK'nin çizgisi 1993'ten bu yana açıkça bu alıntıda ortaya konduğu gibidir. Bu çizgi İmralı süreciyle birlikte oluşmamıştır. İmralı, bu çizginin mantıki sonucudur. Tüm devrimcilerden talebimiz yanlışlarından kurtulmaları ve kitlelerin bilincini karartmaya son vermeleridir.

Böylesi bir talepte bulunmak, devrimci olarak gördüğümüz örgüt ve gazete-dergilerin yanlışlarından kopması ve devrim mücadelesinde olumlu rol oynamasına yönelik isteğimizi, arzumuzu göstermektedir. Biz bu talebi yöneltmemize rağmen fazla umutlu olmadığımızı da belirtmek istiyoruz.

Çünkü Öcalan ve PKK'nin değerlendirilmesi bağlamında yapılan yanlışlar bir bütün olarak, sözkonusu örgüt, dergi ve gazetelerin genel siyasetlerinin yanlışlığıyla bağıntılıdır. Oportünizmden köklü bir kopuş sağlanmadıkça Marksizm-Leninizm biliminin gerçek savunuculuğu yapılamaz.

Alınterimiz gazetesinden bir örnekle göstermek gerekirse, ulusal sorun bağlamındaki yaklaşımın yanlışlığı şöyle ortaya çıkmaktadır:

"1) Dar milliyetçi bakış açısı: (aoç) *Ulusal bir hareket olarak PKK'nin karakterini belirleyen çizgisine ve bütün politikalarına damgasını vuran temel karakteristik özelliktir bu. Ezilen bir ulusun temsilcisi olarak* ***PKK'nin çizgisine ve mücadelesine devrimci bir nitelik kazandıran bu özellik,*** *diğer taraftan da onun birçok yanlışına ve yanılgısına kaynaklık etmiştir." (abç) (Alınterimiz,10 Ağustos 1999)*

PKK'nin çizgisinin "yapısal olanların başlıcalarını" ortaya koymaya çalıştıkları yerde, dar milliyetçi bakış açısının PKK'nin çizgisine devrimci bir nitelik kazandıran bir özellik olduğu yoruma gerek bırakmayacak netlikte savunulmaktadır. Alınterimiz bir türlü karar veremiyor! Bir ulusal hareketin devrimci olmasını belirleyen şey yeri geldiğinde "Bağımsız birleşik Kürdistan" stratejik amacı, "devrimci silahlı mücadele" ve yeri geldiğinde de "dar milliyetçi bakış açısı" olmaktadır. Nereden bakılırsa bakılsın Alınterimiz gazetesinin çıkış noktası ve bir ulusal hareketin devrimci olarak değerlendirilmesi bağlamında dayandığı kaynak Leninizm değildir.

Toplumsal sorunlara yaklaşımda çıkış noktası Marksizm-Leninizm bilimi ve ilkeleri olmadığı zaman da yere ve zamana göre ne uygun geliyorsa savunulur. Alınterimiz gazetesi de bunun iyi bir örneğini teşkil etmektedir.

O, bir yandan, *"PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın 1993'lerden itibaren kendi başına stratejik bir amaç haline getirdiği, gerillanın kullanımı da dahil her şeyi buna endekslediği 'siyasi çözüm' "* siyasetini savunduğunu, *"1993'lerde, bağımsızlık talebinden vazgeçilerek federatif çözüme gerilediği" (Alınterimiz, 20 Temmuz 1999)* tespiti-

ni yaparken; diğer yandan da İmralı'daki Öcalan'ın geçmişi redderek *"ulusal devrimden, devrimcilikten ve bağımsız birleşik Kürdistan hedefinden vazgeçtiğini"* söyleyebilmektedir.

Alınterimiz'e göre, *"Bugün gelinen noktada, devrimci PKK'nin doğuşundan itibaren onu karakterize eden devrimci çizgi, program ve temel yönelimlerin hepsinin tersi savunulmaktadır." (Alınterimiz, 10 Ağustos 1999)*

Böylece Alınterimiz gazetesi PKK'nin kuruluşundan İmralı süreci dönemine kadar PKK'nin milliyetçi, reformist çizgisinin savunculuğunu yapma konumunda olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır. Öcalan ve PKK'nin bugünkü yanlışlarını ortaya koymak, tüm devrimci oportünist örgüt ve gazeteler şahsında PKK'nin bundan önceki yanlışlarının "devrimcilik" atfedilerek savunulmasıyla birlikte yürümektedir. Takınılan doğru devrimci tavırlar da bu yanlışlara kurban edilmektedir...

KURTULUŞ

Kurtuluş gazetesi, özellikle son iki yıllık dönemde PKK'ye karşı takındığı tavırlarla ulusal kurtuluşun devrimle olacağını vurgulamaya çalışmış; fakat bu vurgu Türk milliyetçiliğinin savunusu görüşlerle içiçe, hatta ona bağlı olarak savunulmuştur. Özellikle Susurluk olayından sonra Kurtuluş sayfalarında –daha önce de yer yer öne çıkan– "vatanseverliği" Türkiye denen devletin sınırlarının korunması, "yeni" bir "ulusal kurtuluş" mücadelesinin savunuculuğu kendisini açıkça gösterdi.

PKK'ye karşı getirilen eleştiriler ise, devrimcilik adına yapılan, gerçekte ise pragmatizmin ürünü olan eleştirilerdir. Susurluk olayının hemen ardında, Kurtuluş gazetesinin siyasi çizgisini savunduğu DHKP ile PKK "Devrimci Cephenin İnşaası İçin Çağrımızdır" başlıklı bir ortak protokol imzalayıp 22 Aralık 1996 tarihinde kamuoyuna yayınladılar. Kürt-Türk halklarının "cephe birliği"ni sağlamak ve "devrime önderlik" etmek amaçlı bu cephe varlığını fazla sürdüremedi. DHKP ve PKK arasında oluşmuş olan sıcak hava 1998'e gelindiğinde kışa dönmüştü. "Kuvayı Milliye"nin savunuculuğuyla PKK'ye kızgınlık birleşince, Kurtuluş sayfalarında da PKK'ye eleştiriler çoğaldı.

Bu temelde takınılan tavırlar son süreçte yoğunlaşan "biz söylemiştik" vb. tavırlarda Kurtuluş gazetesi de kendisiyle "övünmektedir". Bu arada takınılan tavırların yanlış tavırlar olduğu; yer yer söylenen genel doğruların ise yanlışlara kurban edildiği gerçeği gözardı edilmektedir. Aşağıda kısa ele alacağımız tavır, Kurtuluş gazetesinin misak-ı milli'nin savunuculuğunu yaptığını göstermeye yetecektir. İlkönce Öcalan ve PKK hakkında İmralı'daki mahkemenin başlamasından sonra ne dediklerine bir gözatalım:

"Öcalan orada, ezilen halkların, tarihi yazan sınıfların değil, onları sınıf düşmanlarıyla barıştırmak, savaşanları legalleştirerek tasfiye etmek isteyen rolündedir.

Bu tavrın elbetteki devrimcilikle ilgisi yoktur.

Bu tavrın anlayışla karşılanacak bir yanı yoktur." (Kurtuluş, 4 Haziran 1999)

"Bu yol bataktır, bu yol moralsizleşmedir, bu yol devrimci dinamikleri tümden yitirmektir. Bu yolda hiçbir halkın hiçbir çıkarı yoktur. Bu yol, bugüne kadar ödenen bedellerin boşuna ödenmesi demektir." (aynı yerden)

Bu tavırlar özü itibarıyla doğru tavırlardır. Gerçekten de Öcalan'ın savunmasında ve ifadelerinde devrimcilik adına savunulacak hiçbir şey yoktur. Ayrıca Öcalan'ın İmralı'da savunduğu görüşler "yeni teoriler" yapma olarak da değerlendirilir. Bu bağlamda, Kurtuluş gazetesi için de Öcalan'ın İmralı'da takındığı tavır "yeni" bir tavırdır. Kurtuluş dergisi, bu bağlamda yukarıda tavırlarını ortaya koyduğumuz örgüt ve dergilerle aynı noktada birleşmektedir. PKK'ye yönelik olarak Öcalan'ın İmralı'daki tavrını reddetmeleri, Öcalan'a karşı çıkmaları gerektiği –doğru olarak– söylenirken Öcalan'ın ve PKK'nin İmralı öncesindeki tavırlarını da temize çıkarma konumuna girmektedir.

Öcalan'ın tavrı bağlamında takınılan tavır, Öcalan'ın düzene yamanmaya çalışmasına karşı devrimin propagandasının yapılması kendi başına doğru bir yaklaşımdır. Fakat bu yaklaşım aşağıdaki tavırların gölgesinde kaybolmaktadır. Türk milliyetçiliğinin savunuculuğu kendisini şöyle gösteriyor:

"Öcalan 'ülkemiz' diyor, 'vatan' diyor; bu kavramlar doğrudur; ama keşke bu koşullarda değil de, daha önce kullanılsaydı. Daha önce, çıkmazların, çözümsüzlüklerin kaynaklarından biri olan 'sömürgecilik' teorileri terkedilip Anadolu devriminden, halklarımızın birlikte mücadelesinden, birlikte iktidarından yana olunsaydı.

Şimdi İmralı'da vatan demek, ülkemiz demek, Öcalan'ın savunmasının bütünü de gözönüne alındığında devrimci bir içeriğe sahip değildir ne yazık ki." (aynı yerden)

Devrimcilik adına savunulan bu görüşler gerçekte Türk şovenizminin savunuculuğundan başka bir şey değildir. Kurtuluş gazetesi "Anadolu devrimi" adına, halkların birliği adına Kürdistan'ın bir parçası olan ve faşist sömürgeci Türk devleti tarafından ilhak edilen Kuzey Kürdistan'ın varlığını reddetme konumundadır. Kurtuluş'a göre aslında Öcalan'ın misak-ı milli sınırlarını "vatanımız" "ülkemiz" vb. diye değerlendirmesi doğrudur! Kurtuluş, Öcalan'ın misak-ı milli sınırlarına "ülkemiz", "vatanımız" demesinin esas nedeninin O'nun faşist Türk hakim sınıflarını ikna etme çabasının bir ürünü ve sonucu olduğunu; ve bu tavrın reddedilmesi gerektiğini savunmamaktadır. Hayır, Kurtuluş Öcalan'ın bu tavrını doğru görmekte, fakat savunmasına baktığında genel değerlendirmede bu tavrın devrimci bir tavır olmadığını tespit etmekte ve Öcalan'ın bu tavrı yakalanmadan önce söylememiş olmasından üzüntü duymaktadır.

Bu üzüntünün perde arkasındaki Türk şovenizminin görüntüsü şöyledir:

*"Anadolu halklarının içinde olanlar, halklarımızın böyle bir çatışma durumunda olmadığını da bilirler. **Kimse ülkemizi bölemez. Bölmek isteyenler, sadece emperyalistlerdir.**" (abç) (Kurtuluş, 9 Temmuz 1999)*

Kurtuluş gazetesi altını çizdiğimiz yerde, söylemde bile Türk hakim sınıflarının ideolojisinden, Türk şovenizminden kendini ayırma gereği duymamaktadır. Türk hakim sınıfları *"ülkemizin bir çakıl taşını bile kimseye vermeyiz"* derken, Kurtuluş gazetesi *"Kimse ülkemizi bölemez"* diye aynı koroya katılmaktadır... Ülkeleri Türkiye'dir bunların! Bu ülke, değişik ulus ve milliyetler üzerinde ulusal zulmün yaşandığı bir ülke! Bu ülke, Batı Ermenistan ve Kuzey Kürdistan'ın ilhak edildiği bir ülke! Bu ülke, birlik adına Türk ulusundan başka ulus ve milliyetlerin varlığının inkar edildiği bir ülke!

Evet, bu ülke, faşizmin, sömürgeciliğin ve her türlü barbarlığın yaşandığı, Kürt ulusu ve azınlık ulusların faşist zor-

balıkla zoraki "birlik" içinde tutulduğu bir ülkedir!

Bu ülkede devrimciler, komünistler değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini sağlamak için de **BÖLÜCÜDÜRLER, olmak zorundadırlar!** Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının savunulmadığı yerde, ne kadar devrimden bahsedilirse edilsin devrimciliği bırakın, demokrat bile olunamaz! Halkların gönüllü ve özgür birliği de sağlanamaz!

Kurtuluş gazetesi değişik uluslardan halkların birliğini ve faşist Türk devletini yıkma, devrim mücadelesini kavramadığını, Kürt milliyetçilerinin ulusal temelde örgütlenmesine karşı birlikte örgütlenmeyi savunma adına faşist Türk devletinin aynı zamanda sömürgeci bir devlet olduğu gerçeğini görememektedir. Bunun sonucunda da 1970'li yılların sonu ve 1980'li yılların başlarında çokça tartışılan; "Kürdistan sömürgedir, o zaman da ayrı örgütlenmek gerekir" tavrıyla, buna karşı birlikte örgütlenmenin gerekliliğini savunanların "Kürdistan sömürge değildir, birlikte örgütlenmek gerekir" vb. tavırlara yeniden girmektedir. Kurtuluş, Öcalan'ın İmralı'da "ülkemiz" ve "vatanımız"dan bahsetmesini şöyle açıklamaktadır:

"Sömürgecilik teorisinin iflas ettiği, bu konudaki strateji ve taktiklerin iflas ettiği bu ortamda bile devrimci çözümün iktidar meselesi olduğunu anlamayanlar, daha çok çözüm nedir diye sorup dururlar." (agg.)

Kurtuluş'a göre Öcalan'ın Misak-ı milli sınırlarını "ülkemiz" ve "vatanımız" olarak nitelendirmesi "sömürgecilik teorisinin iflas" etmesidir. Öcalan'ın tavrına karşı ortaya konan bu yaklaşım gerçekte Öcalan'ın misak-ı milli'nin savunulması bağlamında Türk hakim sınıflarına yamanmaya çalışma tavrıyla özde aynıdır. Her iki tavır da sonuç itibarıyla Türkiye'nin "vatanı ve milletiyle bölünmez bir bütün olduğu"nu savunma konumundadır.

İster devrimcilik adına savunulsun, isterse de Kürt ulusunun özgürlüğü adına savunulsun böylesi bir yaklaşım Türk şovenizminin savunuculuğundan başka bir şey değildir, olamaz!

Öcalan ve PKK'yi değerlendirme bağlamında Kurtuluş gazetesinde öne çıkan yaklaşım Türk şovenizminin savunuculuğudur. Bunun devrimcilik adına savunulması da yanlışı daha vahimleştirmekte ve kitlelerin bilinci misak-ı milli'cilikle karartılmaktadır. Perinçek ve "Aydınlık" şürekasıyla aynı platformda birleşmeden bu yanlışlardan köklü bir kopuş yapılması gerekiyor!

Burada ortaya koyduğumuz Öcalan ve PKK hakkında takınılan tavırlar, devrimci olarak değerlendirdiğimiz örgüt, dergi ve gazetelerin genel olarak ulusal soruna da yanlış yaklaştığını ortaya koymaktadır. Öcalan ve PKK hakkında takınılan yanlış tavırların kaynağı da Marksizm-Leninizm biliminin çıkış noktası olarak alınmaması ve kavranmamış olmasıdır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim mücadelesinin ilerletilmesi isteniyorsa eğer, o zaman hatalardan, yanlışlardan ve de oportünizmden kopmak zorunludur. Tüm devrimcilerden talebimiz bunu gerçekleştirmeleridir!

Kürt ulusuna ayrı devlet kurma hakkı!
Barış ve özgürlüğe devrimle varılacaktır!
Halkların kardeşliği için tek yol devrim!
Faşist Türk devletine ölüm!

Ağustos 1999